

WYROK SĄDU (druga izba)
z dnia 25 października 2011 r.*

W sprawie T-192/08

Transnational Company „Kazchrome” AO, z siedzibą w Aktobie (Kazachstan),

ENRC Marketing AG, z siedzibą w Kloten (Szwajcaria),

reprezentowane początkowo przez adwokatów L. Ruessmanna i A. Willemsa,
a następnie przez A. Willemsa i S. de Knopa,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez J.P. Hixa, a następnie przez J.P. Hixa i B. Driessena, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych początkowo przez adwokatów G. Berrischa i G. Wolfa, a następnie przez G. Berrischa,

strona pozwana,

* Język postępowania: angielski.

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez H. van Vlieta i K. Talabér-Ritz, działających w charakterze pełnomocników,

oraz

Euroalliances, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowany przez adwokatów J. Bourgeois, Y. van Gervena i N. McNelisa,

interwenienci,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności w części rozporządzenia Rady (WE) nr 172/2008 z dnia 25 lutego 2008 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6) w zakresie dotyczącym skarżących,

SĄD (druga izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, K. Jürimäe (sprawozdawca) i S. Soldevila Fragoso, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 7 grudnia 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżący, Transnational Company Kazchrome AO (zwana dalej „Kazchrome”) i ENRC Marketing AG, prowadzą działalność w zakresie produkcji i sprzedaży żelazokrzemu, jednego z surowców do produkcji stali i żelaza. Kazchrome, z siedzibą w Kazachstanie, sprzedaje całość produkcji spółce ENRC Marketing, z siedzibą w Szwajcarii. Spółka ta sprzedaje następnie wyroby Kazchrome na całym świecie.
- 2 Na wniosek złożony w dniu 16 października 2006 r. przez Euroalliances (Komitet Łącznikowy Przemysłu Metalurgicznego) Komisja Wspólnot Europejskich wszczęła

postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu żelazokrzemu pochodzącego z byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii, Chin, Egiptu, Kazachstanu i Rosji, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1) ze zmianami (zwanym dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22)], a w szczególności w oparciu o art. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 rozporządzenia nr 1225/2009). Ogłoszenie o wszczęciu postępowania zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 30 listopada 2006 r. (Dz.U. C 291, s. 34). Dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody dotyczyło okresu od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r. (zwanego dalej „okresem objętym dochodzeniem”). Analiza tendencji w ramach badania szkody obejmowała okres od stycznia 2003 r. do końca okresu objętego dochodzeniem (zwany dalej „okresem badanym”).

- 3 W ramach tego postępowania w dniu 15 grudnia 2006 r. skarżący złożyli służbom Komisji wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej (zwanego dalej „statusem przedsiębiorstwa rynkowego”) na podstawie art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia podstawowego [obecnie art. 2 ust. 7 lit. b) i c) rozporządzenia nr 1225/2009].
- 4 W dniu 12 stycznia 2007 r. skarżący udzielili odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy Komisji oraz uwagi w przedmiocie szkody. W dniu 25 stycznia 2007 r. skarżący przekazali Komisji dodatkowe uwagi w przedmiocie szkody.
- 5 Pismem z dnia 14 lutego 2007 r. skarżący poinformowali Komisję, że rezygnują z udziału w postępowaniu, lecz są gotowi udzielić wyjaśnień w odniesieniu do danych, jakie przekazali już Komisji. Faksem z tego samego dnia Komisja poinformowała skarżących, że odwołuje inspekcję przewidzianą na okres od dnia 22 lutego do dnia

2 marca 2007 r. Podkreśliła, że odwołanie inspekcji oznacza, iż niezweryfikowane dane przekazane jej przez skarżących nie mogą zostać przyjęte i zgodnie z art. 18 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 rozporządzenia nr 1225/2009) ustalenia dochodzenia będą być może musiały zostać oparte na dostępnych danych. Pismem z dnia 20 lutego 2007 r. skarżący poinformowali Komisję, że chociaż nie mogą w pełni współpracować w dochodzeniu, pragną w miarę możliwości udzielić jej pomocy w dochodzeniu.

- 6 W dniu 5 lipca 2007 r. Komisja poinformowała skarżących, że w związku z brakiem możliwości weryfikacji w siedzibie skarżących przekazanych przez nich danych nie zostanie im przyznany status przedsiębiorstw rynkowych. W dniu 16 lipca 2007 r. skarżący przekazali Komisji uwagi, między innymi w przedmiocie odmowy przyznania statusu przedsiębiorstwa rynkowego.
- 7 W dniu 29 sierpnia 2007 r. Komisja opublikowała rozporządzenie (WE) nr 994/2007 z dnia 28 sierpnia 2007 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 223, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem tymczasowym”). W rozporządzeniu tymczasowym ustanowiono między innymi tymczasowe cło antydumpingowe, którego stawkę określono na 33,9% w odniesieniu do przywozu żelazokrzemu z Kazachstanu. W motywie 25 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że wniosek skarżących o przyznanie statusu przedsiębiorstw rynkowych nie został uwzględniony, ponieważ nie umożliwili oni przeprowadzenia inspekcji.
- 8 Pismem z dnia 30 sierpnia 2007 r. Komisja przekazała skarżącym okoliczności faktyczne i główne ustalenia (zwane dalej „ustaleniami tymczasowymi”), na podstawie których zastosowano środki tymczasowe. Pismem z dnia 15 września 2007 r. Komisja

przekazała skarżącym dodatkowe ustalenia. W dniu 5 października 2007 r. skarżący przekazali Komisji uwagi w przedmiocie ustaleń tymczasowych.

- 9 W dniu 18 grudnia 2007 r. Komisja wystosowała do skarżących pismo wskazujące okoliczności faktyczne i główne ustalenia, na podstawie których zamierza rekomendować zastosowanie środków ostatecznych (zwane dalej „ustaleniami ostatecznymi”). Skarżący przedstawili uwagi w przedmiocie ustaleń ostatecznych pismem skierowanym do Komisji w dniu 3 stycznia 2008 r.
- 10 W dniu 25 lutego 2008 r. Rada Unii Europejskiej wydała rozporządzenie (WE) nr 172/2008 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz żelazokrzemu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, Egiptu, Kazachstanu, byłej jugosłowiańskiej republiki Macedonii i Rosji (Dz.U. L 55, s. 6, zwane dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”). Zgodnie z zaskarżonym rozporządzeniem stawka ostatecznego cła antydumpingowego stosowanego do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed oceniem, została ustalona na 33,9% w odniesieniu do produktów pochodzących z Kazachstanu.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 maja 2008 r. skarżący wnieśli skargę w niniejszej sprawie.
- 12 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniach 1 i 3 września 2008 r. Euroalliances oraz Komisja wnieśli o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów na poparcie żądań Rady.

- 13 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 października 2008 r. skarżący wnieśli na podstawie art. 116 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem o nieprzekazywanie Euroalliances niektórych poufnych dokumentów. W celu przekazania temu interwenientowi skarżący dostarczyli jawną wersję tych pism i dokumentów.
- 14 Postanowieniami z dnia 2 grudnia 2008 r. i z dnia 16 lutego 2009 r. prezes drugiej izby Sądu dopuścił Komisję i Euroalliances do sprawy w charakterze interwenientów.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 marca 2009 r. Euroalliances oświadczył, że nie wnosi sprzeciwu co do wniosku skarżących o poufność niektórych dokumentów.
- 16 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 czerwca 2009 r. Komisja powiadomiła Sąd, że rezygnuje ze złożenia uwag na piśmie, ale że weźmie udział w rozprawie.
- 17 Skarżący wnoszą do Sądu o:
- uznanie skargi za dopuszczalną;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej ich części;
 - obciążenie Rady kosztami postępowania.

18 Rada, popierana przez Komisję, wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

19 Euroalliages wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania, w tym jego kosztami poniesionymi w związku z interwencją.

Co do prawa

20 Na poparcie wniosku o stwierdzenie nieważności skarżący podnoszą cztery zarzuty. W ramach zarzutu pierwszego skarżący podważają ustalenia w przedmiocie istnienia związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. W ramach zarzutu drugiego skarżący kwestionują analizę interesu wspólnotowego. W ramach zarzutu trzeciego skarżący kwestionują sposób, w jaki instytucje oceniły ich współpracę w toku dochodzenia, zastosowanie art. 18 rozporządzenia podstawowego i sposób załatwienia wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstw rynkowych. W ramach zarzutu czwartego skarżący powołują naruszenie ich prawa do obrony.

A — W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą

21 Twierdzenia skarżących, podniesione w ramach zarzutu pierwszego, można podzielić na trzy kategorie:

- po pierwsze, twierdzenia dotyczące wykładni zasad prawnych mających zastosowanie do analizy związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy, w ramach których skarżący podnoszą, w pierwszej części zarzutu, naruszenie prawa przy wykładni art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia nr 1225/2009);
- po drugie, twierdzenia dotyczące indywidualnej oceny, jaką instytucje przeprowadziły w odniesieniu do pewnej liczby innych niż przywóz po cenach dumpingowych czynników, które mogły spowodować powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy lub przyczynić się do jej powstania, w ramach których skarżący podnoszą, w części od drugiej do ósmej zarzutu, oczywiste błędy w ocenie oraz szereg naruszeń popełnionych przez instytucje podczas przeprowadzania indywidualnej oceny pewnych czynników leżących u podstaw szkody;
- po trzecie, twierdzenia dotyczące braku łącznej oceny różnych czynników leżących u podstaw szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych, w ramach których skarżący podnoszą bardziej szczegółowo, w pierwszej i ósmej części zarzutu, oczywisty błąd w ocenie popełniony przez instytucję, który polegał na tym, że nie przeprowadziły one łącznej oceny tych czynników.

22 Powyższe trzy kategorie twierdzeń zostaną rozpatrzone kolejno.

1. W przedmiocie wykładni zasad prawnych mających zastosowanie do analizy związku przyczynowego (pierwsza część zarzutu pierwszego)

a) Argumenty stron

- ²³ W ramach pierwszej części zarzutu pierwszego skarżący podnoszą, że metodologia przyjęta przez Radę przy ustalaniu związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą narusza prawo z dwóch powodów.
- ²⁴ W pierwszej kolejności skarżący twierdzą, że przyjęte przez Radę rozwiązanie odzwierciedla sztuczny podział na analizę możliwości przypisania i nieprzypisania szkody. W myśl art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego prawidłowa analiza związku przyczynowego wymaga uwzględnienia innych niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znanych czynników od samego początku, aby uniknąć możliwości pomylenia skutków przywozu objętego dochodzeniem ze skutkami innych czynników. Instytucje nie mogły zatem uznać, że szkoda została spowodowana przez przywóz objęty dochodzeniem, bez wcześniejszego zbadania, czy szkoda ta nie została w rzeczywistości spowodowana przez inne czynniki.
- ²⁵ W drugiej kolejności skarżący podnoszą, że ze sprawozdań Organu Apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu oraz z orzecznictwa Trybunału i Sądu wynika, iż wpływ czynników przyczynowo-skutkowych należy zbadać łącznie.
- ²⁶ Rada, popierana przez interwenientów, odpowiada, z jednej strony, że aby ustalić, czy przywóz po cenach dumpingowych spowodował istotną szkodę, najpierw należy zbadać, czy szkoda została spowodowana przez ten przywóz, uwzględniając

w szczególności wielkość i poziom cen przywozu po cenach dumpingowych oraz margines podcięcia cenowego. Dopiero po ustaleniu istnienia związku przyczynowego konieczne staje się zbadanie, czy do powstania szkody mogły przyczynić się inne czynniki w takim stopniu, że doszło do przerwania związku przyczynowego. Z drugiej strony Rada uważa, że konieczność łącznego zbadania innych czynników nie wynika z żadnego przepisu prawa, że w praktyce nie przeprowadza się takiego badania oraz że konieczność przeprowadzenia takowego badania nie stanowi jednej z zasad usankcjonowanych w orzecznictwie sądów Unii.

b) Ocena Sądu

²⁷ Pierwsza część zarzutu pierwszego dotyczy w istocie warunków stosowania art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego. Na podstawie tego przepisu Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, została rzeczywiście spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane pominąć szkodę spowodowaną innymi czynnikami (wyrok Trybunału z dnia 11 czerwca 1992 r. w sprawie C-358/89 Extramet Industrie przeciwko Radzie, Rec. s. I-3813, pkt 16; wyrok Sądu z dnia 14 marca 2007 r. w sprawie T-107/04 Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-669, pkt 72).

²⁸ W pierwszej kolejności należy ustalić, czy, jak twierdzą skarżący, przepis ten nakłada na instytucje obowiązek zbadania, najpierw, wpływu przywozu po cenach dumpingowych oraz innych znanych czynników na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, przed stwierdzeniem, następnie, istnienia związku przyczynowego między tym przywozem i dumpingiem, lub też czy, jak podnosi Rada, najpierw należy zbadać, czy szkoda została spowodowana przez ten przywóz, a następnie, jeżeli związek przyczynowy został wykazany, czy do jej powstania przyczyniły się inne czynniki w takim stopniu, że doszło do przerwania związku przyczynowego.

- 29 Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy przeprowadzić analizę treści, przedmiotu oraz kontekstu art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.
- 30 Po pierwsze, co się tyczy treści tego przepisu, z art. 3 ust. 6 rozporządzenia podstawowego wynika, że instytucje muszą wykazać, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, uwzględniając jego wielkość i poziom cen. Chodzi tu o tzw. analizę przypisania. Z art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego wynika następnie, że instytucje muszą, z jednej strony, zbadać wszystkie inne znane czynniki, które powodują szkodę dla przemysłu wspólnotowego w tym samym czasie co przywóz po cenach dumpingowych, oraz, z drugiej strony, zapewnić, że szkoda spowodowana przez te inne czynniki nie będzie przypisana temu przywozowi. Chodzi tu o tzw. analizę nieprzypisania.
- 31 Po drugie, jak w swoich pismach podnoszą zarówno skarżący, jak i Rada, celem art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego jest zapewnienie, że instytucje dokonają rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od skutków wynikających z innych przyczyn. Gdyby instytucje nie dokonały rozróżnienia i oddzielenia wpływu różnych przyczyn szkody, nie mogłyby zasadnie twierdzić, że przywóz po cenach dumpingowych spowodował szkodę dla przemysłu wspólnotowego.
- 32 Po trzecie, co się tyczy kontekstu tego przepisu w zakresie, w jakim, zgodnie z motywem 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie motyw 3 rozporządzenia nr 1225/2009), art. 3 ust. 6 i 7 tego rozporządzenia stanowi transpozycję do prawa Unii art. 3.5 Porozumienia w sprawie wykonywania art. VI Układu ogólnego w sprawie cel i handlu z 1994 r. (GATT) (Dz.U. L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”), znajdującego się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego WTO

(Dz.U. 1994, L 336, s. 3), należy odnieść się do samego przepisu, jak i jego wykładni dokonanej przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO.

- 33 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem porozumienia WTO, wobec ich charakteru i struktury, nie znajdują się co do zasady pośród przepisów, w świetle których sąd Unii kontroluje legalność aktów instytucji Unii na podstawie art. 230 akapit pierwszy WE (wyroki Trybunału: z dnia 23 listopada 1999 r. w sprawie C-149/96 Portugalia przeciwko Radzie, Rec. s. I-8395, pkt 47; z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P Petrotub i Republica przeciwko Radzie, Rec. s. I-79, pkt 53). Jednakże w sytuacji gdy Wspólnota wyraziła zamiar wykonania szczególnego zobowiązania przyjętego w ramach WTO lub gdy akt Unii wyraźnie odsyła do konkretnych przepisów porozumień WTO, sąd Unii ma za zadanie dokonać kontroli legalności tego aktu Unii w świetle przepisów WTO (ww. wyroki Trybunału: w sprawie Portugalia przeciwko Radzie, pkt 49; w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 54; wyrok z dnia 27 września 2007 r. w sprawie C-351/04 Ikea Wholesale, Zb.Orz. s. I-7723, pkt 30).
- 34 Tymczasem z motywu 5 rozporządzenia podstawowego wynika, że celem tego rozporządzenia jest w szczególności transpozycja do prawa Unii, w możliwym zakresie, przepisów zawartych w porozumieniu antydumpingowym z 1994 r., pośród których znajdują się w szczególności przepisy dotyczące ustalenia istnienia szkody i związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych i szkodą (zob. podobnie ww. w pkt 33 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 55).
- 35 Wynika z tego, że przepisy rozporządzenia podstawowego należy interpretować w zakresie, w jakim jest to możliwe, w świetle odpowiednich przepisów porozumienia antydumpingowego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 1998 r. w sprawie C-341/95 Bettati, Rec. s. I-4355, pkt 20; ww. w pkt 33 wyrok w sprawie Petrotub i Republica przeciwko Radzie, pkt 57).

- ³⁶ Ponadto, chociaż interpretacje porozumienia antydumpingowego dokonane przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO nie mogą wiązać Sądu przy dokonywaniu oceny ważności zaskarżonego rozporządzenia (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 1 marca 2005 r. w sprawie C-377/02 *Van Parys*, Zb.Orz. s. I-1465, pkt 54), nic nie stoi na przeszkodzie temu, by Sąd mógł się na nie powołać wówczas, gdy ma za zadanie, jak w niniejszej sprawie, dokonać wykładni przepisu rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 24 września 2008 r. w sprawie T-45/06 *Reliance Industries* przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. II-2399, pkt 107).
- ³⁷ Na tym tle należy zauważyć, że Organ Apelacyjny WTO uznał, w sprawozdaniu dotyczącym sporu „Stany Zjednoczone – Stal walcowana na gorąco”, przyjętym w dniu 23 sierpnia 2001 r. (sprawa WT/DS184AB/R, pkt 226), że w celu prawidłowego zastosowania art. 3.5 porozumienia antydumpingowego dotyczącego nieprzypisania, organy prowadzące dochodzenie powinny dokonać odpowiedniej oceny szkody wyrażonej przemysłowi krajowemu przez inne znane czynniki oraz dokonać rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od szkodliwych skutków innych czynników.
- ³⁸ W świetle powyższego należy stwierdzić, że art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego nie nakłada na instytucje żadnych wymogów w zakresie formy czy kolejności przeprowadzania analiz przypisania i nieprzypisania, do których przeprowadzenia instytucje te są zobowiązane. Przepis ten wymaga natomiast, aby analizy te zostały przeprowadzone w taki sposób, by pozwoliły na dokonanie rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od skutków spowodowanych przez inne czynniki.
- ³⁹ W tych okolicznościach należy uznać, że spór, który strony prowadzą w niniejszej sprawie, nie ma charakteru materialnego, lecz wyłącznie semantyczny. Sposób, w jaki Rada opisała, w swoich pismach, metodologię stosowaną przez instytucje w ramach przeprowadzania analizy przypisania i nieprzypisania jest bowiem mało istotny, gdyż

metodologia rzeczywiście zastosowana przez Radę i Komisję w niniejszej sprawie pozwoliła im upewnić się, że szkoda spowodowana przez inne niż przywóz po cenach dumpingowych czynniki nie została mu przypisana. I tak, w pierwszej kolejności, w motywach 112–114 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 85 i 86 zaskarżonego rozporządzenia instytucje zbadały skutki przywozu po cenach dumpingowych. Następnie, w motywach 115–136 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 87–101 zaskarżonego rozporządzenia, poddano analizie inne czynniki. Potem, w motywach 137–140 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 102–104 zaskarżonego rozporządzenia, krótko streszczono wyniki analizy przypisania i nieprzypisania oraz wnioski w sprawie związku przyczynowego. Jakkolwiek prawdą jest, że przyczyny szkody inne niż przywóz po cenach dumpingowych zostały uwzględnione dopiero w drugiej kolejności, ostateczne wnioski w sprawie przypisania szkody instytucje sformułowały dopiero po zakończeniu tego drugiego etapu, co oznacza, że szkodliwe skutki przywozu po cenach dumpingowych zostały rozróżnione i oddzielone od skutków wynikających z innych przyczyn.

⁴⁰ W rezultacie analiza związku przyczynowego w niniejszej sprawie, znajdująca się w motywach 111–140 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 83–104 zaskarżonego rozporządzenia, nie została przeprowadzona z naruszeniem prawa z tego tylko powodu, że instytucje najpierw przeprowadziły analizę przypisania, a dopiero później analizę nieprzypisania.

⁴¹ W drugiej kolejności należy ustalić, czy, jak podnoszą skarżący, przyczyny szkody inne niż przywóz po cenach dumpingowych należy badać łącznie, czy, jak twierdzi Rada, indywidualnie. Podobnie jak poprzednio kwestię tę należy rozpatrzyć, mając na uwadze treść, przedmiot i kontekst art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.

- 42 Po pierwsze, co się tyczy treści art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, która została przywołana w pkt 30 powyżej, należy stwierdzić, że przepis ten nie wyjaśnia, czy przyczyny szkody inne niż przywóz po cenach dumpingowych należy oceniać łącznie, czy też indywidualnie.
- 43 Po drugie, jak już wspomniano w pkt 31 powyżej, celem art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego jest rozróżnienie i oddzielenie szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od skutków wynikających z innych przyczyn, tak by szkoda powstała w wyniku tych innych czynników nie została przypisana temu przywozowi. Aby osiągnąć ten cel, w pewnych okolicznościach konieczne jest przeprowadzenie łącznej oceny innych czynników. Jest tak w szczególności wówczas, gdy po przeprowadzeniu oceny indywidualnej instytucje stwierdzą, że każdy z tych innych czynników miał negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, nawet jeśli wpływu każdego z nich osobno nie można uznać za istotny. Jak podnieśli skarżący w swoich pismach, jeżeli do powstania szkody w 99% przyczyniło się kilkadziesiąt czynników innych niż przywóz po cenach dumpingowych, lecz żaden z tych czynników nie miał istotnego wpływu na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, instytucje nadal będą twierdzić, że do powstania materialnej szkody przyczynił się wspomniany przywóz, gdyż żaden z tych pozostałych kilkudziesięciu czynników, oceniany oddzielnie, nie zostanie uznany za czynnik leżący u podstaw szkody. Tak przeprowadzonej analizy nie będzie można uznać za analizę zgodną z celem art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.
- 44 Po trzecie, analiza kontekstualna tego przepisu potwierdza, że w pewnych okolicznościach konieczne jest przeprowadzenie łącznej oceny innych czynników. Jak już zauważono, celem art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego jest transpozycja do prawa Unii art. 3.5 porozumienia antydumpingowego. Tymczasem w swoim sprawozdaniu dotyczącym sporu „Wspólnoty europejskie – Łączniki rur i przewodów rurowych”, przyjętym w dniu 18 sierpnia 2003 r. (sprawa WT/DS219/AB/R, pkt 190, 192), Organ Apelacyjny WTO uznał, że, jakkolwiek art. 3.5 porozumienia antydumpingowego nie wymagał, aby w każdym przypadku dokonywano łącznej oceny skutków pozostałych czynników, to istnieją przypadki, gdy z powodu szczególnych dla nich okoliczności faktycznych niezbadanie łącznych skutków pozostałych czynników

mogłoby skutkować błędnym przypisaniem przez organ prowadzący dochodzenie wpływu tych pozostałych czynników na przywóz po cenach dumpingowych. Zdaniem Organu Apelacyjnego WTO organ prowadzący dochodzenie nie musi badać łącznego wpływu pozostałych przyczyn, pod warunkiem że, mając na uwadze szczególne dla sprawy okoliczności faktyczne, spełni swój obowiązek i nie przypisze przywózowi po cenach dumpingowych szkody spowodowanej przez inne przyczyny.

- 45 Zatem trzeba uznać, jak to czynią skarżący, że w pewnych okolicznościach należy przeprowadzić łączną ocenę skutków czynników leżących u podstaw szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych. Jest tak w szczególności wówczas, gdy instytucje uznały, w odniesieniu do dużej liczby czynników dotyczących szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych, że czynniki te mogły przyczynić się do powstania szkody, lecz ich wpływu, oceniając indywidualnie, nie można uznać za istotny.
- 46 A zatem należy stwierdzić, że wykładnia art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, którą zaproponowała Rada nie w zaskarżonym rozporządzeniu, lecz wyłącznie w swoich pismach, jest błędna. Fakt ten nie oznacza jednak, że zaskarżone rozporządzenie narusza prawo do tego stopnia, aby na tej podstawie można było stwierdzić jego nieważność. W zaskarżonym rozporządzeniu bowiem Rada jedynie dokonała indywidualnej oceny czynników leżących u podstaw szkody, w żaden sposób nie wspominając, że w jej opinii dokonanie łącznej oceny tych czynników nie było konieczne. W związku z tym zaskarżone rozporządzenie można byłoby uznać za wydane z naruszeniem prawa tylko w sytuacji, gdyby w niniejszej sprawie taka łączna ocena była konieczna.
- 47 Tymczasem z pkt 45 powyżej wynika, że aby móc ustalić, czy w niniejszej sprawie konieczne było dokonanie łącznej oceny, najpierw należy zbadać zastrzeżenia skarżących wysuwane w odniesieniu do indywidualnej oceny każdego z innych znanych czynników leżących u podstaw szkody. W związku z tym dopiero po zakończeniu badania, które zostanie przeprowadzone w pkt 49–215 poniżej, służącego ustaleniu, z jednej strony, czy indywidualna ocena każdego z innych znanych czynników

leżących u podstaw szkody została przeprowadzona zgodnie z prawem oraz, z drugiej strony, czy okoliczności niniejszej sprawy wymagały dokonania łącznej oceny innych przyczyn szkody, będzie można rozstrzygnąć, czy Rada, dokonując jedynie indywidualnej oceny przyczyn szkody, ewentualnie naruszyła prawo.

- 48 Na obecnym etapie natomiast pierwszą część zarzutu pierwszego w zakresie, w jakim opiera się ona na naruszeniu prawa w związku z przyjętą przez instytucje metodologią analizy związku przyczynowego, należy oddalić.

2. W przedmiocie indywidualnej oceny przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych (części od drugiej do ósmej zarzutu pierwszego)

- 49 Na początku trzeba przypomnieć zasady wypracowane w orzecznictwie, w świetle których należy zbadać poszczególne twierdzenia skarżących dotyczące indywidualnej oceny poszczególnych przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych.

- 50 Zgodnie z orzecznictwem powołanym w pkt 27 powyżej Rada i Komisja są zobowiązane do zbadania, czy szkoda, na której zamierzają oprzeć swe ustalenia, została rzeczywiście spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, oraz są zobowiązane do nieuwzględniania szkody spowodowanej innymi czynnikami.

- 51 Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem kwestia, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy można ją przypisać przywózowi po cenach dumpingowych, jak

również kwestia, czy inne znane czynniki przyczyniły się do poniesienia szkody przez przemysł wspólnotowy, wymagają oceny złożonych zagadnień ekonomicznych, w zakresie której instytucjom przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania. Wynika z tego, że dokonywana przez sąd Unii kontrola analizy przeprowadzonej przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (zob. podobnie ww. w pkt 27 wyrok Sądu w sprawie Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, pkt 71; wyrok z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie T-462/04 HEG i Graphite India przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3685, pkt 120).

a) W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, dotyczącej kształtowania się popytu na stal oraz cen na rynku wspólnotowym i rynkach światowych

Argumenty stron

⁵² Skarżący podnoszą, że motyw 85 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ocenie i narusza art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego, gdyż presji na ceny wspólnotowe nie można przypisać przywozowi po cenach dumpingowych, lecz należy ją przypisać zmianom cen na rynku światowym i zmianom popytu na stal.

⁵³ W pierwszej kolejności bowiem ceny żelazokrzemu na każdym z głównych rynków światowych kształtowały się podobnie, a zmiany cen wspólnotowych odzwierciedlały jedynie dynamikę rynku światowego. Zdaniem skarżących, ponieważ na wszystkich

rynkach odnotowano spadki cen, w szczególności między rokiem 2005 i końcem okresu objętego dochodzeniem, oczywiście nieracjonalne jest twierdzenie, że bez przywozu po cenach dumpingowych ceny we Wspólnocie wzrosłyby i pozwoliły na pokrycie rosnących kosztów przemysłu wspólnotowego, powiększonych o rozsądną marżę zysku.

54 W drugiej kolejności niski poziom cen żelazokrzemu wynikał nie z przywozu po cenach dumpingowych, lecz ze zmian popytu. Rada sama stwierdziła w zaskarżonym rozporządzeniu, że cena żelazokrzemu zależy od kształtowania się popytu. Niemniej Rada błędnie oceniła tendencje w zakresie kształtowania się cen żelazokrzemu we Wspólnocie, porównując je do tendencji w zakresie kształtowania się cen światowej produkcji surowej stali, podczas gdy ceny te zależą od produkcji we Wspólnocie. Tendencje w zakresie kształtowania się cen żelazokrzemu we Wspólnocie ściśle odzwierciedlają tendencje w zakresie kształtowania się popytu na stal, zaś spadek tych cen był proporcjonalny do zastoju i spadku popytu we Wspólnocie. Skarżący uważają tym samym, że nawet gdyby nie występowało podcięcie cenowe spowodowane przez przywóz po cenach dumpingowych, przemysł wspólnotowy poniósłby straty z uwagi na jednoczesny wzrost kosztów i spadek popytu.

55 W trzeciej kolejności skarżący zwracają uwagę, że w okresie objętym dochodzeniem żelazokrzem był sprzedawany we Wspólnocie po cenie znacznie wyższej niż na innych rynkach. Tymczasem, ponieważ na rynku światowym ceny dążą raczej do równowagi, nie można twierdzić, że ceny na rynku, na którym ich poziom jest znacznie wyższy, zostały niesprawiedliwie podcięte lub spowodowano ich spadek.

56 Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

Ocena Sądu

- 57 Druga część zarzutu pierwszego dotyczy w istocie oceny przez instytucje światowych tendencji w zakresie kształtowania się cen żelazokrzemu i popytu w przemyśle stalowym jako innych czynników mogących spowodować powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy lub mogących przyczynić się do jej powstania.
- 58 W tym względzie należy zauważyć, z jednej strony, że Rada uznała, w motywie 85 zaskarżonego rozporządzenia, że wskutek przywozu po cenach dumpingowych przemysł wspólnotowy nie był w stanie podnieść swoich cen sprzedaży do niezbędnego poziomu, tak aby w pełni pokryć koszty. Z drugiej strony Rada przedstawiła, w motywach 87–90 zaskarżonego rozporządzenia, powody, dla których postanowiła odrzucić twierdzenie, że niski poziom cen żelazokrzemu był związany z dynamiką rynku światowego, która sama zmieniała się w zależności od wahań popytu w przemyśle stalowym, nie zaś w zależności od przywozu po cenach dumpingowych. Rada wyjaśniła najpierw, że w gospodarkach rynkowych ceny ogólnie ustalone są przez poziom popytu i podaży, lecz główną rolę w kształtowaniu poziomu cen mogą jednak odgrywać inne czynniki, takie jak przywóz po cenach dumpingowych. Rada zauważyła następnie, że jakkolwiek pewne jest, iż światowy popyt na żelazokrzem, w szczególności ze strony przemysłu stalowego, miał wpływ na ustalanie cen w określonych badanych okresach, w pewnych okresach ceny żelazokrzemu spadły pomimo rosnącego popytu ze strony tej gałęzi przemysłu. Rada stwierdziła wreszcie, że nawet na poziomie Wspólnoty ceny żelazokrzemu w określonych okresach czasu spadały pomimo wzrastającego popytu ze strony przemysłu stalowego.
- 59 Skarżący kwestionują to twierdzenie, podnosząc trzy argumenty. Po pierwsze, ponieważ ceny na rynku światowym spadały, w szczególności w okresie między rokiem 2005 i końcem okresu objętego dochodzeniem, ceny we Wspólnocie nie mogły rosnąć, nawet w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych. Po drugie, ceny żelazokrzemu we Wspólnocie dokładnie odpowiadały wahaniom wspólnotowej

produkcji stali i spadały w tym samym czasie, gdy popyt ze strony wspólnotowego przemysłu stalowego był stały lub kurczył się. Po trzecie, ceny na rynku wspólnotowym są najwyższe na świecie, co w zupełności wyklucza jakiekolwiek ich podcięcie lub spowodowanie ich spadku.

⁶⁰ Tymczasem żaden z tych trzech argumentów nie pozwala wykazać, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie oraz naruszyła art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego.

⁶¹ I tak, w pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu opartego na kształtowaniu się cen na rynku światowym, należy zauważyć, że skarżący na poparcie tego argumentu odwołują się do tabeli zamieszczonej w skardze, która ich zdaniem pokazuje, iż ceny żelazokrzemu na wszystkich najważniejszych rynkach kształtowały się w ten sam sposób oraz zmiana cen we Wspólnocie odpowiadała jedynie dynamice rynku światowego. Jakkolwiek prawdą jest, że z tabeli tej ogólnie wynika, iż cena żelazokrzemu we Wspólnocie kształtuje się w taki sam sposób jak cena w Stanach Zjednoczonych i Japonii, to dane w niej zawarte w żaden sposób nie potwierdzają, że ceny na rynku światowym podlegały spadkom w całym badanym okresie, tj. od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 30 września 2006 r. lub w każdym razie między styczniem 2005 r. i końcem okresu objętego dochodzeniem, czyli 30 września 2006 r. Przeciwnie, z tabeli tej wynika, że ceny między 2003 i 2004 rokiem oraz w okresie objętym dochodzeniem wzrosły. Tendencja ta znajduje potwierdzenie w danych dotyczących średniej ceny we Wspólnocie, znajdujących się w motywie 96 rozporządzenia tymczasowego, które nie zostały zakwestionowane przez skarżących. W związku z tym dane te nie potwierdzają, że z powodu ogólnego spadku cen żelazokrzemu nie można było zasadnie twierdzić, iż w przypadku braku przywozu po cenach dumpingowych ceny we Wspólnocie wzrosłyby do poziomu pozwalającego na pokrycie rosnących kosztów przemysłu wspólnotowego powiększonych o rozsądną marżę zysku.

- 62 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu opartego na wahanich popytu ze strony przemysłu stalowego i analizie cen żelazokrzemu we Wspólnocie w stosunku do światowej produkcji surowej stali, należy zauważyć, że skarżący nie zgadzają się z wykresem przedstawionym przez instytucje w ustaleniach ostatecznych, ilustrującym ewolucję cen żelazokrzemu we Wspólnocie w porównaniu z produkcją surowej stali na świecie i odsyłają, na poparcie swojego argumentu, do przedstawionego w załączniku do skargi wykresu ilustrującego ewolucję cen żelazokrzemu we Wspólnocie w porównaniu do produkcji stali również we Wspólnocie. Tymczasem, wbrew temu, co podnoszą skarżący, wykres ten nie pozwala stwierdzić, że ceny żelazokrzemu we Wspólnocie odpowiadały wahanom produkcji stali we Wspólnocie i że uległy obniżeniu w tym samym czasie, w którym popyt ze strony wspólnotowego przemysłu stalowego był stały lub kurczył się.
- 63 I tak, po pierwsze, należy zauważyć, jak to czyni Rada, że wspomniany wykres obrazuje, iż ceny we Wspólnocie nie zawsze dokładnie odpowiadały wahanom wspólnotowej produkcji stali. Z wykresu tego wynika na przykład, że w 2004 r., w momencie gdy produkcja stali we Wspólnocie odnotowała wzrost, ceny stali nadal spadały. Podobnie było w 2006 r., gdy zgodnie z wykresem produkcja stali spadła, podczas gdy jej ceny wzrosły. Przykłady te zdają się potwierdzać, że wykres przedstawiony przez skarżących nie wystarcza na poparcie twierdzenia, jakoby spadek cen został spowodowany spadkiem popytu.
- 64 Po drugie, należy zauważyć, że z wykresu nie wynika, iż popyt spadał w całym badanym okresie. Wykres pokazuje za to wzrost produkcji stali w okresach od trzeciego kwartału 2003 r. do drugiego kwartału 2004 r., od czwartego kwartału 2004 r. do drugiego kwartału 2005 r. oraz w trzech pierwszych kwartałach okresu objętego dochodzeniem, tj. od dnia 1 października 2005 r. do dnia 30 września 2006 r. Z wykresu wynika również, że ceny żelazokrzemu we Wspólnocie odnotowały wzrost od trzeciego kwartału 2003 r. do drugiego kwartału 2004 r. oraz w całym okresie objętym dochodzeniem. Mając na uwadze te pozytywne tendencje, nie wystarczy stwierdzić, że spadek cen we Wspólnocie nastąpił w tym samym czasie, gdy popyt po stronie wspólnotowego przemysłu stalowego był stały lub kurczył się, aby udowodnić, iż Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, twierdząc, że z powodu przywozu po cenach

dumpingowych przemysł wspólnotowy nie był w stanie podnieść cen sprzedaży do poziomu pozwalającego na pokrycie kosztów. Skarżący powinni byli wykazać – czego nie zrobili – że wzrost produkcji stali odnotowany w pierwszych trzech kwartałach okresu objętego dochodzeniem był zbyt niski, by spowodować gwałtowny wzrost cen pozwalający wspólnotowym producentom żelazokrzemu przerzucić wzrost kosztów na konsumentów.

- ⁶⁵ W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego cen we Wspólnocie, których poziom był taki, że nie można było twierdzić, że doszło do jego nieuzasadnionego podcięcia lub spowodowano ich spadek, należy przypomnieć, że podcięcie i spadek cen stanowią pojęcia prawne, do których odwołuje się art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 3 ust. 3 rozporządzenia nr 1225/2009). W ramach ustalania, czy doszło do podcięcia cenowego w rozumieniu tego przepisu, instytucje dokonują ogólnego porównania cen we Wspólnocie ze skorygowanymi cenami przywozu w taki sposób, by otrzymać margines podcięcia cenowego wyrażony procentowo. Podobnie, w przypadku ustalenia, że nastąpił spadek cen wspólnotowych lub ich wzrost był niewystarczający, instytucje dokonują, również ogólnego, porównania cen przywozu względem docelowej ceny wspólnotowej, tj. ceny, która zostałaby osiągnięta w braku przywozu po cenach dumpingowych, tak aby otrzymać margines usuwający szkodę, również wyrażony procentowo. W niniejszej sprawie, z motywów 87–89 i 112 rozporządzenia tymczasowego wynika, że instytucje ustaliły podcięcie cenowe w oparciu o art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego. W motywie 89 rozporządzenia tymczasowego Komisja powołała się na fakt, że zgodnie z jej obliczeniami margines podcięcia cenowego wynosił od 4 do 11% w zależności od producentów eksporterów, z wyjątkiem trzech producentów eksporterów, w przypadku których nie stwierdzono jakiegokolwiek podcięcia cenowego. Tymczasem skarżący nie przedstawili żadnego argumentu, który podważałby obliczenie marginesu podcięcia dokonane przez instytucje. Samego stwierdzenia, że ceny wspólnotowe były wyższe od cen światowych, nie można uznać za podważające to obliczenie.

⁶⁶ Mając na uwadze powyższe ustalenia, należy uznać, że żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać, iż Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że przemysł wspólnotowy nie był w stanie podnieść cen sprzedaży do niezbędnego poziomu, tak aby w pełni pokryć koszty, nie z powodu dynamiki rynku światowego i wahań popytu po stronie przemysłu stalowego, lecz z powodu przywozu po cenach dumpingowych.

⁶⁷ W rezultacie część drugą zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

b) W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej skutków szkody, do których powstania przemysł wspólnotowy przyczynił się z własnej winy

W przedmiocie pierwszego twierdzenia, dotyczącego zmian profilu produkcji przez niektórych producentów wspólnotowych

— Argumenty stron

⁶⁸ Skarżący twierdzą, że Rada nienależycie uwzględniła wpływ, jaki na powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy miały dobrowolne zmiany profilu produkcji przez Hütę Łaziska SA, OFZ a.s. i Vargön Alloys AB w 2004 r., który w zaskarżonym rozporządzeniu został określony jako „nadzwyczaj dochodowy”.

69 W pierwszej kolejności instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, mający istotny wpływ na analizę związku przyczynowego, polegający na tym, iż jakkolwiek z motywu 135 rozporządzenia tymczasowego wynika, że w 2004 r. dwóch wspólnotowych producentów żelazokrzemu zmieniło profil produkcji na stopy manganowe, z motywu 93 tego rozporządzenia wynika, że fakt zmniejszenia produkcji żelazokrzemu został wzięty pod uwagę dopiero od roku 2005. Tymczasem decyzje o zmniejszeniu produkcji żelazokrzemu w korzystnych warunkach rynkowych spowodowały gwałtowny wzrost jednostkowych kosztów produkcji żelazokrzemu, zmniejszenie produkcji i sprzedaży oraz mniejszą dostępność tego produktu na rynku. Z drugiej strony skutkiem nieuwzględnienia zmiany profilu produkcji za rok 2004 był fałszywy obraz kształtowania się mocy produkcyjnych, produkcji i rentowności przemysłu wspólnotowego.

70 W drugiej kolejności instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, twierdząc, że zmiany profilu produkcji były reakcją na przywóz po cenach dumpingowych. Z jednej strony bowiem, rok 2004 był rokiem wyjątkowym, w trakcie którego rentowność przemysłu wspólnotowego wzrosła do najwyższego poziomu w badanym okresie, a stopa zwrotu z inwestycji wyniosła prawie 20% oraz, z drugiej strony, Huta Łaziska postanowiła zmienić profil produkcji na produkcję krzemomanganu, którego wytwarzanie wymaga mniejszych nakładów energetycznych i którego rentowność jest wyższa. Skarżący twierdzą w związku z tym, że szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem można wyjaśnić tymi dobrowolnymi zmianami profilu produkcji, które doprowadziły do gwałtownego wzrostu kosztów produkcji, co spowodowało dalsze jej ograniczenie.

71 Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

— Ocena Sądu

- ⁷² Niniejsze twierdzenie dotyczy w istocie sposobu, w jaki instytucje oceniły wpływ, jaki na przemysł wspólnotowy miały zmiany przeznaczenia pieców wprowadzone w 2004 r. przez pewnych producentów wspólnotowych, którzy przeszli z produkcji żelazokrzemu na produkcję krzemomanganu.
- ⁷³ W tym względzie należy zauważyć, że Komisja dokonała analizy wpływu tych zmian w motywach 135 i 136 rozporządzenia tymczasowego. Komisja stwierdziła w nich, że pomimo kosztów związanych ze zmianą profilu produkcji część z tych zmian przeprowadzono w 2004 r., kiedy brakowało stopów manganowych na rynku WE, zaś w tym samym czasie istniała zadowalająca podaż żelazokrzemu. Komisja wywodzi z tego, że decyzja niektórych producentów przemysłu wspólnotowego o ograniczeniu produkcji nie została podjęta w sposób dobrowolny, ale była spowodowana przywozem po cenach dumpingowych, uniemożliwiającym przemysłowi wspólnotowemu prowadzenie rentownej sprzedaży żelazokrzemu. Ponadto w motywie 93 rozporządzenia tymczasowego Komisja skorygowała, poczynwszy od roku 2005, dane dotyczące mocy produkcyjnych, znajdujące się w tabeli odnoszącej się do mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych w celu uwzględnienia zmiany przeznaczenia pieców.
- ⁷⁴ Skarżący kwestionują zarówno motyw 93, jak i motywy 135 i 136 rozporządzenia tymczasowego.
- ⁷⁵ W pierwszej kolejności, co się tyczy argumentu skarżących opartego na błędzie w ocenie okoliczności faktycznych, mającym wpływ na motyw 93 rozporządzenia tymczasowego, Rada wyjaśniła, w odpowiedzi na pytanie na piśmie, zadane jej w ramach środków organizacji postępowania, że zmiana profilu produkcji nastąpiła z początkiem grudnia 2004 r. Na rozprawie Rada przyznała też, że w grudniu 2004 r. moce produkcyjne, których dotyczyła ta zmiana, nie mogły być wykorzystywane do produkcji żelazokrzemu. Z związku z tym należy stwierdzić, że dane liczbowe dotyczące mocy produkcyjnych należało skorygować nie poczynwszy od 2005 r., lecz

począwszy od 2004 r. Wynika z tego, że motyw 93 rozporządzenia tymczasowego zawiera nieścisłości.

76 Mimo to Sąd nie podziela stanowiska skarżących co do konsekwencji, jakie należy wyciągnąć z tych nieścisłości. Z jednej strony bowiem należy stwierdzić, jak zauważyła Rada na rozprawie, że, mając na uwadze, iż moce produkcyjne uległy zmniejszeniu dopiero w grudniu 2004 r., wszystkie korekty tych mocy za cały rok 2004 stanowiły jedynie bardzo niewielki udział, równy jednej dwunastej korekt dokonanych za rok 2005. Z drugiej strony, zakładając nawet, że moce produkcyjne skorygowano by również za rok 2004, sytuację gospodarczą na wspólnotowym rynku żelazokrzemu w 2004 roku można by scharakteryzować następująco: wzrost popytu, wzrost wielkości przywozu po cenach dumpingowych, spadek produkcji, lekki spadek mocy produkcyjnych, spadek sprzedaży i skurczenie się udziału w rynku przemysłu wspólnotowego, wzrost jego cen, marży zysku i rentowności inwestycji. Innymi słowy, z wyjątkiem mocy produkcyjnych, produkcji, sprzedaży i udziału rynkowego wszystkie wskaźniki ekonomiczne uległy poprawie. Prawdą jest, że w tych okolicznościach można sobie wyobrazić, że decyzja pewnych producentów wspólnotowych o zmianie profilu produkcji mogła być podyktowana względami biznesowymi, zakładającymi osiągnięcie wyższego poziomu rentowności na rynku krzemomanganu, nie zaś konsekwencją obecności przywozu po cenach dumpingowych na rynku żelazokrzemu, który zagrażał rentowności przemysłu wspólnotowego. Równie możliwe jest jednak to, że decyzja niektórych producentów wspólnotowych o zmianie profilu produkcji była podyktowana nie tylko perspektywą osiągnięcia wyższej rentowności na rynku krzemomanganu, lecz również obecnością przywozu po niskiej cenie, którego wielkość wzrosła bardzo mocno już w 2004 r. i który sprawiał, że rentowność na rynku żelazokrzemu była potencjalnie niższa niż na rynku krzemomanganu.

77 W rezultacie błąd w ocenie okoliczności faktycznych, znajdujący się w motywie 93 rozporządzenia tymczasowego, nie mógł zniekształcić analizy związku przyczynowego.

- 78 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu skarżących opartego na oczywistym błędzie w ocenie, który popełniły instytucje, twierdząc, w motywie 136 rozporządzenia tymczasowego, że zmiany profilu produkcji były spowodowane przywozem po cenach dumpingowych, to stwierdzono w pkt 76 powyżej, że jakkolwiek możliwe jest, iż zmiany te były następstwem decyzji biznesowej zmierzającej do osiągnięcia wyższego poziomu rentowności na rynku krzemomanganu, nie zaś konsekwencją przywozu po cenach dumpingowych na rynku żelazokrzemu, który stanowił zagrożenie dla rentowności przemysłu wspólnotowego, równie możliwe jest, że decyzje dotyczące zmiany profilu produkcji nie były podyktowane wyłącznie perspektywami osiągnięcia wyższej rentowności na rynku krzemomanganu, lecz również obecnością na rynku żelazokrzemu przywozu po niskiej cenie.
- 79 W związku z powyższym należy stwierdzić, że żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać, że instytucje dopuściły się oczywistego błędu w ocenie.
- 80 Mając na uwadze powyższe ustalenia, niniejsze twierdzenie należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie twierdzenia trzeciego, dotyczącego przestojów produkcji stosowanych przez pewnych producentów wspólnotowych

— Argumenty stron

- 81 Skarżący podnoszą, że Rada nie uwzględniła wpływu, jaki na powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy miały planowe przerwy w produkcji stosowane przez pewnych producentów wspólnotowych i błędnie przypisała je spornemu przywozowi.

82 W pierwszej kolejności Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, odmawiając, w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia, uwzględnienia skutków przerw w produkcji w Hucie Łaziska, twierdząc, że istnienie związku przyczynowego powinno być analizowane na poziomie przemysłu wspólnotowego jako całości, nawet jeżeli czynnik ten miał wpływ na wyniki przemysłu wspólnotowego jako całości. W tym względzie skarżący zwracają uwagę, po pierwsze, że Huta Łaziska w badanym okresie wielokrotnie wstrzymywała produkcję z powodu problemów z dostawcą energii elektrycznej; po drugie, że spółka ta była zmuszona przestawić produkcję na wytwarzanie produktów, takich jak krzemomangan, wymagających mniejszych nakładów energetycznych i bardziej rentownych, oraz, po trzecie, że w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1420/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. nakładającym ostateczne cło antydumpingowe na przywóz krzemomanganu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej i Kazachstanu i kończącym postępowanie w sprawie przywozu krzemomanganu pochodzącego z Ukrainy (Dz.U. L 317, s. 5) instytucje osobno przeanalizowały rozwój sytuacji Huty Łaziska.

83 W drugiej kolejności instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, nie uwzględniając wstrzymywania produkcji przez, z jednej strony, FerroAtlántica SL, w okresach znacznego zużycia energii, podczas którego producent ten znacznie zwiększył swoje dochody dzięki sprzedaży energii elektrycznej, oraz, z drugiej strony, Vargön Alloys, która w okresie objętym dochodzeniem przestała produkować żelazokrzem. Jeśli chodzi o FerroAtlántica, skarżący twierdzą w replice, że w odpowiedzi na skargę Rada po raz pierwszy przyznała, iż wstrzymywanie produkcji żelazokrzemu w godzinach najwyższego zużycia energii od zawsze było wpisane w model biznesowy spółki. Stwierdzenie to zostało też podważone w motywie 81 zaskarżonego rozporządzenia, w którym Rada rzekomo przyznała, że ograniczenia produkcji spowodowane odcięciami energii elektrycznej nie występowały regularnie.

84 Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

— Ocena Sądu

- ⁸⁵ Niniejsze twierdzenie dotyczy sposobu, w jaki instytucje przeprowadziły analizę wpływu na przemysł wspólnotowy przerw w produkcji, które miały miejsce w przypadku trzech producentów wspólnotowych: Huty Łaziska, FerroAtlántica i Vargön Alloys.
- ⁸⁶ Skarżący zarzucają Radzie w istocie, z jednej strony, że ta, w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia, nieprawidłowo oceniła skutki przerw w produkcji, które miały miejsce w przypadku Huty Łaziska oraz, drugiej strony, że nie uwzględniła przerw w produkcji, które miały miejsce w przypadku FerroAtlántica i Vargön Alloys.
- ⁸⁷ W pierwszej kolejności, co się tyczy oczywistego błędu w ocenie, rzekomo popełnionego podczas analizowania sytuacji Huty Łaziska, należy przypomnieć, że w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia Rada przyznała, iż przyczyna wyrządzonej szkody powinna być analizowana na poziomie przemysłu wspólnotowego jako całości oraz iż nawet jeżeli dane dotyczące tego producenta mogłyby zostać wykluczone z oszacowania szkody, można przyjąć, że tendencje zaobserwowane w odniesieniu do pozostałej części przemysłu wspólnotowego pozostałyby na wysokim negatywnym poziomie i nadal wykazywałyby znaczną szkodę.
- ⁸⁸ W tym względzie należy najpierw zauważyć, jak to czynią skarżący, że analiza związku przyczynowego nie musi być koniecznie przeprowadzana na szczeblu przemysłu wspólnotowego jako całości, w taki sposób, że szkoda poniesiona przez jednego producenta wspólnotowego, spowodowana inną przyczyną niż przywóz po cenach dumpingowych, nie będzie mogła zostać wzięta pod uwagę. Jak już bowiem podkreślono w pkt 30 powyżej, w ramach analizy tak zwanego „nieprzypisania”, o której mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, instytucje zobowiązane są, po pierwsze, zbadać wszelkie inne znane czynniki powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego jednocześnie z przywozem po cenach dumpingowych, a po drugie, zadbać o to, by szkody spowodowane innymi czynnikami nie zostały przypisane przywozowi po cenach dumpingowych. Artykuł 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego

nie precyzuje, że musi tu chodzić koniecznie o wywołaną inną przyczyną szkodę dla przemysłu wspólnotowego jako całości. Ze względu na cel tego przepisu, jakim jest, jak już wspomniano w pkt 31 powyżej, dokonanie przez instytucje rozróżnienia i oddzielenia szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych od skutków wynikających z innych przyczyn, w pewnych okolicznościach szkoda, jaką poniósł indywidualnie jeden z producentów wspólnotowych, wywołana innym czynnikiem niż przywóz po cenach dumpingowych, powinna zostać wzięta pod uwagę, jeżeli przyczyniła się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość.

⁸⁹ Następnie prawdą jest, że w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia Rada przyznała, w sposób całkiem jasny, iż przyczyna wyrządzonej szkody powinna być analizowana na poziomie przemysłu wspólnotowego jako całości, co pozwala sądzić, że przyczyna szkody dotycząca indywidualnie jednego tylko producenta wspólnotowego nigdy nie może być wzięta pod uwagę. Niemniej, wbrew twierdzeniom skarżących, szkoda, jaką mogły wyrządzić Hucie Łaziska przerwy w produkcji, została należycie uwzględniona. Jak wynika z pkt 87 powyżej, Rada wyjaśniła tam, że nawet gdyby wykluczyć dane dotyczące tego producenta z analizy szkody, tendencje zaobserwowane w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego nadal wskazywałyby na wystąpienie szkody. Tymczasem skarżący nie próbowali udowodnić, że ustalenie to zawiera oczywisty błąd w ocenie. Skarżący ograniczyli się jedynie do stwierdzenia, że problemy Huty Łaziska z dostawą energii elektrycznej były przyczyną przerw w produkcji, co Rada uwzględniła w motywie 101 zaskarżonego rozporządzenia.

⁹⁰ Wreszcie, co się tyczy rozporządzenia nr 1420/2007, jak już przypomniano w pkt 50 i 51 powyżej, instytucje, w ramach przysługującego im zakresu uznania, są zobowiązane zbadać, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy szkodę tę można

przypisać przywózowi po cenach dumpingowych, czy też innym znanym czynnikom, które przyczyniły się do jej powstania. To uprawnienie dyskrecyjne powinno być wykonywane w każdym konkretnym przypadku z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 14 marca 1990 r. w sprawie C-156/87 Gestetner Holdings przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-781, pkt 43). W każdym razie, wbrew twierdzeniom skarżących, sposób potraktowania w zaskarżonym rozporządzeniu sytuacji Huty Łaziska nie różni się wiele od sposobu, w jaki spółka ta została potraktowana w rozporządzeniu nr 1420/2007. Podobnie jak w zaskarżonym rozporządzeniu rozporządzenie nr 1420/2007 nie zawiera odrębnej części poświęconej Hucie Łaziska. Ponadto również podobnie jak w zaskarżonym rozporządzeniu sytuacja Huty Łaziska została oceniona w ramach części poświęconej wpływowi zmian kosztów produkcji na powstanie szkody. Rozporządzenie nr 1420/2007 i zaskarżone rozporządzenie różnią się tylko jednym elementem. Podczas gdy w zaskarżonym rozporządzeniu Rada przyznała, hipotetycznie i wyłącznie w celu wykluczenia jakiegokolwiek wpływu na ocenę szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość, że szkoda Huty Łaziska mogła być następstwem sporu z dostawcą energii elektrycznej, to w rozporządzeniu nr 1420/2007 przyznano, że spór ten, jak i gwałtowny wzrost kosztów energii elektrycznej, mogły wprowadzić mieć wpływ na wyniki Huty Łaziska, lecz ogólnie rzecz biorąc, zmiana kosztów produkcji nie przyczyniła się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.

⁹¹ W rezultacie żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać, że motyw 101 zaskarżonego rozporządzenia zawiera oczywisty błąd w ocenie.

⁹² W drugiej kolejności, co się tyczy oczywistego błędu w ocenie rzekomo popełnionego podczas analizowania przerw w produkcji FerroAtlántica i Vargön Alloys, należy zauważyć, po pierwsze, w odniesieniu do FerroAtlántica, że skarżący stwierdzili na rozprawie, iż ich zdaniem w następstwie przerw w produkcji spółka ta poniosła szkodę „z własnej winy”, gdyż wzrost cen energii elektrycznej spowodował, że FerroAtlántica

wolała dokonywać sprzedaży energii niż żelazokrzemu. Tymczasem należy zauważyć, że jedynym dokumentem, na którym skarżący opierają zarzut dotyczący rzekomego błędu w ocenie popełnionego przez instytucje, jest pismo FerroAtlántica do Euroalliances z dnia 26 lutego 2007 r. W piśmie tym FerroAtlántica wyjaśniła, że ze względu na obowiązujący ją system taryfowy produkcja żelazokrzemu była wstrzymywana w godzinach wysokiego zużycia energii elektrycznej oraz że produkowana przez nią w tych godzinach energia elektryczna była odsprzedawana. Z pisma tego w żaden sposób nie wynika, że FerroAtlántica wstrzymuje produkcję wówczas, gdy ceny energii elektrycznej rosną. A zatem skarżący nie przedstawili żadnego argumentu pozwalającego wykazać, że wstrzymywanie przez FerroAtlántica produkcji w godzinach wysokiego zużycia energii elektrycznej przyczyniło się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość oraz że Rada powinna była to uwzględnić.

- ⁹³ Po drugie, w odniesieniu do Vargön Alloys, skarżący twierdzą jedynie, że spółka ta wstrzymała produkcję w połowie okresu objętego dochodzeniem. Chociaż skarżący twierdzą, w dokumencie stanowiącym załącznik do skargi, że przestój ten był spowodowany poziomem cen energii elektrycznej, na poparcie tego twierdzenia nie przedstawili oni żadnego dowodu. Skarżący w żaden sposób nie wykazali zatem, że spółka ta sama przyczyniła się do powstania poniesionej szkody oraz że wstrzymanie przez nią produkcji nie wynikało z przywozu po cenach dumpingowych. W rezultacie nie można twierdzić, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie przypisując Vargön Alloys szczególnego rozwoju sytuacji.

- ⁹⁴ Mając na uwadze powyższe ustalenia, niniejsze twierdzenie w trzeciej części zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie trzeciego twierdzenia, dotyczącego uwzględnienia teoretycznych nominalnych mocy produkcyjnych

— Argumenty stron

- ⁹⁵ Skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie oraz naruszyła art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jak również ich prawo do obrony, odmawiając uwzględnienia rzeczywistych mocy produkcyjnych zamiast teoretycznych mocy nominalnych.
- ⁹⁶ W pierwszej kolejności Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, gdyż, po pierwsze, zignorowała czynniki, takie jak zmiana profilu produkcji i przerwy w dostawie energii elektrycznej, które poważnie wpłynęły na istotne przyczyny szkody, czyli moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych.
- ⁹⁷ Po drugie, skarżący zwracają uwagę, że błędem jest twierdzić, jak to czyni Rada, iż nawet gdyby uwzględniono rzeczywiste moce produkcyjne, zaobserwowane tendencje dotyczące zmian mocy produkcyjnych i ich wykorzystania, jak również wnioski dotyczące istnienia szkody pozostałyby takie same. Zakładając bowiem, że zaobserwowane tendencje, jeśli chodzi o moce produkcyjne i ich wykorzystanie, pozostałyby niezmienione, fakt, że na przykład wykorzystanie mocy produkcyjnych odnotowuje wzrost z poziomu 50% do 95%, jest istotny, gdyż taki wzrost obrazuje, iż przemysł wspólnotowy nie jest w stanie zaspokoić popytu.

98 Po trzecie, zdaniem skarżących twierdzenie Rady, że teoretyczne moce nominalne można było uwzględnić, gdyż przerwy lub ograniczenia produkcji nie były regularne, stanowi poważny błąd w ocenie okoliczności faktycznych oraz oczywisty błąd w ocenie. Skarżący twierdzą, z jednej strony, że przerwy lub ograniczenia produkcji były regularne i należało je wziąć pod uwagę. Jest tak w przypadku wstrzymywania produkcji przez FerroAtlántica w godzinach wysokiego zużycia energii elektrycznej, które wynikało z jej modelu biznesowego i odbywało się regularnie. Podobnie piece służące wytwarzaniu żelazokrzemu podlegały corocznym pracom konserwacyjnym, podczas których nie mogły być wykorzystywane. Z drugiej strony skarżący twierdzą, że fakt obliczenia mocy produkcyjnych bez uwzględnienia zdarzeń, które miały miejsce regularnie, należy uznać za oczywisty błąd w ocenie. I tak, wskutek zmniejszenia dostępności energii elektrycznej, Huta Łaziska kilka razy istotnie ograniczyła swoje moce produkcyjne, co przeszkodziło jej w produkcji żelazokrzemu, niezależnie od warunków rynkowych.

99 W drugiej kolejności zdaniem skarżących oparcie analizy związku przyczynowego na teoretycznych mocach nominalnych, nie zaś na rzeczywistych mocach produkcyjnych, w oczywisty sposób narusza zasadę przypisania, w rozumieniu art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jako że prowadzi do ukrycia rzeczywistej przyczyny zmian danych liczbowych dotyczących produkcji.

100 W trzeciej kolejności skarżący podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie narusza ich prawo do obrony w zakresie, w jakim twierdzenie, że nawet gdyby uwzględniono rzeczywiste moce produkcyjne, tendencje pozostałyby takie same, nie zostało poparte żadnymi dowodami.

101 Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

— Ocena Sądu

- 102 W ramach niniejszego twierdzenia skarżący podnoszą w istocie, że odwołując się do teoretycznych mocy nominalnych, nie zaś do rzeczywistych mocy produkcyjnych, instytucje, po pierwsze, popełniły oczywisty błąd w ocenie oraz błąd w ocenie okoliczności faktycznych, po drugie, naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, a po trzecie, naruszyły ich prawo do obrony.
- 103 W pierwszej kolejności, co się tyczy zarzucanych Komisji oczywistych błędów w ocenie i błędu w ocenie okoliczności faktycznych, należy przypomnieć, że Komisja wyjaśniła, w motywach 92 i 93 rozporządzenia tymczasowego, iż wielkość mocy produkcyjnych ustalono na podstawie teoretycznych mocy nominalnych jednostek produkcyjnych przemysłu wspólnotowego, które poddano jednakże odpowiedniej korekcie, biorąc pod uwagę fakt, że dwóch producentów wspólnotowych przesunęło część mocy produkcyjnych z produkcji żelazokrzemu na produkcję innych żelazostopów w badanym okresie. Ponadto w motywie 81 zaskarżonego rozporządzenia Rada ustosunkowała się do krytyki metody stosowanej w motywie 93 rozporządzenia tymczasowego, a konkretnie do sugestii niektórych zainteresowanych, przedstawionych w ramach postępowania administracyjnego, aby wziąć pod uwagę dane liczbowe uwzględniające przerwy będące następstwem prac konserwacyjnych i odcięć energii elektrycznej. Rada odesłała w tym zakresie do dochodzenia, które jej zdaniem wykazało, że wszelkie przestoje maszyn przemysłu wspólnotowego spowodowane konserwacją oraz odcięcia energii elektrycznej miały charakter tymczasowy i nie występowały regularnie w badanym okresie. Rada wyjaśniła jednocześnie, że nawet gdyby dokonano dostosowania mocy produkcyjnych, tendencje dotyczące mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych, jak i wnioski dotyczące istnienia poważnej szkody pozostałyby niezmienione.
- 104 Zdaniem skarżących ustalenia te zawierają oczywisty błąd w ocenie, w szczególności dlatego, że nie biorą pod uwagę przerw i zmian profilu produkcji. Należy zauważyć, że zarzut skarżących jest nieprecyzyjny, gdyż nie wskazują oni, do jakich przerw i jakich

zmian profilu produkcji się odnoszą. Zakładając jednak, że mają oni na myśli zdarzenia, o których była mowa w ramach rozpatrywania dwóch pierwszych zastrzeżeń, czyli zmiana profilu i przerwy w produkcji Huty Łaziska oraz przerwy w produkcji mające miejsce w przypadku FerroAtlántica i Vargön Alloys, należy najpierw stwierdzić, że skarżący nie kwestionują faktu, iż decyzja Huty Łaziska z 2004 r. o zmianie profilu produkcji z żelazokrzemu na produkcję krzemomanganu została uwzględniona w tabeli dotyczącej mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych znajdującej się w motywie 93 rozporządzenia tymczasowego, w formie korekt tych mocy za rok 2005 i okres objęty dochodzeniem.

- ¹⁰⁵ Co się następnie tyczy przerw w produkcji mających miejsce w przypadku Huty Łaziska w 2005 r. i w 2006 r., spowodowanych sporem z dostawcą energii elektrycznej, oraz w przypadku Vargön Alloys w 2006 r., spowodowanych, zdaniem skarżących, gwałtownym wzrostem kosztów energii elektrycznej, działania instytucji są nie tylko zgodne ze zdrowym rozsądkiem, ale też pozbawione jakiegokolwiek oczywistego błędu w ocenie. Z motywu 81 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, że instytucje postanowiły nie dokonywać korekt danych dotyczących mocy produkcyjnych, ponieważ przerwy te miały charakter tymczasowy. Rozwiązanie przyjęte przez instytucje jest prawidłowe, ponieważ, z jednej strony, wbrew argumentom skarżących z akt sprawy wynika, iż przerwy te rzeczywiście były tymczasowe. Z drugiej strony, gdyby dane liczbowe dotyczące mocy produkcyjnych odzwierciedlały tymczasowe przestoje maszyn takie, do których skarżący odnoszą się w niniejszej sprawie, przestałyby one pełnić swoją funkcję, jaką jest dostarczenie wskazówek co do mocy produkcyjnych przemysłu wspólnotowego, nie zaś wskazywanie różnic w produkcji znajdujących odbicie w danych liczbowych dotyczących produkcji. Niemniej, aby ustalenia instytucji pozbawione były oczywistego błędu w ocenie, tego rodzaju tymczasowe przestoje maszyn należy wziąć pod uwagę w ramach analizy przypisania, o której mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

106 Tymczasem w niniejszej sprawie instytucje stwierdziły, w motywie 81 zaskarżonego rozporządzenia, że nawet gdyby moce produkcyjne zostały dostosowane, wnioski dotyczące istnienia poważnej szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu pozostałyby niezmienione. Chociaż zdaniem skarżących twierdzenie to jest błędne, to nie przedstawiają oni żadnego dowodu, który by to potwierdził. Skarżący twierdzą jedynie, że nawet gdyby tendencje zaobserwowane w odniesieniu do mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych pozostały niezmienione, fakt, że na przykład wykorzystanie mocy produkcyjnych wzrasta z poziomu 50% do 95%, jest istotny, gdyż taki wzrost pokazuje, iż przemysł wspólnotowy nie jest w stanie zaspokoić popytu. Niezależnie od faktu, że sytuacja, do której odnoszą się skarżący, ma charakter czysto teoretyczny, fakt, że przemysł wspólnotowy nie byłby w stanie zaspokoić popytu, w sytuacji, gdy, jak w niniejszej sprawie, pewna liczba wskaźników ekonomicznych wskazuje na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, nie dostarcza żadnych wskazówek co do źródła pochodzenia tej szkody i sam w sobie nie pozwala wykazać, że wspomniana szkoda nie została spowodowana przez przywóz po cenach dumpingowych.

107 Co się wreszcie tyczy przestojów produkcji mających miejsce w przypadku Ferro-Atlántica, to w pkt 92 powyżej stwierdzono już, że skarżący nie przedstawili żadnego argumentu pozwalającego wykazać, iż ograniczenia produkcji, które miały charakter regularny, przyczyniły się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość. Jakkolwiek, jak podkreślają skarżący, skorygowanie mocy produkcyjnych, tak aby uwzględnić te przestoje, mogłoby zmienić wskaźnik wykorzystania mocy produkcyjnych przemysłu wspólnotowego, wykazując tym samym, że przemysł ten w mniejszym stopniu mógł zaspokoić popyt, to w pkt 106 powyżej stwierdzono już, że w sytuacji gdy pewna liczba wskaźników ekonomicznych wskazuje na szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, fakt ten sam w sobie nie pozwala wykazać, że wspomniana szkoda nie została spowodowana przez przywóz po cenach dumpingowych.

- 108 Mając na uwadze powyższe ustalenia, należy uznać, że żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać istnienia oczywistych błędów w ocenie dotyczących odwołania się do teoretycznych nominalnych mocy produkcyjnych.
- 109 W drugiej kolejności, co się tyczy naruszenia art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, nie można twierdzić, jak to czynią skarżący, że oparcie analizy związku przyczynowego na teoretycznych mocach nominalnych, nie zaś na rzeczywistych mocach produkcyjnych, w oczywisty sposób narusza zasadę nieprzypisania. Należy bowiem zauważyć, że jakkolwiek przeniesienie środków produkcji na inny rynek, jak w niniejszej sprawie, niewątpliwie powinno prowadzić do skorygowania danych dotyczących mocy produkcyjnych, to w pkt 105 powyżej stwierdzono już, że dane te nie muszą odzwierciedlać wszystkich tymczasowych przestojów maszyn produkcyjnych, gdyż przestoje te są uwzględniane w danych liczbowych dotyczących produkcji. W takich okolicznościach instytucje powinny natomiast zadbać o przestrzeganie zobowiązań, o których mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, i prawidłowo przeprowadzić analizę nieprzypisania, która musi rozróżniać i oddzielać szkodliwe skutki, w danym wypadku, tych tymczasowych przerw w produkcji od szkodliwych skutków przywozu po cenach dumpingowych.
- 110 W trzeciej kolejności, co się tyczy naruszenia prawa skarżących do obrony, należy przypomnieć, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż wymogi wynikające z zasady poszanowania prawa do obrony obowiązują nie tylko w ramach postępowań mogących prowadzić do nałożenia sankcji, lecz również w dochodzeniach poprzedzających przyjęcie rozporządzeń antydumpingowych, które mogą dotyczyć zainteresowanych przedsiębiorstw w sposób bezpośredni i indywidualny oraz powodować niekorzystne dla nich konsekwencje (wyrok Trybunału z dnia 27 czerwca 1991 r. w sprawie C-49/88 Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, Rec. s. I-3187, pkt 15). W szczególności w toku postępowania administracyjnego zainteresowane przedsiębiorstwa muszą mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska dotyczącego prawidłowości i znaczenia przywołanych faktów i okoliczności oraz dowodów, na których Komisja oparła swoje twierdzenia w przedmiocie wystąpienia praktyki dumpingowej

i wynikającej z niej szkody (ww. wyrok w sprawie Al-Jubail Fertilizer przeciwko Radzie, pkt 17).

- 111 W tym względzie należy zauważyć, jak to czyni Rada, że pkt 80 ustaleń ostatecznych jest w istocie identyczny z motywem 81 zaskarżonego rozporządzenia, zgodnie z którym tendencje pozostałyby niezmienione, nawet gdyby dokonano dostosowań mocy produkcyjnych. Tymczasem skarżący w swoich uwagach do ustaleń ostatecznych nie zażądali przekazania im danych liczbowych potwierdzających to stwierdzenie. A zatem nie mogą oni twierdzić, że ich prawo do obrony zostało naruszone.
- 112 W świetle powyższych ustaleń niniejsze zastrzeżenie należy oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie czwartego twierdzenia, dotyczącego inwestycji zrealizowanych przez przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem

— Argumenty stron

- 113 Skarżący podnoszą, że Rada naruszyła zasadę nieprzypisania, o której mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, gdyż nie uwzględniła w zaskarżonym rozporządzeniu skutków istotnych inwestycji zrealizowanych przez przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem, które stanowiły, w okresie objętym dochodzeniem, ponad jedną trzecią całkowitych strat przemysłu wspólnotowego. W tym względzie skarżący podkreślają, że instytucje stwierdziły, w motywie 99 rozporządzenia tymczasowego, że w okresie objętym dochodzeniem przemysł wspólnotowy zainwestował prawie 10 mln EUR w 2005 r. i prawie 6 mln EUR tytułem

inwestycji związanych z unowocześnieniem wyposażenia produkcyjnego. Zdaniem skarżących, mając na uwadze w szczególności wielkość tych inwestycji w porównaniu do rentowności przemysłu, ich skutki należało zbadać pomimo ich długiego okresu amortyzacji i niezależnie od kwestii, czy dostosowanie się do wymogów dotyczących ochrony środowiska naturalnego stanowiło szkodę, która powstała z winy samego przemysłu wspólnotowego.

- ¹¹⁴ W pierwszej kolejności Rada, popierana przez interwenientów, odpowiada, że skarżący wyolbrzymiają wysokość inwestycji i ich wpływ na rentowność. Całkowitych inwestycji zrealizowanych w okresie objętym dochodzeniem nie należy porównywać z całkowitymi stratami poniesionymi w tym okresie. Zdaniem Rady, ponieważ rzeczzone inwestycje były inwestycjami w wyposażenie produkcyjne, których amortyzacja trwa wiele lat, wpływ na wysokość zysków miała wyłącznie mała część inwestycji zrealizowanych w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem. W drugiej kolejności, ponieważ inwestycje te zostały zrealizowane w celu dostosowania do wymogów dotyczących ochrony środowiska naturalnego, nie można uznać ich za szkodę poniesioną „z własnej winy”. W trzeciej kolejności wpływ tych inwestycji na wskaźniki szkody został uwzględniony w motywach 99, 100 i 109 rozporządzenia tymczasowego, jak również w motywie 82 zaskarżonego rozporządzenia. W czwartej kolejności skarżący nie przedstawili żadnego dowodu na poparcie twierdzenia, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, uznając, że omawiane inwestycje nie stanowiły szkody powstałej „z własnej winy”.

— Ocena Sądu

- ¹¹⁵ Skarżący twierdzą w istocie, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, nie uwzględniając skutków inwestycji zrealizowanych przez

przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem, które stanowiły, w okresie objętym dochodzeniem, ponad jedną trzecią całkowitych strat przemysłu wspólnotowego.

- ¹¹⁶ W tym względzie należy zauważyć, jak to czynią skarżący, że z motywu 99 rozporządzenia tymczasowego wynika, że w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem zrealizowano poważne inwestycje. Mimo to, w odniesieniu do tych inwestycji, ani Komisja w rozporządzeniu tymczasowym, ani Rada w zaskarżonym rozporządzeniu nie przeprowadziły żadnej analizy przypisania. Wbrew twierdzeniom Rady wspomniane rozporządzenia w żaden sposób nie odnoszą się do kwestii, czy inwestycje te mogą stanowić szkodę powstałą „z własnej winy”. Tymczasem, mając na względzie ich wartość, tj. prawie 10 mln EUR w 2005 r. i prawie 6 mln EUR w okresie objętym dochodzeniem, inwestycje te mogły przyczynić się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. W związku z tym należy stwierdzić, że instytucje naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, nie dokonując rozróżnienia i oddzielenia skutków tych inwestycji od skutków przywozu po cenach dumpingowych.

- ¹¹⁷ Argumenty Rady nie wykazały, by było inaczej. Po pierwsze, odmiennie do jej twierdzeń, fakt, że inwestycje te zostały zrealizowane w celu dostosowania się do wymogów dotyczących ochrony środowiska naturalnego, nie zwalnia instytucji z obowiązku przeprowadzenia analizy nieprzypisania. To, czy szkodę można, lub nie można, uznać za szkodę powstałą „z własnej winy”, ma małe znaczenie, gdyż rzeczone inwestycje mogły mieć wpływ na przemysł wspólnotowy, zaś art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego zakazuje instytucjom przypisywania przywozowi po cenach dumpingowych szkody, która nie powinna zostać mu przypisana.

- 118 Po drugie, zgodzić się należy z Radą, która twierdzi, że całkowitych inwestycji zrealizowanych w okresie objętym dochodzeniem nie można porównywać ze stratami odnotowanymi w tym samym okresie. Niemniej jest również prawdą, że instytucje nie przeprowadziły analizy nieprzypisania w odniesieniu do tych inwestycji w sposób prawidłowy.
- 119 Jakkolwiek Rada naruszyła zasadę nieprzypisania znajdującą się w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, tego rodzaju naruszenie może skutkować stwierdzeniem nieważności zaskarżonego rozporządzenia wyłącznie wówczas, gdy naruszenie to pozwala podważyć jego legalność, unieważniając całokształt analizy instytucji dotyczącej związku przyczynowego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 28 października 2004 r. w sprawie T-35/01 Shanghai Teraoka Electronic przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-3663, pkt 167). Tymczasem skarżący nie przedstawili w tym względzie żadnego argumentu.
- 120 Zdaniem Sądu stwierdzone naruszenie nie wpływa na legalność zaskarżonego rozporządzenia. Jak bowiem zwróciła uwagę Rada, omawiane inwestycje były inwestycjami w wyposażenie produkcyjne amortyzowane na przestrzeni wielu lat, z których jedynie część miała wpływ na rentowność przemysłu wspólnotowego w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem. W tym względzie w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania Rada stwierdziła, w oparciu o dokładne dane i wyjaśnienia, że inwestycje zrealizowane w 2005 r. odpowiadały za najwyżej 4,7% utraty rentowności przemysłu wspólnotowego odnotowanej w 2005 r. W rezultacie nie można uznać, że wspomniane inwestycje w istotny sposób przyczyniły się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem.
- 121 Wynika z tego, że stwierdzone naruszenie nie pozwala na podważenie legalności zaskarżonego rozporządzenia oraz że niniejsze twierdzenie należy oddalić, podobnie jak trzecią część pierwszego zarzutu w całości.

c) W przedmiocie części czwartej zarzutu pierwszego, dotyczącej wpływu gwałtownego wzrostu kosztów surowców

Argumenty stron

- ¹²² Skarżący twierdzą, że instytucje nienależycie uwzględniły wpływ wzrostu kosztów surowców na powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, tym samym popełniając oczywiste błędy w ocenie.
- ¹²³ W pierwszej kolejności Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając w motywie 99 zaskarżonego rozporządzenia, że gwałtowny wzrost kosztów produkcji zaobserwowany w branży stopów nastąpił w skali światowej, mając wpływ także na przemysł światowy. Zdaniem skarżących, jakkolwiek koszty produkcji mogą wzrosnąć w skali światowej, skutki tego rodzaju wzrostu nie są takie same na całym świecie.
- ¹²⁴ Po pierwsze bowiem, Rada nie wzięła pod uwagę faktu, że poziom kosztów produkcji producentów wspólnotowych przewyższał poziom kosztów producentów światowych. Zdaniem skarżących, nawet jeżeli wszyscy producenci narażeni są na analogiczny wzrost kosztów produkcji, ci producenci, których poziom kosztów jest wyższy, poniosą znacznie poważniejszą szkodę, i to szybciej niż inni. W rezultacie skarżący podnoszą, odmiennie od twierdzeń Rady w zaskarżonym rozporządzeniu, że producent z państwa trzeciego niekoniecznie będzie zmuszony podnieść swoje ceny tak znacznie, jak producent wspólnotowy, który narażony jest na ten sam wzrost kosztów, gdyż w odniesieniu do danej ceny sprzedaży początkowa rentowność producenta z państwa trzeciego była wyższa.

125 Tymczasem, w pierwszym rzędzie, instytucje dysponowały informacjami, z których wynikało, że koszty strukturalne producentów wspólnotowych związane z produkcją żelazokrzemu były wyższe od kosztów producentów pochodzących z państw objętych postępowaniem antydumpingowym. Skarżący zwracają się do Sądu o wydanie zarządzenia w sprawie przedstawienia tych informacji. Następnie skarżący przedstawili w toku postępowania administracyjnego dowody wskazujące na to, że w 2005 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem wspólnotowe ceny żelazokrzemu były najwyższe na świecie, zaś koszty produkcji przemysłu wspólnotowego w coraz większym stopniu przewyższały te ceny. Skarżący podnoszą wreszcie, że w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem, gdy koszty przemysłu wspólnotowego odnotowały nadzwyczaj gwałtowny wzrost, ceny na wszystkich rynkach światowych spadły ze względu na spadek zużycia. Pomimo że ceny przemysłu wspólnotowego były najwyższe na świecie, w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem przemysł ten odnotował straty z powodu wzrostu kosztów produkcji.

126 Po drugie, skarżący podnoszą, że instytucje nie wzięły pod uwagę faktu, że nawet gdyby ceny stosowane na wszystkich rynkach były równoważne z makroekonomicznego punktu widzenia, to mając na uwadze różnice makroekonomiczne, wzrost kosztów produkcji bardziej dotknąłby producentów wspólnotowych niż producentów z państw objętych dochodzeniem antydumpingowym. Z jednej strony bowiem, większość producentów mających siedzibę w tych państwach jest zintegrowana pionowo, co chroni ich przed wahaniami cen na rynkach światowych, zaś żaden z producentów wspólnotowych nie jest zintegrowany pionowo w sposób porównywalny. Z drugiej strony, producenci wspólnotowi nie odnoszą takich samych korzyści skali w porównaniu do producentów mających siedzibę w państwach objętych dochodzeniem antydumpingowym. Przykładowo, Erdos Xijin Kuangye Co., Ltd, jeden z chińskich producentów żelazokrzemu, dysponuje mocami produkcyjnymi prawie dwukrotnie przewyższającymi moce produkcyjne wszystkich producentów wspólnotowych. Jednostkowe koszty produkcji w państwach trzecich są zasadniczo niższe.

127 W drugiej kolejności instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, twierdząc w motywie 132 rozporządzenia tymczasowego, w odpowiedzi na argument, że przyczyną

szkody był gwałtowny wzrost kosztów produkcji, że ceny energii elektrycznej wzrosły na całym świecie, w niektórych przypadkach w znacznie większym stopniu niż w Europie. Nie można uznać, że wymóg nieprzypisania został spełniony poprzez zwykłe porównanie ceny energii elektrycznej na całym świecie lub w państwach objętych dochodzeniem z cenami stosowanymi w Europie. Zdaniem skarżących instytucje były zobowiązane określić wpływ cen energii elektrycznej na przemysł wspólnotowy i oddzielić go od skutków przywozu żelazokrzemu. Dokładniej, po pierwsze, instytucje nie wzięły pod uwagę ani danych Eurostatu, ani wyników własnych badań dotyczących wspólnotowego rynku energii elektrycznej, które wszystkie wskazywały na znaczny wzrost kosztów energii elektrycznej w państwach członkowskich siedziby wspólnotowych producentów żelazokrzemu. Po drugie, ponieważ ceny energii elektrycznej w Unii znacząco różnią się od siebie, instytucje powinny były porównać rzeczywiste dane dotyczące producentów wspólnotowych z danymi dotyczącymi producentów mających siedzibę w państwach objętych dochodzeniem antydumpingowym. Po trzecie, poziom cen energii elektrycznej w skali światowej nie ma znaczenia, gdyż znaczenie ma wyłącznie wzrost cen energii elektrycznej w państwach wytwarzających żelazokrzem w porównaniu do cen dotyczących przemysłu wspólnotowego. Po czwarte, zdaniem skarżących, nawet jeżeli ceny energii elektrycznej w państwach trzecich rzeczywiście rosły, ceny te nadal były niższe od cen ponoszonych przez przemysł wspólnotowy, co oznaczałoby, że producenci żelazokrzemu mający siedzibę w państwach trzecich nadal osiągaliby zyski, podczas gdy przemysł wspólnotowy ponosił straty.

128 W trzeciej kolejności, w motywie 92 zaskarżonego rozporządzenia Rada rzekomo popełniła oczywisty błąd w ocenie przy analizie dokumentu roboczego służb Komisji, zatytułowanego „Analysis of economic indicators of the EU metals industry: the impact of raw materials and energy supply on competitiveness” (Badanie wskaźników ekonomicznych przemysłu metalowego UE: wpływ dostaw surowców i energii na konkurencyjność, zwanego dalej „dokumentem roboczym Komisji”), który stanowił podstawę odrzucenia argumentu, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy był niekonkurencyjny z uwagi na swoją strukturę kosztową. Tymczasem zdaniem skarżących

z dokumentu tego jasno wynika, że wspólnotowy przemysł metalurgiczny narażony był na rosnącą presję ze strony konkurentów, których struktura kosztów produkcji była inna. Bardziej szczegółowo dokument ten wskazywał, że sprzedaż przez producentów wspólnotowych żelazostopów, których wytwarzanie wymaga większej ilości energii, tj. krzemometalu i żelazokrzemu, była słaba ze względu na brak konkurencyjności po stronie kosztów.

- 129 Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

Ocena Sądu

- 130 Niniejsza część zarzutu pierwszego dotyczy sposobu, w jaki instytucje przeanalizowały wpływ gwałtownego wzrostu kosztów surowców na powstanie szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Skarżący podnoszą w istocie, że popełnione zostały trzy oczywiste błędy w ocenie. Według skarżących są one zawarte w motywach 92 i 99 zaskarżonego rozporządzenia oraz w motywie 132 rozporządzenia tymczasowego.
- 131 W pierwszej kolejności, co się tyczy motywu 99 zaskarżonego rozporządzenia, należy przypomnieć, że motyw ten brzmi następująco:

„W kwestii wzrostu kosztów przemysł wspólnotowy utrzymywał, że wzrost kosztów zaobserwowany w przemyśle stopowym następuje zwykle w skali światowej, mając wpływ także na przemysł światowy. Analiza rozwoju cen większości elementów kosztów w tym okresie wykazuje wzrost kosztów (energia elektryczna, kwarcyt i pasta do elektrod). Dochodzenie wykazało jednak, że nawet jeżeli ten wzrost został częściowo

zrekompensowany przez wzrost cen sprzedaży, przywóz po niskich cenach dumpingowych uniemożliwił przemysłowi wspólnotowemu zrekompensowanie wzrostu kosztów w pełnym wymiarze za pośrednictwem cen sprzedaży”.

¹³² Skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że wzrost kosztów produkcji zaobserwowany w przemyśle stopowym miał miejsce w skali światowej, zatem miał ten sam wpływ na przemysł światowy.

¹³³ W tym względzie należy zauważyć, że odmiennie od twierdzeń skarżących Rada w żaden sposób nie stwierdziła, w motywie 99 zaskarżonego rozporządzenia, że wzrost kosztów produkcji zaobserwowany w przemyśle stopowym miał miejsce w skali światowej, a zatem miał ten sam wpływ na przemysł światowy. Z treści tego motywu jasno wynika, że Rada jedynie powtórzyła stwierdzenie sformułowane przez przemysł wspólnotowy.

¹³⁴ Ponadto Rada w żaden sposób nie wykorzystała tego stwierdzenia przemysłu wspólnotowego na uzasadnienie wniosku, sformułowanego już w motywie 133 rozporządzenia tymczasowego, zgodnie z którym wzrost kosztów produkcji nie przerwał związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą. W motywie 99 zaskarżonego rozporządzenia Rada odnotowała wzrost pewnych kosztów produkcji, lecz stwierdziła, że wzrost ten nie mógł zostać częściowo zrekompensowany podniesieniem cen, z uwagi na przywóz po cenach dumpingowych. Innymi słowy, zdaniem Rady, choć wzrost kosztów produkcji rzeczywiście nastąpił, szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy nie wynikała z tego wzrostu, lecz z niemożności zrekompensowania go za pośrednictwem cen sprzedaży, z uwagi na sporny przywóz.

135 Tymczasem skarżący nie przedstawili żadnego argumentu pozwalającego wykazać, że Rada popełniła w ten sposób oczywisty błąd w ocenie, gdyż ograniczyli się jedynie do próby wykazania, iż stwierdzenie, że wzrost kosztów miał taki sam wpływ na przemysł światowy, było błędne. Tym samym argument skarżących dotyczący motywu 99 zaskarżonego rozporządzenia należy oddalić, bez potrzeby wydawania jakiegokolwiek zarządzenia w sprawie przedstawienia dokumentów.

136 W drugiej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego motywu 132 rozporządzenia tymczasowego, należy przypomnieć, że Komisja stwierdziła w tym motywie, z jednej strony, iż koszty energii elektrycznej stanowią główną część kosztów produkcji produktu objętego postępowaniem, jednakże w dochodzeniu ustalono również, że ceny energii elektrycznej wzrosły na całym świecie, włącznie z państwami, których dotyczy postępowanie, w niektórych przypadkach w znacznie większym stopniu niż w Unii. W motywie 133 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, że na tle tych informacji kwestia energii elektrycznej nie może przerwać związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a znaczną szkodą poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

137 Skarżący nie zgadzają się z tym motywem, gdyż, aby działanie Komisji było zgodne z zasadą nieprzypisania, o której mowa w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, Komisja nie mogła ograniczyć się do stwierdzenia, w sposób ogólny i nieoparty żadnym argumentem, że ceny energii elektrycznej wzrosły na całym świecie, w niektórych przypadkach w znacznie większym stopniu niż w Unii. Dwa argumenty powołane przez skarżących na poparcie tego stwierdzenia nie są jednakże przekonujące.

138 Z jednej strony bowiem skarżący podnoszą, że Komisja powinna była uwzględnić dane Eurostatu, jak i wyniki swoich własnych badań dotyczących wspólnotowego rynku energii elektrycznej, które wskazywały według nich na znaczny wzrost kosztów energii elektrycznej w państwach członkowskich siedziby producentów wspólnotowych. Na poparcie tego stwierdzenia skarżący nie przedstawiają jednak żadnego dowodu.

- 139 Z drugiej strony skarżący podnoszą, że Komisja powinna była porównać dane liczbowe dotyczące producentów wspólnotowych z danymi dotyczącymi producentów eksportujących objętych dochodzeniem. Skarżący nie przedstawili jednak żadnych dowodów na to, że takie porównanie liczbowe wykazałoby, iż koszty energii elektrycznej we Wspólnocie były takie, że stanowiły przyczynę szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Argument skarżących dotyczący motywu 132 rozporządzenia tymczasowego należy zatem oddalić.
- 140 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego motywu 92 zaskarżonego rozporządzenia, należy zauważyć, że Komisja odniosła się w nim do kwestii konkurencyjności przemysłu wspólnotowego oraz do dokumentu roboczego Komisji, z którego według skarżących wynikało, iż brak konkurencyjności przemysłu wspólnotowego spowodowany był wysokimi kosztami, które przemysł ten zmuszony był ponosić. W motywie tym Rada uznała, że Komisja nie wyciągnęła żadnych wniosków odnoszących się do ewentualnego braku konkurencji w europejskim przemyśle produkcji żelazostopów. Wprost przeciwnie, według Rady wspomniany dokument roboczy wskazuje, że producenci żelazostopów skonfrontowani są z rosnącym przywozem z krajów trzecich, np. z Chin, Rosji, Ukrainy, Brazylii i Kazachstanu, co może zagrażać długoterminowej stabilności europejskiego przemysłu produkcji żelazostopów, jeżeli w krótkim czasie nie zostaną zapewnione uczciwe warunki konkurencji z krajami trzecimi.
- 141 Skarżący twierdzą, że Rada popełniła błąd w analizie tego dokumentu roboczego. W szczególności zdaniem skarżących Komisja potwierdziła w nim, że sprzedaż wspólnotowa żelazokrzemu była słaba ze względu na brak konkurencyjności po stronie kosztów.
- 142 W tym zakresie należy zauważyć, jak to czynią skarżący, że w dokumencie roboczym Komisji stwierdzono, iż wspólnotowy przemysł metalurgiczny narażony jest na rosnącą presję ze strony konkurentów, których struktura kosztów produkcji jest inna i którzy mają dostęp do tańszych surowców lub energii elektrycznej.

143 Sąd nie podziela jednakże analizy skarżących co do słabości wspólnotowych producentów żelazokrzemu wynikającej z ich struktury kosztowej. I tak skarżący powołują fragment dokumentu roboczego, zgodnie z którym „producenci żelazostopów, w szczególności producenci krzemu i żelazokrzemu, skonfrontowani są z rosnącym przywozem z krajów trzecich, np. z Chin, Rosji, Ukrainy, Brazylii i Kazachstanu”, wyjaśniając, że „[m]oże to zagrażać długoterminowej stabilności europejskiego przemysłu produkcji żelazostopów, jeżeli w krótkim czasie nie zostaną zapewnione uczciwe warunki konkurencji z krajami trzecimi”. Tymczasem ani z treści, ani z kontekstu tych sformułowań nie wynika, że wspólnotowa sprzedaż żelazokrzemu jest słaba ze względu na brak konkurencyjności producentów wspólnotowych po stronie kosztów. Z jednej strony, wbrew zdrowemu rozsądkowi byłoby interpretowanie odwołania się do zapewnienia uczciwych warunków konkurencji z państwami trzecimi w ten sposób, że producenci wspólnotowi są słabi z powodu struktury swoich kosztów. Bardziej zasadne jest założenie, że zamiarem Komisji było wskazanie na nienormalnie niską cenę stosowaną przez producentów eksportujących z państw trzecich. Z drugiej strony, Komisja wspomniała, na końcu fragmentu, z którego pochodzi to odwołanie, o środkach antydumpingowych dotyczących żelazomolibdenu, co raczej potwierdza to, że kiedy Komisja wspominała o zapewnieniu uczciwych warunków konkurencji z państwami trzecimi, miała na myśli ewentualne przyjęcie środków antydumpingowych.

144 W związku z tym należy uznać, że żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać, że Rada dokonała błędnej analizy dokumentu roboczego Komisji, w motywie 92 zaskarżonego rozporządzenia, i tym samym popełniła oczywisty błąd w ocenie wpływu struktury kosztów produkcji przemysłu wspólnotowego na powstanie poniesionej przez niego szkody.

145 Mając na uwadze wszystkie powyższe ustalenia, czwartą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

d) W przedmiocie części piątej zarzutu pierwszego, dotyczącej skutków spadku popytu w 2005 r.

Argumenty stron

¹⁴⁶ Skarżący twierdzą, że motyw 81 rozporządzenia tymczasowego zawiera oczywisty błąd w ocenie w zakresie, w jakim stanowi, że konsumpcja żelazokrzemu we Wspólnocie pozostawała na dość stabilnym poziomie w badanym okresie, z wyjątkiem lat 2003 i 2004, kiedy wystąpił jej wzrost o 6% w związku z wyjątkowo wysokim popytem w sektorze hutniczym. W ten sposób Komisja dokonała błędnej oceny wpływu zmian popytu i błędnie przypisała spadek cen spornemu przywozowi, naruszając tym samym art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.

¹⁴⁷ Skarżący twierdzą bowiem, że w badanym okresie konsumpcja we Wspólnocie nie była stabilna. Skarżący podnoszą, że w latach 2004 i 2005 konsumpcja we Wspólnocie spadła o 4,4%. Ten spadek popytu odzwierciedlał stagnację, a następnie załamanie się popytu, co miało znaczący negatywny wpływ na stosowane we Wspólnocie ceny. W tym względzie skarżący utrzymują, że na tak przejrzystym i konkurencyjnym rynku, jakim jest rynek żelazokrzemu, poziom cen zależy przede wszystkim od zmian popytu i podaży na świecie oraz w pewnym stopniu od kosztów produkcji. W okresach zwiększonego popytu lub zmniejszonej podaży ceny rosną, podczas gdy w okresach zmniejszonego popytu lub zwiększonej podaży ceny spadają, co Sąd wyraźnie stwierdził w ww. w pkt 27 wyroku w sprawie Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Radzie, dotyczącym innego żelazostopu, a mianowicie krzemometalu. Dlatego ceny żelazokrzemu we Wspólnocie spadły, podczas gdy koszty produkcji producentów

wspólnotowych przewyższyły cenę rynkową, co spowodowało, że przemysł wspólnotowy poniósł znaczne straty.

¹⁴⁸ Rada, popierana przez interwenientów, nie zgadza się z argumentami skarżących.

Ocena Sądu

¹⁴⁹ W niniejszej części zarzutu pierwszego skarżący kwestionują w istocie dokonaną przez instytucje ocenę wpływu zmian popytu w badanym okresie. Skarżący utrzymują w szczególności, że motyw 81 rozporządzenia tymczasowego zawiera oczywisty błąd w ocenie.

¹⁵⁰ Należy przypomnieć, że w motywie 81 rozporządzenia tymczasowego znajduje się tabela zawierająca dane liczbowe dotyczące konsumpcji we Wspólnocie w badanym okresie, jak również następujący komentarz Komisji: „[k]onsumpcja żelazokrzemu we Wspólnocie pozostawała na dość stabilnym poziomie w badanym okresie z wyjątkiem lat 2003 i 2004, kiedy wystąpił jej wzrost o 6% w związku z wyjątkowo wysokim popytem w sektorze hutniczym”. Należy też zauważyć, że w motywie 124 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła, w ramach analizy nieprzypisania, co następuje:

„[...] oczywista konsumpcja żelazokrzemu na rynku wspólnotowym, z wyjątkiem 2004 r., raczej nie ulegała zmianom w badanym okresie. Z tego względu istotnej szkody, jaką poniósł przemysł wspólnotowy, nie można przypisać regresowi popytu na rynku wspólnotowym”.

- 151 Skarżący uważają, że twierdzenia te są błędne, gdyż konsumpcja we Wspólnocie w badanym okresie nie pozostawała stabilna, lecz w latach 2004 i 2005 spadła o 4,4%.
- 152 W tym względzie należy najpierw zauważyć, jak to czyni Rada, że skarżący nie kwestionują prawidłowości danych liczbowych znajdujących się w motywie 81 rozporządzenia tymczasowego. Jak stwierdziła Rada, spór między stronami nie dotyczy interpretacji tych danych.
- 153 Następnie należy stwierdzić, że skarżący błędnie interpretują ustalenia Komisji zawarte w motywie 81 rozporządzenia tymczasowego. Wbrew twierdzeniom skarżących Komisja nie stwierdziła jedynie, że konsumpcja we Wspólnocie pozostała na stabilnym poziomie, lecz zauważyła, że w latach 2003 i 2004 nastąpił jej wzrost w związku z wyjątkowo wysokim popytem w sektorze hutniczym. Z motywu 124 rozporządzenia tymczasowego wynika ponadto, że w ramach analizy nieprzypisania uwzględniła ona zmiany w konsumpcji, które nastąpiły w 2004 r., lecz uznała, że pomimo tych zmian konsumpcję należy określić jako całościowo stabilną, co oznacza, że szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy nie można przypisać spadkowi popytu we Wspólnocie. Z tego względu należy uznać, że Komisja spełniła obowiązek nałożony na nią na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, a mianowicie zadbała o rozróżnienie i oddzielenie szkodliwych skutków spadku popytu lub zmian struktury konsumpcyjnej.
- 154 Wreszcie żaden z argumentów skarżących nie pozwala wykazać, że wnioski Komisji znajdujące się w motywie 124 rozporządzenia tymczasowego należy uznać za oczywisty błąd w ocenie. Skarżący przedstawili jedynie własną interpretację danych liczbowych znajdujących się w motywie 81 rozporządzenia tymczasowego, lecz w żaden sposób nie wyjaśnili, dlaczego interpretacja danych liczbowych zaproponowana przez instytucje stanowi oczywisty błąd w ocenie. W tym względzie należy zauważyć, że możliwe jest, jak twierdzą skarżący, iż spadek konsumpcji we Wspólnocie o 4,4%

odnotowany w latach 2004 i 2005 miał negatywny wpływ na ceny stosowane we Wspólnocie. Niemniej dane liczbowe zawarte w motywie 81 rozporządzenia tymczasowego można również interpretować tak, jak to czynią instytucje, czyli że dane te pokazują relatywnie stabilny popyt w okresie objętym dochodzeniem, zaś jego odchylenia zaobserwowane w latach 2004 i 2005 można odczytywać jako odzwierciedlające wyjątkowy popyt ze strony przemysłu hutniczego w 2004 r., po którym w 2005 r. powrócił on do swoich normalnych poziomów. W takim przypadku słusznie można twierdzić, że szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, wynikającej z danych dotyczących całego badanego okresu, nie można przypisać zmianom konsumpcji w latach 2004 i 2005. W tych okolicznościach należy stwierdzić, że skarżący nie wykazali, iż instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie.

155 Tym samym piątą część zarzutu pierwszego należy oddalić jako bezzasadną.

e) W przedmiocie szóstej części pierwszego zarzutu, dotyczącej skutków przywozu z innych krajów trzecich

Argumenty stron

156 Skarżący utrzymują, że instytucje naruszyły zasadę przypisania, ponieważ nie uwzględniły we właściwy sposób skutków przywozu z krajów trzecich innych niż kraje objęte dochodzeniem (zwanym dalej „innymi krajami trzecimi”). Skarżący podnoszą, że Komisja ograniczyła się w rozporządzeniu tymczasowym, potwierdzonym

przez zaskarżone rozporządzenie, do stwierdzenia, iż wpływu przywozu z innych krajów trzecich nie można uznać za znaczący w świetle wielkości i ceny przywozu po cenach dumpingowych, co nie jest wystarczające dla zapewnienia przestrzegania zasady nieprzypisania.

- 157 Zdaniem skarżących, mimo że w motywach 116, 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego instytucje zidentyfikowały pewne skutki przywozu z innych krajów trzecich, nie wyodrębniły ich w celu dokonania prawidłowego przypisania przyczyn szkody. Po pierwsze, w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego Komisja wskazała, że ceny przywozu z tych krajów trzecich były niższe niż 2,3–5,7% od cen stosowanych przez przemysł wspólnotowy. Tymczasem margines podcięcia cenowego na porównywalnym poziomie uzasadniał w rozporządzeniu nr 1420/2007 ustanowienie ceł antydumpingowych. Po drugie, w motywach 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego, dotyczących w szczególności przywozu z Islandii i Wenezueli, Komisja potwierdziła, że wspomniany przywóz miał niekorzystny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego. Ponadto instytucje były zobowiązane uwzględnić łączne skutki całości szkodliwego przywozu z krajów trzecich, a także wszystkie inne znane przyczyny powstania szkody, a nie przypisywać te skutki spornemu przywozowi.

- 158 W replice skarżący dodają, że Rada pominęła fakt, iż duża część wzrostu wielkości przywozu po cenach dumpingowych była przeznaczona do wypełnienia „luki” na rynku pozostawionej przez wycofanie się w badanym okresie niektórych producentów z krajów trzecich.

- 159 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- ¹⁶⁰ W niniejszej części pierwszego zarzutu skarżący podważają co do zasady przeprowadzoną przez instytucje ocenę wpływu przywozu z innych krajów trzecich na szkodę podniesioną przez przemysł wspólnotowy. Twierdzą w szczególności, że motywy 116, 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego są dotknięte oczywistym błędem w ocenie, ponieważ Komisja zidentyfikowała w nich określone skutki wspomnianego przywozu, ale nie wyodrębniła ich w sposób prawidłowy.
- ¹⁶¹ Należy przypomnieć, że w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego Komisja stwierdziła w odniesieniu do przywozu z wszystkich innych krajów trzecich, że w rozpatrywanym okresie jego wielkość zmniejszyła się o około 45%, a udział w rynku obniżył się z 54,8 do 30%, że w tym samym okresie ceny przywozu wzrosły o 7%, że średnia cena tego przywozu była wyższa od ceny przywozu po cenach dumpingowych w rozpatrywanym okresie oraz o 2,3–5,7% niższa od ceny stosowanej przez przemysł wspólnotowy w tym samym okresie. W motywach 117–120 tego rozporządzenia Komisja przeanalizowała wpływ na szkodę przywozu z, odpowiednio, Norwegii, Islandii, Brazylii i Wenezueli. Stwierdziła, że ani przywóz z Brazylii, ani przywóz z Norwegii nie przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Stwierdziła natomiast, że przywóz z Islandii i Wenezueli mógł mieć określony negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, jednakże tego wpływu nie można uznać za mający jakiegokolwiek znaczenie, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu po cenach dumpingowych. W motywie 121 rozporządzenia tymczasowego Komisja wywiodła z informacji przedstawionych w motywach 116–120 tego rozporządzenia, że przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się w znaczny sposób do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy.
- ¹⁶² Argumenty przedstawione przez skarżących nie mogą prowadzić do wykazania, że rozumowanie to dotknięte jest oczywistym błędem w ocenie.

163 W pierwszym rzędzie, w odniesieniu do argumentu skarżących dotyczącego motywu 116 rozporządzenia tymczasowego należy podnieść, że skarżący ograniczają się do stwierdzenia, iż margines podcięcia cenowego wynoszący od 2,3 do 5,7% uzasadniał w rozporządzeniu nr 1420/2007 ustanowienie ceł antydumpingowych, co dowodzi, że Komisja nie mogła stwierdzić, że przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się do powstania szkody.

164 W tym względzie, po pierwsze, należy przypomnieć, jak zostało podniesione w pkt 90 powyżej, z jednej strony, że instytucje, w ramach przysługującego im zakresu uznania, są zobowiązane zbadać, czy przemysł wspólnotowy poniósł szkodę i czy szkodę tę można przypisać przywozowi po cenach dumpingowych, czy też innym znanym czynnikiem, które przyczyniły się do jej powstania, a z drugiej strony, że ten zakres uznania powinien być wykonywany w konkretnym przypadku w zależności od wszystkich istotnych okoliczności. W każdym razie należy zauważyć, że w rozporządzeniu nr 1420/2007 margines podcięcia cenowego, na podstawie którego środki antydumpingowe zostały ustanowione, wynosił 4,5%. W rozporządzeniu tym Rada nie odniosła się do przedziału przytaczanego przez skarżących. Poza tym w rozporządzeniu nr 1420/2007 Rada w większym stopniu oparła się na kilku innych względach, by stwierdzić, że konieczne było przyjęcie tych środków. A zatem nie można wywieść żadnego wniosku z faktu, że w rozporządzeniu nr 1420/2007 Rada, z jednej strony, obliczyła margines podcięcia cenowego na 4,5%, a z drugiej ustanowiła środki antydumpingowe.

165 Po drugie, należy zauważyć, podobnie jak Rada, że w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego Komisja nie odniosła się do marginesu podcięcia cenowego przywozu z innych krajów trzecich, ale stwierdziła, że cena tego przywozu była niższa od ceny stosowanej przez przemysł wspólnotowy w rozpatrywanym okresie. Tymczasem zostało już podniesione w pkt 65 powyżej, że podcięcie cenowe jest pojęciem prawnym przewidzianym w art. 3 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, na mocy którego instytucje dokonują ogólnego porównania cen we Wspólnocie ze skorygowanymi cenami przywozu, w taki sposób, by otrzymać wyrażony procentowo margines podcięcia

cenowego. A zatem nie można przeprowadzać żadnej analogii pomiędzy marginesem podcięcia cenowego a zwykłym porównaniem cen.

¹⁶⁶ Po trzecie, stwierdzenie Komisji dotyczące poziomu cen jest tylko elementem szerszego rozumowania przedstawionego w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego. O ile poziom cen przywozu z innych krajów trzecich w stosunku do cen wspólnotowych może stanowić element wykazania, że wspomniany przywóz przyczynił się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, nie można jednak pomijać innych elementów rozumowania Komisji, które doprowadziły do stwierdzenia, że takie przyczynienie się nie miało miejsca. A zatem Komisja stwierdziła, że udziały w rynku wspomnianego przywozu zmniejszyły się w rozpatrywanym okresie i że w tymże okresie jego ceny wzrosły i wciąż były wyższe od cen przywozu po cenach dumpingowych. Z powyższego wynika, jak podniosła Rada, że niemożliwe jest, zakładając, iż konsumpcja nie wzrosła, by przywóz z innych krajów trzecich mógł, łącznie, przejąć udziały w rynku za szkodą dla przemysłu wspólnotowego, w przeciwieństwie do przywozu po cenach dumpingowych.

¹⁶⁷ Z powyższego wynika, że żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie może prowadzić do wykazania, iż motyw 116 rozporządzenia tymczasowego jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie.

¹⁶⁸ W drugim rzędzie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego motywów 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego należy zaznaczyć, że skarżący nie podważają stwierdzenia Komisji, zgodnie z którym, o ile przywóz z Islandii i Wenezueli mógł mieć negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, to wpływu tego nie można uznać za mający jakiegokolwiek znaczenie, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu po cenach dumpingowych. Ograniczają się oni do stwierdzenia, że instytucje powinny były dokonać analizy łącznych skutków przywozu z innych krajów trzecich, a także łącznej oceny wszystkich innych znanych czynników powstania szkody.

169 Po pierwsze, w odniesieniu do analizy łącznych skutków przywozu z innych krajów trzecich należy podnieść, że wbrew temu, co twierdzą skarżący, taka analiza została przez Komisję przeprowadzona. Analiza ta jest pierwszym z trzech etapów badania wpływu przywozu z innych krajów trzecich. A zatem najpierw Komisja w motywie 116 rozporządzenia tymczasowego przedstawiła zmiany wskaźników ekonomicznych dotyczących całości przywozu z innych krajów trzecich. Jak wskazano w pkt 166 powyżej, biorąc pod uwagę te zmiany, nie można stwierdzić, że przywóz z innych krajów trzecich mógł, łącznie, przejąć udziały w rynku ze szkodą dla przemysłu wspólnotowego. Następnie Komisja zbadała w motywach 117–120 rozporządzenia tymczasowego, czy indywidualne skutki przywozu odpowiednio z Norwegii, Islandii, Brazylii i Wenezueli mogły wyrządzić szkodę. Jak wyjaśniono w motywie 161 powyżej, Komisja stwierdziła, że indywidualnie przywóz z Islandii i Wenezueli mógł mieć negatywny wpływ na sytuację przemysłu wspólnotowego, jednakże tego wpływu nie można uznać za mający jakiekolwiek znaczenie, biorąc pod uwagę wielkość i ceny przywozu po cenach dumpingowych. Kolejno Komisja wywiodła wnioski z dwóch pierwszych etapów rozumowania i w sposób logiczny stwierdziła w motywie 121 rozporządzenia tymczasowego, że przywóz z innych krajów trzecich nie przyczynił się do powstania szkody.

170 Po drugie, w odniesieniu do łącznej oceny wszystkich innych znanych czynników powstania szkody, jak już wyjaśniono w pkt 47 powyżej, najpierw należy zakończyć analizę zarzutów podniesionych przez skarżących w odniesieniu do indywidualnej analizy każdego z innych znanych czynników, aby można było określić, czy taka łączna ocena jest wymagana. Kwestia ta zostanie zbadana w pkt 204–215 poniżej.

171 W konsekwencji żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie może prowadzić do wykazania, że motywy 118 i 120 rozporządzenia tymczasowego są dotknięte oczywistym błędem w ocenie.

- 172 W trzecim rzędzie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego „luki” pozostawionej na rynku w związku z wycofaniem się określonych producentów z innych krajów trzecich, podniesionego po raz pierwszy w replice, należy stwierdzić, że jego celem nie jest wykazanie, że instytucje nieprawidłowo oceniły szkodę wyrządzoną przez przywóz z innych krajów trzecich, ale udowodnienie, że przywóz po cenach dumpingowych nie wyrządził szkody przemysłowi wspólnotowemu, ponieważ zastąpił przywóz z innych krajów trzecich. A zatem nie jest on ściśle związany z zarzutem podniesionym pierwotnie w skardze i nie stanowi jego rozszerzenia. Z powyższego wynika, że ponieważ jego podstawą nie są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania, należy go uznać za nowy zarzut w rozumieniu art. 48 § 2 regulaminu postępowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 5 lutego 1997 r. w sprawie T-211/95 *Petit-Laurent przeciwko Komisji*, Rec. s. II-57, pkt 43–45). Winien zatem zostać odrzucony jako niedopuszczalny.
- 173 W świetle powyższych rozważań należy w części oddalić szóstą część zarzutu pierwszego jako bezzasadną, a w pozostałej części odrzucić ją jako niedopuszczalną.

f) W przedmiocie siódmej części pierwszego zarzutu, dotyczącej braku konkurencyjności producentów wspólnotowych przed pojawieniem się jakiegokolwiek szkodliwego dumpingu

Argumenty stron

- 174 Skarżący twierdzą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła zasadę nieprzypisania przewidzianą w art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ w motywach 93 i 94 zaskarżonego rozporządzenia odrzuciła argument,

zgodnie z którym producenci wspólnotowi byli nierentowni już przed pojawieniem się jakiegokolwiek szkodliwego dumpingu, z tego względu, że przemysł wspólnotowy w 2004 r. ogólnie był rentowny. W tym względzie skarżący podnoszą, że trzech z sześciu producentów wspólnotowych było deficytowych już w 2003 r., a wszyscy, z wyjątkiem FerroAtlántica, byli deficytowi w 2004 r. – w „roku wyjątkowej rentowności” dla przemysłu żelazostopów. Ogólną rentowność przemysłu wspólnotowego wynoszącą 3% w 2004 r. należy zatem przypisać w całości spółce FerroAtlántica. Poza tym, mimo że w 2004 r. ogólny wynik przemysłu wspólnotowego był lepszy niż w 2003 r. i podniósł on swe ceny o 10%, w przypadku pięciu z sześciu producentów sytuacja pogorszyła się ze względów niedotyczących przywozu po cenach dumpingowych. Instytucje powinny co najmniej uwzględnić ten fakt, ponieważ jest on ważny dla wytłumaczenia oceny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy i wyraźnie dowodzi braku konkurencyjności przemysłu wspólnotowego, w szczególności w odniesieniu do struktury kosztów. Znajduje to potwierdzenie w zmianach profilu produkcji i zmniejszeniu produkcji przedsiębiorstw przez przemysł wspólnotowy od 2004 r., mimo zwiększenia konsumpcji i rentowności sprzedaży żelazokrzemu.

- 175 Co do zasady Rada wspierana przez interwenientów zauważa, że mimo iż skarżący twierdzą, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że przemysł wspólnotowy był rentowny w latach 2003 i 2004, nie podważają oni danych liczbowych dotyczących marż zysku przed opodatkowaniem przytoczonych w motywie 94 zaskarżonego rozporządzenia. Poza tym Rada utrzymuje, że odniesienie skarżących do sytuacji poszczególnych producentów wspólnotowych w latach 2003 i 2004 nie umożliwia wykazania istnienia oczywistego błędu. Po pierwsze, ocena szkody i związku przyczynowego powinna być przeprowadzona poprzez zbadanie sytuacji przemysłu wspólnotowego w ogólności, a nie sytuacji poszczególnych producentów we Wspólnocie. Po drugie, fakt, że trzech producenci, reprezentujący łącznie od 24 do 28% całkowitej produkcji wspólnotowej byli w 2003 r. w sytuacji deficytowej, nie oznacza, że cały przemysł wspólnotowy był niekonkurencyjny. Po trzecie, Rada zauważa, że rok 2004 charakteryzowały spadek udziału w rynku przemysłu wspólnotowego, spadek o 2% sprzedaży zrealizowanej przez ten przemysł w stosunku do 2003 r., zwiększenie przywozu po cenach dumpingowych, a także jego udziału w rynku, oraz

spadek ich cen, co może oznaczać, że niektórzy producenci wspólnotowi odczuli negatywne skutki przywozu po cenach dumpingowych już w 2004 r., nawet jeśli, ogólnie, przemysł wspólnotowy mógł osiągać większe zyski.

Ocena Sądu

- ¹⁷⁶ W niniejszej części pierwszego zarzutu skarżący krytykują fakt, że w motywach 93 i 94 zaskarżonego rozporządzenia Rada odrzuciła argument, zgodnie z którym przemysł wspólnotowy był nierentowny już przed pojawieniem się jakiegokolwiek szkodliwego dumpingu.
- ¹⁷⁷ Należy przypomnieć, że w motywie 94 zaskarżonego rozporządzenia, w odpowiedzi na ten argument, Rada wyjaśniła, że jak wykazano w motywie 97 rozporządzenia tymczasowego, przemysł wspólnotowy był rentowny w 2003 r., z marżą zysku przed opodatkowaniem wynoszącą 2,3%, która podniosła się do 2,7% w 2004 r., a że straty zaobserwowano w 2005 r. oraz w okresie objętym dochodzeniem.
- ¹⁷⁸ O ile skarżący nie podważają, jak podnosi Rada, danych liczbowych zamieszczonych w motywie 97 rozporządzenia tymczasowego, które wskazują, że przemysł wspólnotowy był ogólnie rentowny w latach 2003 i 2004, zarzucają jednak instytucjom, że nie uwzględniły indywidualnej sytuacji trzech z sześciu producentów wspólnotowych w 2003 r. oraz pięciu z sześciu producentów wspólnotowych w 2004 r.

- 179 W tym względzie należy podnieść, że skarżący opierają swą argumentację na danych liczbowych, które wykazują, że pięciu z sześciu producentów wspólnotowych poniosło w 2004 r. straty. Dane te nie są podważane przez Radę. Poza tym skarżący twierdzą, że trzech z sześciu producentów było nierentownych w 2003 r. Mimo że nie przedstawiają żadnego dowodu w uzasadnieniu tego stwierdzenia, Rada potwierdza w swych pismach, że tak było.
- 180 W tym kontekście należy przypomnieć, jak wyjaśniono w pkt 88 powyżej, że wbrew twierdzeniom Rady analiza związku przyczynowego nie musi być koniecznie dokonywana na szczeblu przemysłu wspólnotowego jako całości, w taki sposób, że szkoda poniesiona indywidualnie przez producenta wspólnotowego, spowodowana inną przyczyną niż przywóz po cenach dumpingowych, nie będzie mogła zostać wzięta pod uwagę. Szkoda spowodowana indywidualnie producentowi wspólnotowemu przyczyną inną niż przywóz po cenach dumpingowych powinna być uwzględniona, ponieważ przyczyniła się do szkody zaobserwowanej w odniesieniu do całości przemysłu wspólnotowego.
- 181 Ponieważ dane przedstawione przez skarżących rzeczywiście wskazują, że niektórzy producenci byli w latach 2003 i 2004 nierentowni, instytucje były zobowiązane do dokonania oceny wpływu tej sytuacji na szkodę wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu w całości, czego nie uczyniły. Z powyższego wynika, że instytucje nie wypełniły swego obowiązku przeprowadzenia analizy nieprzypisania, a zatem naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.
- 182 Niemniej jednak, jak podniesiono w pkt 119 powyżej, konieczne jest wykazanie, że takie naruszenie może mieć wpływ na legalność zaskarżonego rozporządzenia, unieważniając całokształt analizy instytucji dotyczącej związku przyczynowego. W niniejszym przypadku skarżący powinni zatem udowodnić, że szczególna sytuacja części producentów wspólnotowych w latach 2003 i 2004 była przyczyną szkody poniesionej

przez przemysł wspólnotowy w całości lub przyczyniła się do powstania tej szkody. Powinni oni także wykazać, że straty odnotowane przez pięciu z sześciu producentów wspólnotowych nie były konsekwencją przywozu po cenach dumpingowych.

183 W celu przeprowadzenia tego dowodu skarżący twierdzą, że nierentowność pięciu z sześciu producentów wspólnotowych w 2004 r. jest konsekwencją braku konkurencyjności tych producentów, co znajduje potwierdzenie w zmianach profilów produkcji i zmniejszeniu produkcji przez przemysł wspólnotowy od 2004 r., mimo wzrostu konsumpcji i rentowności sprzedaży żelazokrzemu. Jednakże Sąd uznaje, że możliwa jest odmienna interpretacja danych dotyczących 2004 r. A zatem trzech producentów wspólnotowych, reprezentujących łącznie 24–28% całkowitej produkcji wspólnotowej było w 2003 r. deficytowych, a pięciu producentów odnotowało w 2004 r. straty. Tymczasem należy zauważyć, podobnie jak Rada, że mimo wzrostu konsumpcji rok 2004 charakteryzowały spadek udziału w rynku przemysłu wspólnotowego, spadek o 2% sprzedaży zrealizowanej przez ten przemysł w stosunku do 2003 r., zwiększenie przywozu po cenach dumpingowych, a także jego udziału w rynku, oraz spadek cen, co może oznaczać, że niektórzy producenci wspólnotowi odczuli negatywne skutki przywozu po cenach dumpingowych już w 2004 r., nawet jeśli ogólnie przemysł wspólnotowy mógł osiągać większe zyski.

184 W zakresie, w jakim deficyt odnotowany przez niektórych producentów w latach 2003 i 2004 mógł być spowodowany przywozem po cenach dumpingowych, naruszenie stwierdzone w pkt 181 powyżej nie może prowadzić do podważenia legalności zaskarżonego rozporządzenia.

185 Mając na uwadze całość powyższych rozważań, siódmą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

g) W przedmiocie ósmej części pierwszego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczy ona okoliczności właściwych producentom

Argumenty stron

¹⁸⁶ Skarżący podnoszą, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, ponieważ odmówiły przeprowadzania badania czynników, które indywidualnie wyrządziły szkodę producentom wspólnotowym, co miało także wpływ na przemysł wspólnotowy w ogólności, podczas gdy wspomniani producenci byli nieliczni, a ich sytuacja gospodarcza bardzo zróżnicowana.

¹⁸⁷ A zatem, po pierwsze, skarżący podnoszą w odniesieniu do Huty Łaziska, że w 2004 r. zmieniła profil części swej produkcji żelazokrzemu na produkcję krzemomanganu w celu zwiększenia rentowności. Prowadziło to do zmniejszenia produkcji żelazokrzemu tej spółki, a także zmniejszenia sprzedaży żelazokrzemu klientom indywidualnym. Biorąc pod uwagę zmniejszenie produkcji i niezmiennych kosztów stałych, w 2004 r. koszty produkcji na tonę wzrosły o około 17%, a straty więcej niż potrojiły się, przy czym nie miało to związku z przywozem. Niemniej jednak wielkość obrotów osiągniętych ze sprzedaży klientom indywidualnym wzrosła. W 2005 r. Huta Łaziska rozpoczęła zmniejszanie produkcji, a w okresie objętym dochodzeniem zakończyła ją w związku ze sporem z dostawcą energii elektrycznej. W konsekwencji jej sprzedaż spadła, a jednostkowe koszty produkcji znacznie wzrosły, co doprowadziło do obniżenia rentowności i zmniejszenia udziału w rynku.

¹⁸⁸ Po drugie, w odniesieniu do OFZ, skarżący zauważają najpierw, że w 2004 r. przeniosła ona lub zwolniła 47% pracowników, co oznacza, że nie była w stanie zaspokoić

rosnącego popytu. OFZ zmieniała poza tym profil części produkcji żelazokrzemu na produkcję krzemomanganu w celu zwiększenia rentowności. Sprzedaż klientom niezależnym w związku z tym spadła o 19%. Niemniej jednak, ponieważ rynek był nośny, zdołała ograniczyć spadek obrotów do 11%, mimo zwiększenia o 14% kosztów produkcji, które częściowo wynikało z istnienia kosztów stałych przy spadku produkcji. Następnie skarżący twierdzą, że w 2005 r. OFZ została poddana restrukturyzacji, co pozwoliło jej na obniżenie kosztów produkcji i zwiększenia rentowności. W tym celu była zmuszona do tymczasowego zmniejszenia sprzedaży oraz udziału w rynku.

- 189 Po trzecie, w odniesieniu do TDR – Metalurgija d.d. skarżący utrzymują, że w 2004 r. zwiększyła ona wielkość sprzedaży klientom niezależnym w stosunku procentowym większym niż wzrost popytu, zwiększyła produkcję i skorzystała z wyższych cen, zwiększając obroty osiągnięte ze sprzedaży klientom niezależnym. Jednakże ze względu na ogólny wzrost o 12% kosztów produkcji nie zdołała wypracować zysku. Ponieważ sytuacja na rynku w 2005 r. pogorszyła się, TDR nie była w stanie nadrobić złych wyników osiągniętych w 2004 r., który był „rokiem szczególnie korzystnym”.

- 190 Po czwarte, w odniesieniu do Vargön Alloys skarżący podnoszą, że w 2004 r. podwyższyła ona wielkość sprzedaży klientom niezależnym w stosunku procentowym wyższym niż zwiększenie popytu, a także zwiększyła produkcję i skorzystała z wyższych cen, zwiększając obroty osiągnięte ze sprzedaży klientom niezależnym. Jednakże koszty produkcji wzrosły o 15%. Skarżący podnoszą, że zdaniem instytucji Vargön Alloys poniosła dodatkowe straty w wysokości 45%. Mimo że instytucje nie dostarczyły żadnego wyjaśnienia w tym zakresie, jest jasne, że zmianę tę należy przypisać problemom związanym z tą spółką, a nie spornemu przywozowi. Pomiędzy 2004 r. a 2005 r. Vargön Alloys zmniejszyła o połowę produkcję żelazokrzemu ze względu

na podwyżkę ceny energii elektrycznej. Poza tym w okresie objętym dochodzeniem zmieniła profil części produkcji żelazokrzemu w celu zwiększenia rentowności, co doprowadziło do zmniejszenia sprzedaży żelazokrzemu i udziału w rynku.

- 191 Po piąte, w odniesieniu do FerroPem SAS i FerroAtlántica skarżący podnoszą, że w latach 2003–2004 FerroPem zmniejszyła sprzedaż żelazokrzemu klientom indywidualnym, ale zwiększyła produkcję i upłynniła zapasy, co dowodzi, że FerroPem zwiększyła własne potrzeby. Zdaniem skarżących z powyższego wynika, że obroty osiągnięte przez FerroPem ze sprzedaży klientom indywidualnym spadły. Poza tym, ponieważ koszty produkcji jednocześnie wzrosły o 24%, jest logiczne, że rentowność FerroPem znacznie się zmniejszyła. W związku z podwyżką cen energii elektrycznej FerroAtlántica zaprzestała produkcji w godzinach, w których zużycie energii było najwyższe, umożliwiając w ten sposób działowi energii elektrycznej osiągnąć większe zyski. Poza tym przejęcie przez nią spółki FerroPem wygenerowało koszty dla obydwu spółek. Spółki te nie osiągnęły także lepszych wyników na rynku, zwiększając sprzedaż w latach 2004–2005, kiedy ogólna konsumpcja we Wspólnocie spadła. W odniesieniu do 2005 r. i okresu objętego dochodzeniem wenezuelski oddział FerroAtlántica zwiększył wywóz do Wspólnoty. Grupa FerroAtlántica jako całość osiągnęła bardzo dobre wyniki i wydaje się, że nie poniosła szkody. Zdaniem skarżących taka szkoda w każdym razie nie może być przypisana przywózowi po cenach dumpingowych.

- 192 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

Ocena Sądu

- 193 W ramach ósmej części pierwszego zarzutu skarżący zarzucają między innymi, że instytucje nie uwzględniły przyczyn, które spowodowały indywidualnie szkodę producentom wspólnotowym, wpływając także na przemysł wspólnotowy jako całość.

¹⁹⁴ Jak już ustalono w pkt 88 powyżej, wbrew twierdzeniom Rady analiza związku przyczynowego nie musi być koniecznie dokonywana na szczeblu przemysłu wspólnotowego jako całości, w taki sposób, że szkoda poniesiona indywidualnie przez producenta wspólnotowego, spowodowana inną przyczyną niż przywóz po cenach dumpingowych, nie będzie mogła zostać wzięta pod uwagę. Szkoda spowodowana indywidualnie producentowi wspólnotowemu przyczyną inną niż przywóz po cenach dumpingowych powinna być uwzględniona w zakresie, w jakim przyczyniła się do szkody zaobserwowanej w odniesieniu do przemysłu wspólnotowego jako całości.

¹⁹⁵ Jednakże należy wyjaśnić, że konieczność uwzględnienia czynników, które indywidualnie spowodowały szkodę dla producenta, w przypadku gdy przyczyniły się one do szkody dla przemysłu wspólnotowego jako całości, nie oznacza w niniejszym przypadku, że instytucje były zobowiązane do przeprowadzenia systematycznej oceny indywidualnej sytuacji każdego producenta wspólnotowego.

¹⁹⁶ W tym względzie należy stwierdzić, że argumenty podniesione przez skarżących nie prowadzą do wykazania, że indywidualna sytuacja producentów wspólnotowych była przyczyną szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy jako całość lub przynajmniej, że się do niej przyczyniła.

- 197 A zatem, po pierwsze, w odniesieniu do argumentów dotyczących sytuacji Huty Łaziska są one co do zasady identyczne jak argumenty podniesione w ramach trzeciej części niniejszego zarzutu. Tymczasem stwierdzono, że argumenty te są bezzasadne. Z powyższego wynika, że argumenty te także należy oddalić jako bezzasadne w ramach badania niniejszej części.
- 198 Po drugie, w odniesieniu do sytuacji OFZ okoliczności faktyczne opisane przez skarżących mają na celu wykazanie, że spółka ta została poddana restrukturyzacji, co przyczyniło się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. Tymczasem już stwierdzono w ramach badania trzeciej części niniejszego zarzutu, że zmiany profilu produkcji, w tym produkcji OFZ, zostały uwzględnione przez instytucje. Poza tym, o ile sytuacja w latach 2004–2005, opisana przez skarżących, może rzeczywiście przyczynić się do powstania szkody, jest także prawdopodobne, jak podnosi Rada, że taka sytuacja była spowodowana obecnością na rynku wspólnotowym przywozu po niskich cenach. A zatem nie można stwierdzić, że skarżący wykazali, iż sytuacja OFZ przyczyniła się do szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu.
- 199 Po trzecie, w odniesieniu do sytuacji TDR okoliczności faktyczne opisane przez skarżących mają na celu wykazanie, że szkoda poniesiona przez tę spółkę jest związana z kosztami produkcji. Ponieważ takie twierdzenie zostało już oddalone w ramach badania czwartej części niniejszego zarzutu, należy, w ten sam sposób, oddalić jako bezzasadne argumenty dotyczące sytuacji TDR, przytoczone w ramach niniejszej części.
- 200 Po czwarte, w odniesieniu do sytuacji Vargön Alloys skarżący odnoszą się do dokonanej przez tę spółkę zmiany profilu produkcji, a także do zwiększenia kosztów produkcji. Ponieważ argumenty dotyczące wpływu tych przyczyn na szkodę poniesioną

przez przemysł wspólnotowy zostały już oddalone w ramach badania części trzeciej i czwartej niniejszego zarzutu, należy także oddalić argumenty dotyczące sytuacji Vargön Alloys, przytoczone w ramach niniejszej części.

²⁰¹ Po piąte, w odniesieniu do sytuacji FerroPem i FerroAtlántica należy podnieść, że skarżący opisują sytuację gospodarczą ogólnie korzystną dla tych spółek i nie wykazują, dlaczego taka sytuacja mogłaby przyczynić się do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. W konsekwencji twierdzenia dotyczące sytuacji tych dwóch spółek są nietrafne.

²⁰² Z powyższego wynika, że należy oddalić jako bezzasadną ósmą część pierwszego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczy ona okoliczności właściwych dla producentów.

²⁰³ W świetle całości powyższych rozważań należy oddalić jako bezzasadne części pierwszą, drugą, czwartą i piątą pierwszego zarzutu, trzy pierwsze twierdzenia trzeciej części pierwszego zarzutu, a także ósmą część pierwszego zarzutu, jako że dotyczy ona indywidualnej analizy przyczyn powstania szkody. Należy także częściowo oddalić szóstą część pierwszego zarzutu jako bezzasadną, a częściowo odrzucić ją jako niedopuszczalną. Wreszcie należy podnieść, że naruszenia stwierdzone w ramach badania czwartego zastrzeżenia trzeciej części pierwszego zarzutu, a także w ramach badania siódmej części tegoż zarzutu nie uzasadniają stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

3. *W przedmiocie nieprzeprowadzenia łącznej analizy przyczyn szkody (części pierwsza i ósma pierwszego zarzutu)*

a) Argumenty stron

204 W ramach pierwszej części pierwszego zarzutu skarżący podnoszą, że podejście przyjęte przez Radę jest w sposób oczywisty niewłaściwe, ponieważ zbadała ona, czy inne czynniki uwzględnione indywidualnie spowodowały szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy, podczas gdy w niniejszym przypadku konieczne było przeprowadzenie analizy łącznego wpływu innych przyczyn. Po pierwsze bowiem, wiele innych czynników miało wpływ na przemysł wspólnotowy, a przemysł ten poniósł tylko niewielką szkodę. Po drugie, producenci wspólnotowi znajdowali się indywidualnie w bardzo odmiennych sytuacjach. Po trzecie, niektóre strony postępowania antydumpingowego podkreśliły w toku tego postępowania, że inne czynniki uwzględnione wspólnie wyjaśniają szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy.

205 W ramach ósmej części pierwszego zarzutu skarżący utrzymują, że instytucje powinny były dokonać łącznej oceny wpływu znanych czynników, innych niż przywóz po cenach dumpingowych. Zdaniem bowiem skarżących, o ile jeden z tych czynników, uwzględnionych odrębnie, może nie wystarczyć do przerwania związku przyczynowego pomiędzy przywozem objętym dochodzeniem a szkodą, wszystkie te czynniki mogą ten związek przyczynowy przerwać. Tymczasem w niniejszym przypadku, gdyby taka analiza została przeprowadzona, potwierdziłaby, że szkodę poniesioną przez przemysł wspólnotowy była spowodowana ewolucją kosztów i rynku, a nie przywozem objętym dochodzeniem.

206 A zatem, po pierwsze, skarżący wyjaśniają, że niesłuszne było przypisanie zmiany cen w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem – czyli spadek cen w 2005 r. o 15%, a w okresie objętym dochodzeniem o 6% w stosunku do 2004 r. – przywózowi objętemu dochodzeniem, ponieważ wspomniana zmiana wpisała się w ogólny proces

przywrócenia równowagi cen rynkowych w stosunku do 2004 r. Zdaniem bowiem skarżących spadek cen jest logiczną konsekwencją światowego spadku popytu w 2005 r. Tymczasem w okresie spadku popytu było możliwe do przewidzenia, że producenci wspólnotowi odnotują spadek zysków, co oznacza, że ograniczone zyski nie wystarczają same w sobie do wykazania szkody.

207 Po drugie, skarżący podkreślają ścisły związek pomiędzy zwiększeniem kosztów produkcji a utratą rentowności. Podnoszą zatem, że spadek zysków w 2005 r., w związku z regresem rynku, pogłębił się jeszcze ze względu na zwiększenie kosztów, które już w 2004 r. miały poważny wpływ na rentowność producentów wspólnotowych. Wywołało to efekt kuli śniegowej w odniesieniu do zwiększenia kosztów produkcji i utraty zysków, a efekt ten został podtrzymany poprzez zmniejszenie produkcji. Skarżący podnoszą także, że w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem koszty produkcji przemysłu wspólnotowego przewyższyły ceny rynkowe, podczas gdy wspomniane ceny były w 2005 r. najwyższe na świecie. Poza tym skarżący utrzymują, że zwiększenie kosztów produkcji wynika przede wszystkim z wyższych kosztów związanych z nakładami, następnie z utraty efektu skali w związku ze zmniejszeniem i zmianą profilu produkcji, a wreszcie z innych przyczyn niemających związku ze spornym przywozem.

208 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

209 Przede wszystkim należy przypomnieć, że w pkt 43 powyżej ustalono, iż w pewnych okolicznościach konieczne jest przeprowadzenie łącznej oceny innych czynników, w szczególności wówczas, gdy instytucje stwierdziły, w przypadku dużej liczby

czynników powstania szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych, że mogły one przyczynić się do powstania szkody, ale wpływu tego, mierzonego odrębnie, nie można uznać za istotny.

210 W niniejszym przypadku w motywach 115–136 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 87–101 zaskarżonego rozporządzenia instytucje przeprowadziły indywidualną analizę dwunastu przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych, czyli przywozu, odpowiednio, z Norwegii, Islandii, Brazylii i Wenezueli, konkurencji innego producenta wspólnotowego, zmiany popytu, wyników dotyczących wywozu przemysłu wspólnotowego, fluktuacji kursów wymiany, kosztów produkcji, zmian profilu produkcji, sposobu, w jaki były ustalane ceny żelazokrzemu, oraz konkurencyjności przemysłu wspólnotowego. Stwierdzili, że żadna z tych przyczyn indywidualnie nie przyczyniła się do powstania szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, z wyjątkiem przywozu z Islandii i Wenezueli, którego wpływ nie został jednakże uznany za istotny.

211 Tymczasem analiza przeprowadzona w pkt 49–203 powyżej umożliwiła stwierdzenie, że indywidualna analiza przyczyn szkody nie była dotknięta oczywistym błędem, z wyjątkiem dwóch czynników, o których mowa w ramach badania czwartego zastrzeżenia trzeciej części i siódmej części pierwszego zarzutu, których instytucje nie przeanalizowały, ale co do których skarżący nie przedstawili dowodu, że w niniejszym przypadku przyczyniły się one do szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy. A zatem należy wywieść z powyższego, że instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, nie przeprowadzając łącznej analizy przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych.

212 Wniosku tego nie mogą podważyć argumenty podniesione przez skarżących w ramach pierwszej części pierwszego zarzutu. Po pierwsze, w odniesieniu do argumentu dotyczącego uwag sformułowanych przez pozostałe strony postępowania antydumpingowego w toku dochodzenia, należy go odrzucić jako niedopuszczalny, ponieważ

skarżący nie rozwijają co do zasady żadnej argumentacji, ale ograniczają się do odesłania do uwag pozostałych stron postępowania antydumpingowego, które załączają do skargi. W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości, który znajduje zastosowanie w odniesieniu do Sądu na mocy art. 53 akapit pierwszy tego statutu, oraz w świetle art. 44 § 1 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu, żądania strony skarżącej oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów prawnych. Wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie jej obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi. W celu zapewnienia pewności prawa i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości dopuszczalność skargi wymaga, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej jej treści (wyroki Sądu: z dnia 6 maja 1997 r. w sprawie T-195/95 *Guérin automobiles* przeciwko Komisji, Rec. s. II-679, pkt 20; z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 *Chiquita Brands i in.* przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-315, pkt 64). Choć poszczególne punkty skargi mogą zostać wsparte lub uzupełnione odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, ogólne odesłanie do innych dokumentów nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które muszą być zawarte w samej skardze (postanowienie Sądu z dnia 21 maja 1999 r. w sprawie T-154/98 *Asia Motors France i in.* przeciwko Komisji, Rec. s. II-1703, pkt 49).

²¹³ Po drugie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego okoliczności, że producenci znajdowali się indywidualnie w sytuacjach bardzo odmiennych, należy stwierdzić, że argument ten jest co do zasady identyczny jak argumenty podniesione w ramach ósmej części w zakresie, w jakim dotyczy ona okoliczności właściwych dla producentów. Ponieważ zadecydowano, że należy oddalić tę część jako bezzasadną, argument nie może przyczynić się do wykazania, że łączna analiza czynników szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych jest w niniejszym przypadku wymagana.

²¹⁴ Podobnie wniosek ten nie może być podważony argumentami podniesionymi przez skarżących w ramach ósmej części pierwszego zarzutu. Argumenty te są bowiem co

do zasady identyczne jak niektóre z argumentów podniesionych w ramach części od trzeciej do piątej pierwszego zarzutu. Ponieważ postanowiono w ramach badania tych części, że argumenty te są bezzasadne, nie mogą one przyczynić się do wykazania, że łączna analiza przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych była w niniejszym przypadku wymagana.

- 215 W konsekwencji należy oddalić jako bezzasadne części pierwszą i ósmą pierwszego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczą one nieprzeprowadzenia łącznej analizy czynników szkody. Poza tym w świetle tego wniosku należy także oddalić pierwszą część pierwszego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczy ona naruszenia prawa w odniesieniu do obowiązku przeprowadzenia łącznej analizy poszczególnych przyczyn szkody.

B — W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego istnienia interesu Wspólnoty

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej wzrostu cen żelazokrzemu po okresie objętym dochodzeniem

a) Argumenty stron

- 216 W pierwszym rzędzie skarżący utrzymują, że Rada popełniła oczywisty błąd w interpretacji art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009). W motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia Rada błędnie

powołała się na ten przepis w celu stwierdzenia, że w ramach oceny interesu Wspólnoty nie miała obowiązku uwzględnienia zmian po okresie objętym dochodzeniem. Tymczasem art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie tylko do oceny dumpingu i szkody. Artykuł 21 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 21 rozporządzenia nr 1225/2009), dotyczący interesu Wspólnoty, nie zawiera żadnego ograniczenia w czasie. A zatem kryterium wspólnotowe jest kryterium dotyczącym zdarzeń przyszłych, tak że jego zastosowanie nie może z definicji ograniczać się do danych dotyczących okresu kończącego się przed rozpoczęciem okresu objętego dochodzeniem. Poza tym instytucje uwzględniają zazwyczaj informacje pochodzące z czasu po upływie okresu objętego dochodzeniem, co uczyniły na przykład w rozporządzeniu nr 1420/2007. Ponadto Sąd wyjaśnił w wyroku z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-4347, pkt 59, że zakaz uwzględnienia okoliczności, które wystąpiły po okresie objętym dochodzeniem, ma na celu zapewnienie, by na okoliczności, na których opiera się ustalenie dumpingu i szkody, nie miało wpływu zachowanie zainteresowanych producentów mające miejsce po wszczęciu postępowania antydumpingowego. Niemniej jednak rozumowanie to nie ma zastosowania do oceny interesu Wspólnoty, gdyż interes ten nie może być przedmiotem manipulacji stron dochodzenia.

- ²¹⁷ W drugim rzędzie skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia, że ponieważ koszty produkcji wzrosły w miesiącu następującym po okresie objętym dochodzeniem, kondycja przemysłu wspólnotowego nie poprawiła się do tego stopnia, by nieuzasadnione było wprowadzenie środków antydumpingowych mimo wzrostu cen żelazokrzemu. Zdaniem skarżących, o ile jest prawdą, że podstawowe koszty produkcji żelazokrzemu nadal wzrastały po okresie objętym dochodzeniem, zakres tego wzrostu kosztów był bardziej ograniczony niż zakres wzrostu cen żelazokrzemu. A zatem, podczas gdy ceny żelazokrzemu wzrosły o 50% pomiędzy okresem objętym dochodzeniem a wydaniem zaskarżonego rozporządzenia, cena energii elektrycznej, która jest

podstawowym kosztem produkcji, wzrosła o 4% w drugim półroczu 2007 r. Umożliwiło to producentom wspólnotowym przekroczenie progu 5% marży zysku, uznane go za rozsądny w zaskarżonym rozporządzeniu. W konsekwencji producenci wspólnotowi ponownie rozpoczęli produkcję żelazokrzemu.

218 W trzecim rzędzie skarżący twierdzą w replice, że Rada nie uzasadniła we właściwy sposób decyzji o oddaleniu argumentów i dowodów, które przedstawili w ramach dochodzenia antydumpingowego w celu wykazania, że wzrost cen żelazokrzemu po okresie objętym dochodzeniem był większy niż wzrost kosztów.

219 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

220 W ramach badania niniejszej części drugiego zarzutu w pierwszym rzędzie należy określić, czy Rada naruszyła prawo, stwierdzając w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia, że art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do ustalenia istnienia interesu Wspólnoty we wprowadzeniu środków antydumpingowych, co oznacza, że informacje pochodzące z okresu po okresie objętym dochodzeniem nie mogą zwykle być wykorzystywane do celów ustalenia.

221 Literalna i teleologiczna wykładnia zarówno art. 6 ust. 1, jak i art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) pozwala na stwierdzenie, że wbrew twierdzeniom Rady w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania do

ustalenia istnienia interesu Wspólnoty, o którym mowa w art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, co oznacza, że dane dotyczące okresu wcześniejszego niż okres objęty dochodzeniem mogą być uwzględnione w ramach tego ustalenia.

222 Należy bowiem przypomnieć, że art. 6 rozporządzenia podstawowego zatytułowany jest „Dochodzenie”. Artykuł 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, że dochodzenie „obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę”. Wyjaśniono w nim także, że „[a]by ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty dochodzeniem” i że „[i]nformacje dotyczące okresu po dochodzeniu zwykle nie są brane pod uwagę”. Ponieważ art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego wyjaśnia, że dochodzenie dotyczy tylko ustalenia dumpingu i szkody, ostatnie zdanie tego przepisu, na mocy którego zwykle nie można uwzględniać zmian, które nastąpiły po okresie objętym dochodzeniem, ma zastosowanie w ten sam sposób tylko do oceny dumpingu i szkody.

223 Interpretacja taka znajduje potwierdzenie w analizie celu art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z orzecnictwem ustalenie okresu objętego dochodzeniem i zakaz uwzględniania okoliczności, które wystąpiły po tym okresie, mają na celu zagwarantowanie reprezentatywności i wiarygodności rezultatów dochodzenia (wyrok Sądu z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-188/99 *Euroalliances* przeciwko Komisji, Rec. s. II-1757, pkt 74). Przewidziany w art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego okres objęty dochodzeniem ma bowiem w szczególności zapewnić, że na okoliczności, na których opiera się ustalenie dumpingu i szkody, nie będzie miało wpływu zachowanie zainteresowanych producentów mające miejsce po wszczęciu postępowania antydumpingowego, a zatem że nałożone na zakończenie postępowania cła ostateczne pozwalają na skuteczne wyrównanie szkody wyrządzonej dumpingiem (ww. w pkt 216 wyrok w sprawie *Nanjing Metalink* przeciwko Radzie, pkt 59). Tymczasem należy podnieść, podobnie jak skarżący, że o ile zainteresowane strony mogą mieć wpływ na ustalenie dumpingu i szkody, zmieniając ich politykę handlową, taka możliwość nie istnieje w przypadku ustalenia istnienia interesu Wspólnoty we

wprowadzeniu środków. A zatem cel, który dotyczy z definicji okresu objętego dochodzeniem, po upływie którego dane nie są już uwzględniane, nie jest istotny w kontekście art. 21 rozporządzenia podstawowego.

²²⁴ Podobnie należy podkreślić, po pierwsze, że art. 21 rozporządzenia podstawowego nie zawiera żadnego ograniczenia w czasie co do danych, które mogą być uwzględnione przez instytucje do celów ustalenia istnienia interesu Wspólnoty. Po drugie, zgodnie z orzecznictwem badanie interesu Wspólnoty wymaga oceny prawdopodobnych konsekwencji dla interesu przemysłu wspólnotowego i innych wchodzących w grę interesów zarówno stosowania, jak i niestosowania przewidywanych środków. Ocena ta wymaga przeprowadzenia prognozy opartej na hipotezach dotyczących przyszłych wydarzeń, obejmującej ocenę złożonych sytuacji gospodarczych (wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2003 r. w sprawie T-132/01 Euroalliances i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2359, pkt 47). W zakresie, w jakim analiza przewidziana w art. 21 rozporządzenia podstawowego dotyczy zdarzeń przyszłych, instytucje mogą uznać za konieczne uwzględnienie informacji, które nie dotyczą okresu objętego dochodzeniem, ale okresu późniejszego.

²²⁵ W konsekwencji należy stwierdzić, podobnie jak skarżący, że Rada naruszyła prawo w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia, stosując art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego do ustalenia istnienia interesu Wspólnoty.

²²⁶ Niemniej jednak, mimo że instytucje stwierdziły, iż art. 6 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie do ustalenia istnienia interesu Wspólnoty, w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia zbadały dostępne informacje dotyczące okresu po zakończeniu dochodzenia. Naruszenie prawa nie może zatem, jako takie, mieć wpływu na zgodność z prawem zaskarżonego rozporządzenia.

- 227 W drugim rzędzie należy ustalić, czy badanie informacji pochodzących z okresu po dochodzeniu, dokonane przez instytucje w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia, jest dotknięte oczywistym błędem w ocenie. Należy przypomnieć w tym względzie, że w odniesieniu do oceny złożonej sytuacji gospodarczej Komisja posiada szeroki zakres uznania co do oceny interesu Wspólnoty. Sąd Unii powinien zatem ograniczyć kontrolę do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustalenia okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 224 wyrok w sprawie Euroalliances i in. przeciwko Komisji, pkt 67).
- 228 Należy przypomnieć, że w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia Rada uznała, że nie można twierdzić, iż kondycja przemysłu wspólnotowego poprawiła się do tego stopnia, że nieuzasadnione byłoby wprowadzenie środków, mimo że ceny żelazokrzemu wzrosły w miesiącach następujących po okresie objętym dochodzeniem, w tym samym okresie wzrosły bowiem także ceny głównych składników kosztów żelazokrzemu.
- 229 Twierdzenie skarżących, zgodnie z którym motyw 106 zaskarżonego rozporządzenia jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie, opiera się na dwóch argumentach. Po pierwsze, ceny wzrosły o 50% pomiędzy okresem objętym dochodzeniem a wydaniem zaskarżonego rozporządzenia. Po drugie, koszty produkcji nie wzrosły w takim stopniu jak ceny żelazokrzemu.
- 230 Jednakże należy zauważyć, że dokumenty przedstawione przez skarżących w uzasadnieniu tych argumentów, zarówno w ramach postępowania przed Sądem, jak i w ramach postępowania antydumpingowego, charakteryzują się zasadniczym brakiem. O ile mogą one prowadzić do wykazania, że ceny żelazokrzemu wzrosły w miesiącach następujących po okresie objętym dochodzeniem, nie mogą w żaden sposób prowadzić do udowodnienia, że wzrost wszystkich kosztów był znacznie mniejszy. W tym względzie skarżący ograniczają się do przedstawienia jednego dokumentu wykazującego wzrost ceny energii elektrycznej o 4%, ale nie odnoszą się do zmian cen innych składników nakładów.

- 231 Tymczasem, na mocy art. 21 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 21 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009), informacje są brane pod uwagę wyłącznie w przypadku, gdy towarzyszą im dowody potwierdzające ich prawdziwość. A zatem, ponieważ takie dowody nie zostały przedstawione, nie można zarzucać Radzie popełnienia oczywistego błędu w ocenie.
- 232 Biorąc pod uwagę niewystarczający charakter dowodów przedstawionych przez skarżących, ich argumentacja jest tym mniej uzasadniona, że rozporządzenie podstawowe przewiduje specjalne mechanizmy, których celem jest uwzględnienie pewnych zmian, które nastąpiły po okresie objętym dochodzeniem (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 maja 1987 r. w sprawie 258/84 Nippon Seiko przeciwko Radzie, Rec. s. 1899, pkt 53). A zatem art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia nr 1225/2009) stanowi, że można przeprowadzić rewizję tymczasową w trzech przypadkach: gdy dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyrównania dumpingu, gdy szkoda nie powinna się utrzymywać ani powracać, jeżeli środki zostały usunięte lub zmienione, oraz gdy istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do zapobiegania dumpingowi. Artykuł 11 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 8 rozporządzenia nr 1225/2009) przewiduje zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został usunięty lub zredukowany poniżej poziomu obowiązujących ceł. Wreszcie na mocy art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 14 ust. 4 rozporządzenia nr 1225/2009) środki antydumpingowe mogą być zawieszone, w przypadku gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że skutek zawieszenia szkoda nie powinna nastąpić ponownie.
- 233 W świetle powyższych rozważań nie można stwierdzić, że motyw 106 zaskarżonego rozporządzenia jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie.
- 234 W trzecim rzędzie, w odniesieniu do argumentu skarżących dotyczącego nieuzasadnionego odrzucenia przedstawionych przez nich dowodów, jest on bezzasadny.

W pkt 230 powyżej ustalono, że dokumenty dostarczone instytucjom przez skarżących mogły prowadzić do wykazania, że ceny żelazokrzemu wzrosły w miesiącach następujących po okresie objętym dochodzeniem, ale w żaden sposób nie dowodziły, że wzrost wszystkich kosztów był znacznie mniejszy. Uzasadnienie zawarte w motywie 106 zaskarżonego rozporządzenia jest zatem wystarczające do odrzucenia tych dokumentów.

235 W świetle całości powyższych rozważań pierwszą część zarzutu drugiego należy oddalić w całości. Należy bowiem stwierdzić, że naruszenie prawa stwierdzone w ramach badania tej części nie może uzasadniać stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej poprzednich postępowań wykazujących, że środki antydumpingowe nie pomagają przemysłowi wspólnotowemu

a) Argumenty stron

236 Skarżący utrzymują, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, ponieważ w motywach 117 i 118 zaskarżonego rozporządzenia odmówiła uwzględnienia wcześniejszych dochodzeń, podczas gdy dowodziły one, po pierwsze, że środki antydumpingowe w sektorze żelazokrzemu nie pozwalają na osiągnięcie pożądanej korekty, a po drugie, że środki te nakładały zbędny ciężar na przemysł wspólnotowy. Zdaniem skarżących, o ile jest prawdą, że decyzja o wprowadzeniu środków antydumpingowych powinna opierać się na informacjach zdobytych i przeanalizowanych podczas odpowiedniego dochodzenia, wpływ poprzednich środków jest istotnym i ważnym czynnikiem, który należy uwzględnić w ramach stosowania art. 21 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem w decyzji 2001/230/WE z dnia 21 lutego 2001 r. kończącej postępowanie

antydumpingowe dotyczące przywozu żelazokrzemu z Brazylii, Chińskiej Republiki Ludowej, Kazachstanu, Rosji, Ukrainy i Wenezueli (Dz.U. L 84, s. 36), Komisja wycofała środki antydumpingowe stosowane do przywozu żelazokrzemu od 1987 r. z tego względu, że nie umożliwiały one osiągnięcia zamierzonej korekty, pomimo znacznego ciężaru, jaki nakładały na użytkowników wspólnotowych. Decyzja Komisji została potwierdzona przez Sąd. Biorąc pod uwagę ten precedens, instytucje powinny były zdaniem skarżących ustalić, w jakim zakresie niniejszy przypadek jest odmienny, tak by uzasadnić różnicę w zakresie przeprowadzonej analizy.

237 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

238 W ramach niniejszej części drugiego zarzutu skarżący utrzymują co do zasady, że w motywach 117 i 118 zaskarżonego rozporządzenia instytucje powinny były uwzględnić decyzję 2001/230, na podstawie której zostały wycofane środki antydumpingowe nałożone na przywóz żelazokrzemu z tego względu, że nie powodowały one zamierzonej korekty. Niniejszy zarzut należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 227 powyżej.

239 Należy podnieść, że Rada w motywach 117 i 118 zaskarżonego rozporządzenia odmówiła uwzględnienia decyzji 2001/230, ponieważ rozporządzenie podstawowe stanowi, że decyzje są podejmowane na podstawie informacji zdobytych i przeanalizowanych podczas odpowiedniego dochodzenia, a nie na podstawie wcześniejszych dochodzeń.

²⁴⁰ W tym względzie należy przypomnieć, że art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że ustalenie, czy interes Wspólnoty wymaga interwencji, opiera się na ocenie wszystkich jej poszczególnych interesów jako całości, w tym interesu przemysłu wspólnotowego, użytkowników i konsumentów krajowych. Zgodnie z orzecznictwem ocena interesu Wspólnoty wymaga wyważenia interesów poszczególnych zainteresowanych stron i interesu ogólnego (ww. w pkt 224 wyrok w sprawie Euroalliage i in. przeciwko Komisji, pkt 48).

²⁴¹ Należy także podkreślić, że jak podniesiono w pkt 227 powyżej, Komisja posiada szeroki zakres uznania co do oceny interesu Wspólnoty. Ten zakres uznania powinien być wykonywany w konkretnym przypadku w zależności od wszystkich istotnych okoliczności (zob. podobnie ww. w pkt 227 wyrok w sprawie Gestetner Holdings przeciwko Radzie i Komisji, pkt 43). Niemniej jednak wcześniejsza decyzja dotycząca braku korekty wynikającej ze stosowania środków antydumpingowych nałożonych w przeszłości na przywóz produktu identycznego z tych samych państw, których dotyczy dochodzenie, może mieć znaczenie w ramach stosowania art. 21 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, o ile przyczynia się do wykazania, że wprowadzenie środków antydumpingowych nie jest w interesie ogólnym. W takim przypadku do strony powołującej się na wspomnianą decyzję należy jednak wyjaśnienie, w jakim zakresie okoliczności, w jakich została wydana ta decyzja, są porównywalne z okolicznościami dotyczącego się postępowania antydumpingowego i dlaczego wnioski sformułowane w tej decyzji powinny być transponowane na wspomniane postępowanie.

²⁴² W niniejszym przypadku skarżący nie wykazali, w jakim zakresie okoliczności, w jakich została wydana decyzja 2001/230 były porównywalne i uzasadniały zastosowanie zawartych w niej wniosków do okoliczności faktycznych niniejszego przypadku. Poza tym, jak podnosi Rada, okoliczności, w jakich została wydana decyzja 2001/230, były odmienne od okoliczności niniejszego przypadku. Decyzja ta była bowiem wynikiem ponownego badania środków, których okres obowiązywania upłynął, a środki te obowiązywały w odniesieniu do poszczególnych krajów od wielu lat, co oznacza, że przemysł wspólnotowy korzystał od dawna z ochrony rynku. W niniejszej sprawie

nie miało to miejsca. Poza tym w decyzji 2001/230, w celu stwierdzenia, że niecelowe jest wprowadzenie środków antydumpingowych, Komisja oparła się na okoliczności, iż mimo długoletniej ochrony sytuacja przemysłu wspólnotowego nie poprawiła się. Warunki panujące na wspólnotowym rynku żelazokrzemu, zbadanym w decyzji 2001/230, zasadniczo zatem różniły się od warunków niniejszego przypadku.

²⁴³ W konsekwencji, ponieważ żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie prowadzi do wykazania, że motywy 117 i 118 zaskarżonego rozporządzenia są dotknięte oczywistym błędem w ocenie, należy oddalić drugą część drugiego zarzutu jako bezzasadną.

3. W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, dotyczącej analizy wpływu środków antydumpingowych na użytkowników

a) Argumenty stron

²⁴⁴ W pierwszym rzędzie skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że wpływ środków antydumpingowych na użytkowników był nieznaczny. Po pierwsze, Rada ograniczyła się do wskazania w motywie 115 zaskarżonego rozporządzenia wpływu na wyniki finansowe w procentach. Jest to mylące, ponieważ przy średniej stawce ceł wynoszącej 23,4% przemysł będący użytkownikiem musiałby ponieść dodatkowy koszt bezpośredni w wysokości około 104 mln EUR rocznie. Poza tym środki antydumpingowe generują pośrednie koszty dodatkowe

dla użytkowników wspólnotowych związane z zerwaniem zaopatrzenia oraz krótko- i średniookresowym wzrostem cen żelazokrzemu.

²⁴⁵ Po drugie, skarżący zauważają, że Rada nie uwzględniła faktu, że w badanym okresie użytkownicy wspólnotowi nadal byli uzależnieni od przywozu, aby zaspokoić swoje potrzeby w zakresie żelazokrzemu, ponieważ producenci wspólnotowi ani nie byli w stanie, ani nie dążyli do zaspokojenia tych potrzeb. Poza tym trudności w zakresie zaopatrzenia po badanym okresie nadal pogłębiały się, ponieważ Vargön Alloys postanowiła zakończyć produkcję żelazokrzemu, OFZ postanowiła skoncentrować się na produkcji własnej przeznaczonej dla ArcelorMittal, TDR postanowiła zmienić profil produkcji na krzem, a Huta Łaziska musiała kontynuować funkcjonowanie pod kontrolą syndyka, nie posiadając pewności co do zaopatrzenia w energię elektryczną.

²⁴⁶ W drugim rzędzie skarżący twierdzą, że zasada proporcjonalności wymaga, by wysokie koszty ponoszone przez użytkowników były zrównoważone zyskiem osiąganym przez przemysł wspólnotowy. Tymczasem w świetle wcześniejszych postępowań antydumpingowych i zmiany warunków rynkowych, w interesie Wspólnoty nie powinno być nakładane żadne cło.

²⁴⁷ W trzecim rzędzie skarżący twierdzą w replice, że Rada nie uzasadniła we właściwy sposób decyzji o nieuwzględnieniu obciążeń wynikających z przerwania produkcji dla użytkowników wspólnotowych.

²⁴⁸ Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

- 249 W ramach niniejszej części drugiego zarzutu skarżący podważają co do zasady fakt, że środki antydumpingowe miały nieznaczący wpływ na użytkowników. Podobnie jak dwie poprzednie części zarzutu, niniejszą część należy rozpatrywać w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 227 powyżej.
- 250 W pierwszym rzędzie skarżący twierdzą, że motyw 115 zaskarżonego rozporządzenia jest dotknięty oczywistym błędem w ocenie. W tym względzie należy wyjaśnić, że Rada stwierdziła w tym motywie, że przy uwzględnieniu, iż stawka przeciętnego ostatecznego cła wynosi 23,4%, oczekuje się, że wpływ środków na przemysł stalowy i odlewnie nie będzie znaczny, gdyż wpłynie na ich wyniki finansowe maksymalnie w wysokości odpowiednio 0,16% i 0,33%.
- 251 Po pierwsze, skarżący twierdzą, że motyw ten jest mylący, ponieważ użytkownicy żelazokrzemu musieliby ponieść dodatkowy koszt bezpośredni w wysokości około 104 mln EUR rocznie. Niemniej jednak należy zauważyć, że skarżący nie twierdzą, że przedstawione przez Radę w tym motywie dane liczbowe w odniesieniu do wpływu na wyniki finansowe użytkowników są błędne. Przedstawiają jedynie liczbę odpowiadającą bezwzględny kosztom dodatkowym, jakie musieliby ponieść użytkownicy, ale nie wyjaśniają, dlaczego liczba ta miałaby być bardziej wiarygodna lub bardziej reprezentatywna niż dane liczbowe przedstawione przez Radę.
- 252 Po drugie, w odniesieniu do kosztów pośrednich, które użytkownicy będą musieli ponosić, skarżący nie przedstawiają żadnego dowodu w uzasadnieniu twierdzenia, zgodnie z którym miałyby nastąpić przerwy w zaopatrzeniu użytkowników żelazokrzemu. Poza tym należy podnieść, podobnie jak Rada, że chodzi o twierdzenie czysto teoretyczne, ponieważ nałożenie środków antydumpingowych nie uniemożliwia

sprzedaży żelazokrzemu z krajów, których dotyczy dochodzenie, ale uniemożliwia wyłącznie eksporterom sprzedaż po cenie dumpingowej.

253 Po trzecie, w odniesieniu do twierdzenia skarżących, zgodnie z którym producenci wspólnotowi ani nie dążyli, ani nie byli w stanie zaspokoić w badanym okresie potrzeb użytkowników, należy podnieść, że skarżący w celu uzasadnienia tego stwierdzenia opierają się na dwóch dokumentach przedłożonych w ramach dochodzenia Komisji przez European Confederation of Iron and Steel Industries (Eurofer, Europejska Konfederacja Przemysłu Żelaznego i Stalowego). Ponieważ dokumenty te zawierają wyłącznie zwykłe twierdzenia jednej zainteresowanej strony, nie mają one żadnej wartości dowodowej. Skarżący opierają się także na artykule, który okazał się w prasie specjalistycznej, informujący że Vargön Alloys postanowiła zmienić profil produkcji żelazokrzemu w kierunku produkcji żelazochromu. Dokument ten nie jest wystarczający by wykazać, że producenci wspólnotowi, jako całość, ani nie dążyli, ani nie byli w stanie dostarczać żelazokrzemu użytkownikom wspólnotowym.

254 Z powyższego wynika, że żaden z argumentów podniesionych przez skarżących nie prowadzi do wykazania, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, między innymi w motywie 115 zaskarżonego rozporządzenia, że środki antydumpingowe miały nieznaczący wpływ na użytkowników.

255 W drugim rzędzie, w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia zasady proporcjonalności wystarczy stwierdzić, że wspomniany zarzut powtarza co do zasady argumenty podniesione w uzasadnieniu części pierwszej i drugiej drugiego zarzutu. Ponieważ argumenty te zostały uznane za bezzasadne, należy w ten sam sposób oddalić niniejszy zarzut jako bezzasadny.

256 W trzecim rzędzie, w odniesieniu do naruszenia obowiązku uzasadnienia co do przerwania zaopatrzenia, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem uzasadnienie wymagane przez art. 253 WE musi ukazywać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji Unii będącej autorem zaskarżonego aktu, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie uzasadnienia przyjętego środka w celu podjęcia obrony przysługujących im praw oraz pozwolić sądowi Unii na dokonanie kontroli (wyrok Sądu z dnia 12 października 1999 r. w sprawie T-48/96 Acme przeciwko Radzie, Rec. s. II-3089, pkt 141). Natomiast instytucje nie są zobowiązane do ustosunkowywania się w motywach rozporządzenia do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez zainteresowanych w toku postępowania administracyjnego (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 czerwca 1998 r. w sprawach połączonych T-371/94 i T-394/94 British Airways i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-2405, pkt 94).

257 W tym kontekście należy zauważyć, że Komisja przeprowadziła w motywach 159–166 rozporządzenia tymczasowego jasną i jednoznaczną analizę konsekwencji wprowadzenia środków antydumpingowych dla wspólnotowych użytkowników żelazokrzemu. Podobnie Rada w motywach 113–116 zaskarżonego rozporządzenia zbadała, w sposób z pewnością bardziej zwięzły, ale równie jasny, wpływ wprowadzenia ceł antydumpingowych na wspomnianych użytkowników. A zatem wobec tego, że instytucje nie są zobowiązane do ustosunkowywania się do wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przywołanych przez zainteresowanych w toku postępowania administracyjnego, skarżący nie mogą zarzucać instytucjom naruszenia obowiązku uzasadnienia.

258 Należy zatem oddalić trzecią część drugiego zarzutu jako bezzasadną.

259 Wobec całości powyższych rozważań należy oddalić drugi zarzut.

C — W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego braku współpracy, wykorzystania dostępnych danych i przyznania statusu przedsiębiorstwa rynkowego

1. W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej braku współpracy

a) Argumenty stron

²⁶⁰ Skarżący podnoszą, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie i naruszyła art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1225/2009), art. 6.8 porozumienia antydumpingowego, a także ust. 3 i 5 załącznika II do tego porozumienia, ponieważ stwierdziła, że skarżący odmówili współpracy, w konsekwencji oddaliła ich wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego i oparła się na dostępnych danych w celu obliczenia marż dumpingowych i szkody.

²⁶¹ W pierwszym rzędzie skarżący wyjaśniają, że współpracowali w toku dochodzenia antydumpingowego. Ich współpracy dowodzą uwagi przedłożone w ramach postępowania antydumpingowego. Dokumenty zawierające te uwagi są liczniejsze niż dokumenty, których zwykle wymaga się w ramach tego rodzaju postępowania.

²⁶² W drugim rzędzie skarżący podnoszą, że o ile prawdą jest, że ze względu na okoliczności wyjątkowe i niezależne od ich woli nie mogli oni przyjąć inspekcji, sytuacja ta nie oznacza odmowy współpracy w rozumieniu rozporządzenia podstawowego, ponieważ oprócz przyjęcia inspekcji wdrożyli wszelkie środki w celu zapewnienia pełnej

współpracy w dochodzeniu. Skarżący wyjaśniają w tym względzie, że mieli zamiar przyjąć wspomnianą inspekcję, ale inspekcja ta musiała zostać anulowana zaledwie sześć dni przed jej rozpoczęciem. Wyjaśniają, że nie posiadają personelu koniecznego do przyjęcia takiej inspekcji, ponieważ personel ten pracuje nad przygotowaniem wprowadzenia na giełdę londyńską akcji wartych wiele milionów euro, a także nad dochodzeniem antydumpingowym dotyczącym krzemomanganu. Biorąc pod uwagę wyjątkową ilość pracy, jaką należy wykonać, by zapewnić pełną współpracę w jednym dochodzeniu antydumpingowym i konieczność zaangażowania dużej ilości personelu w przygotowanie wprowadzenia spółki na giełdę, skarżący byli zmuszeni do dokonania wyboru pomiędzy pełną współpracą w dochodzeniu antydumpingowym dotyczącym krzemomanganu, które znajdowało się już na zaawansowanym etapie, a dalszą pełną współpracą w dochodzeniu dotyczącym żelazokrzemu. Tymczasem dochodzenie dotyczące krzemomanganu wymagało mniejszych wysiłków, ponieważ inspekcja już się odbyła, i stanowiło istotniejszą kwestię handlową, ponieważ skarżący zmniejszyli produkcję żelazokrzemu, a nie krzemomanganu. Dlatego też poinformowali Komisję, że nadal będą współpracować w dochodzeniu dotyczącym żelazokrzemu, ale nie będą tak aktywni jak w dochodzeniu dotyczącym krzemomanganu.

263 W trzecim rzędzie skarżący podnoszą, że inspekcja nie była wymagana. Po pierwsze, podnoszą, że liczne zespoły specjalne WTO dostarczyły wyjaśnień co do interpretacji art. 6.8 porozumienia antydumpingowego i ust. 3 i 5 załącznika II do tegoż porozumienia, które art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego wprowadza w życie na mocy motywu 5 tegoż rozporządzenia. W sporze „Stany Zjednoczone – Blacha stalowa” (WT/DS206/R) zespół specjalny wskazał, że informacje muszą być wiarygodne, ale organy zajmujące się dochodzeniem nie mogą postanowić o odrzuceniu dostarczonych im informacji tylko z tego względu, że nie zostały one zweryfikowane na miejscu. Twierdzenie to zostało potwierdzone przez zespół specjalny w sporze „WE – Łosoś (Norwegia)” (WT/DS337/R). Zespół ten dodał, że w porozumieniu antydumpingowym dopuszczono, by dochodzenia na miejscu nie były jedynym sposobem ustalenia, że informacje są wiarygodne. Po drugie, zdaniem skarżących, jeśli strony,

które współpracują, przedkładają informacje, których nie można zweryfikować na miejscu, Komisja może odrzucić te informacje, gdy inne źródła podważają ich prawdziwość. Dlatego też skarżący zasugerowali, by Komisja zweryfikowała dostarczone dane za pomocą innych dostępnych informacji. Skarżący byli bowiem pewni, jak wyjaśniają, że dostarczone informacje nie zostaną podważone i że nic nie uzasadnia zatem, by Unia nie wykorzystała tych informacji w celu wyciągnięcia z nich wniosków.

²⁶⁴ Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

²⁶⁵ W ramach niniejszej części trzeciego zarzutu należy ustalić, czy instytucje naruszyły rozporządzenie podstawowe i porozumienie antydumpingowe, opierając swe wnioski na dostępnych danych ze względu na decyzję skarżących o odmowie przyjęcia inspekcji przewidzianej przez służby Komisji, zważywszy, że uczestniczyli oni w aktywny sposób w pozostałej części dochodzenia i że wiarygodność danych dostarczonych przez skarżących można było sprawdzić w inny sposób niż za pomocą inspekcji.

²⁶⁶ Spór pomiędzy stronami dotyczy co do zasady wykładni art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, które transponuje do prawa unijnego art. 6.8 porozumienia antydumpingowego, a także ust. 3 i 5 załącznika II do tegoż porozumienia. W szczególności należy ustalić, czy na mocy tego przepisu odmowa przyjęcia inspekcji uzasadnia skorzystanie z dostępnych danych. Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy

uwzględnić, po pierwsze, przepisy art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, a także ich cel, a po drugie, systematykę wspomnianego rozporządzenia.

²⁶⁷ W pierwszym rzędzie należy zaznaczyć, że art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego jest sformułowany w taki sposób, że instytucje mają prawo wykorzystać dostępne dane, w przypadku gdy zainteresowana strona przeszkodziła w przeprowadzeniu inspekcji przewidzianej przez służby Komisji.

²⁶⁸ Artykuł 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego dotyczy bowiem wykorzystania przez instytucje dostępnych danych, z pominięciem danych właściwych dla jednej lub kilku zainteresowanych stron. O ile art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego określa przypadki, w których można wykorzystać dostępne dane, art. 18 ust. 3 tegoż rozporządzenia opisuje przypadki, w których dostępne dane niekoniecznie powinny być wykorzystane. Na mocy art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego możliwość wykorzystania dostępnych danych istnieje w czterech przypadkach: gdy zainteresowana strona odmawia dostępu do niezbędnych informacji, gdy nie zapewnia ich w terminach przewidzianych, gdy znacznie utrudnia dochodzenie lub gdy dostarcza informacje nieprawdziwe lub mylące. Artykuł 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje, że w przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są doskonałe pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują zbędnych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności, że informacje te są terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

²⁶⁹ Z powyższego wynika, że art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego dotyczy odmiennych sytuacji. Podczas gdy art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego opisuje w sposób ogólny przypadki, w których informacje niezbędne dla instytucji dla celów dochodzenia, nie zostały dostarczone, art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego

przewiduje przypadki, w których dane niezbędne do celów dochodzenia zostały dostarczone, ale nie są doskonałe pod każdym względem.

270 Sąd stwierdza, że odwołania inspekcji przez zainteresowaną stronę nie należy rozpatrywać w świetle art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, ale w świetle art. 18 ust. 1. Po pierwsze bowiem, należy stwierdzić, że takie odwołanie wchodzi w zakres zastosowania art. 18 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia. Nie można wprowadzić uznać, że jest ono objęte zakresem trzech ostatnich przypadków przewidzianych przez ten przepis, opisanych w pkt 268 powyżej. Jednocześnie poprzez odwołanie inspekcji, o którym mowa w niniejszym przypadku, zainteresowana strona w sposób oczywisty nie odmawia dostarczenia informacji w przewidzianych terminach i nie dostarcza informacji nieprawdziwych lub mylących. Podobnie w niniejszym przypadku w świetle okoliczności odwołania inspekcji nie można stwierdzić, że skarżący przeszkadzili w sposób znaczący w dochodzeniu. Jednakże, mimo że odwołanie inspekcji, o którym mowa w niniejszym przypadku, nie jest objęte trzema ostatnimi przypadkami określonymi w art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy je uznać, poza przypadkiem siły wyższej, za odmowę dostępu do informacji, które Komisja uznała za niezbędne w rozumieniu pierwszego przypadku opisanego w tym przepisie. W niniejszym przypadku przyczyny przedstawione przez skarżących w celu uzasadnienia odwołania inspekcji nie mogą stanowić takiego przypadku siły wyższej.

271 Po drugie, wbrew temu, co sugerują skarżący, art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego nie można wykorzystywać w celu ominięcia obowiązku przyjęcia inspekcji, w przypadku gdy taka inspekcja została uznana za niezbędną przez służby Komisji. Celem inspekcji jest wprowadzić potwierdzenie danych dostarczonych przez zainteresowaną stronę w ramach dochodzenia i możliwe, że dane te mogą być zweryfikowane za pomocą środków innych niż inspekcja w pomieszczeniach zainteresowanej strony. Niemniej jednak należy przypomnieć, że na mocy art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jeśli informacje nie są doskonałe pod każdym względem, dostępne

dane są pomijane tylko w przypadku, gdy zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań. Tymczasem w przypadku odmowy przyjęcia inspekcji nie można uznać, że zainteresowana strona dołożyła wszelkich starań.

272 W drugim rzędzie celem art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego jest potwierdzenie, że odmowa przyjęcia inspekcji uzasadnia wykorzystanie dostępnych danych. A zatem w odniesieniu do celu art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem, ponieważ rozporządzenie podstawowe nie nadaje Komisji żadnych uprawnień dochodzeniowych pozwalających na przymuszenie producentów lub eksporterów wskazanych w skardze do udziału w dochodzeniu lub do udzielania informacji, Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach. W tym kontekście przewidziane w art. 6 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009) odpowiedzi tych stron na kwestionariusz, jak i przewidziane w art. 16 tegoż rozporządzenia (obecnie art. 16 rozporządzenia nr 1225/2009) późniejsze inspekcje, które Komisja może przeprowadzać na miejscu, mają istotny wpływ na przebieg postępowania antydumpingowego. Zagrożenie, że w razie braku współpracy przedsiębiorstw objętych dochodzeniem instytucje uwzględnią inne dane niż przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz, wiąże się nieodłącznie z postępowaniem antydumpingowym i ma zachęcać do lojalnej i starannej współpracy ze strony tych przedsiębiorstw (wyrok Sądu z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie T-413/03 Shandong Reipu Biochemicals przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-2243, pkt 65). Celem art. 18 ust. 3 rozporządzenia podstawowego jest zapewnienie, by instytucje nie pomijały w sposób nieuzasadniony danych, które, choć nie są doskonałe, są niemniej jednak użyteczne i weryfikowalne.

273 Wykorzystanie dostępnych danych, w przypadku gdy zainteresowana strona odmawia przyjęcia inspekcji, jest zgodne z tymi celami. Taka odmowa jest bowiem sprzeczna z celem lojalnej i starannej współpracy, do zapewnienia którego dąży art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Ponadto w takich okolicznościach nie można

zarzucać instytucjom nieuzasadnionego pominięcia danych, co oznacza, że dane niezwyfikowane w ramach inspekcji na miejscu nie muszą być weryfikowane za pomocą innych środków, ale mogą zostać pominięte.

274 W trzecim rzędzie możliwość skorzystania z dostępnych danych, w przypadku gdy zainteresowana strona odmówiła przyjęcia inspekcji, jest potwierdzona analizą systematyki rozporządzenia podstawowego. W tym względzie należy podnieść, że na mocy art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 8 rozporządzenia nr 1225/2009) w ramach dochodzenia dotyczącego dumpingu i szkody, które Komisja jest zobowiązana prowadzić, powinna ona w miarę możliwości zweryfikować prawdziwość informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, z wyjątkiem okoliczności przewidzianych w art. 18 wspomnianego rozporządzenia. Poza tym na mocy art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1225/2009) Komisja przeprowadza inspekcje, gdy uznaje to za właściwe w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz weryfikacji dostarczonych informacji, dotyczących dumpingu i szkody.

275 Z powyższego wynika, po pierwsze, że do instytucji należy podjęcie decyzji, czy do celów weryfikacji informacji dostarczonych przez zainteresowaną stronę uważają za niezbędne potwierdzenie tych informacji za pomocą inspekcji w pomieszczeniach tej strony, a po drugie, że w przypadku gdy zainteresowana strona przeszkadza w weryfikacji dostarczonych przez nią danych, art. 18 rozporządzenia podstawowego znajduje zastosowanie i dostępne dane mogą zostać wykorzystane.

276 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zezwala instytucjom na wykorzystanie dostępnych danych, w przypadku gdy zainteresowana strona przeszkadza w przeprowadzeniu inspekcji i że

art. 18 ust. 3 tegoż rozporządzenia nie nakłada na instytucje żadnego obowiązku zweryfikowania danych dostarczonych przez zainteresowaną stronę, które nie były przedmiotem kontroli na miejscu, za pomocą innych dostępnych źródeł informacji.

277 Wniosku tego nie podważa ani sprawozdanie zespołu specjalnego WTO przyjęte w dniu 29 lipca 2002 r. w ramach sporu „Stany Zjednoczone – Blacha stalowa” (WT/DS206/R), ani sprawozdanie przyjęte w dniu 15 stycznia 2008 r. w ramach sporu „WE – Łosoś (Norwegia)”.

278 W żadnym bowiem z tych dwóch przypadków nie została zbadana kwestia traktowania przez instytucje odmowy przyjęcia inspekcji przez zainteresowaną stronę. We fragmencie sprawozdania dotyczącego sporu „Stany Zjednoczone – Blacha stalowa”, przytoczonym przez skarżących w ich pismach, zespół specjalny sprzeciwił się twierdzeniu Stanów Zjednoczonych, zgodnie z którym w ramach dochodzenia niektóre informacje zostały pominięte, ponieważ nie spełniały kryteriów określonych w ust. 3 załącznika II do porozumienia antydumpingowego. W tym kontekście zdefiniowano pojęcie informacji weryfikowalnych. Podobnie fragment sprawozdania zespołu specjalnego w sporze „WE – Łosoś (Norwegia)”, do którego skarżący odwołują się w swych pismach, dotyczył kwestii, czy informacje przedłożone po inspekcji można uznać za informacje weryfikowalne.

279 W świetle całości powyższych rozważań należy stwierdzić, że biorąc pod uwagę decyzję skarżących o odmowie przyjęcia inspekcji przewidzianej przez służby Komisji, Rada zgodnie z prawem i nie popełniając oczywistego błędu w ocenie mogła skorzystać z dostępnych danych.

280 W związku z powyższym część pierwszą zarzutu trzeciego należy oddalić jako bezzasadną.

2. W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wykorzystania dostępnych danych, bez uwzględnienia danych weryfikowalnych

a) Argumenty stron

²⁸¹ Skarżący utrzymują, że Rada naruszyła art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 ust. 5 rozporządzenia nr 1225/2009), art. 6.8, a także ust. 3 i 5 załącznika II do porozumienia antydumpingowego, ponieważ nie zbadała w sposób wyczerpujący i terminowy dostarczonych jej informacji weryfikowalnych. Instytucje były bowiem zobowiązane do zweryfikowania swych wniosków, odwołując się do informacji, które skarżący, jako strona zainteresowana, dostarczyli, i zestawienia ich z innymi dostępnymi informacjami. Potwierdza to sprawozdanie zespołu specjalnego WTO przyjęte w dniu 20 grudnia 2005 r. w ramach sporu „Meksyk – Środki antydumpingowe dotyczące ryżu” (WT/DS295/R).

²⁸² Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

²⁸³ Skarżący twierdzą w ramach drugiej części trzeciego zarzutu, że instytucje powinny były zweryfikować swe wnioski, odwołując się do dostarczonych przez nich informacji.

284 W tym względzie należy podnieść, że rzeczywiście w świetle art. 18 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, w przypadku gdy instytucje wykorzystują dostępne dane, są one zobowiązane w miarę możliwości do ich zweryfikowania za pomocą innych niezależnych źródeł informacji i odwołując się do informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron w toku dochodzenia.

285 Niemniej jednak w niniejszym przypadku należy stwierdzić, podobnie jak Rada, że skarżący nie wyjaśniają, które wnioski zostałyby podważone, gdyby dostępne dane zostały zweryfikowane poprzez odwołanie do dostarczonych przez nie informacji. Nie wyjaśniają także, jakie informacje umożliwiłyby podważenie tych wniosków.

286 Z powyższego wynika, że w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 212 powyżej należy odrzucić jako niedopuszczalną niniejszą część trzeciego zarzutu.

3. W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego, dotyczącej oddalenia wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego

a) Argumenty stron

287 W pierwszym rzędzie skarżący utrzymują, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, ponieważ nałożyły dodatkowy wymóg, nieprzewidziany w tym przepisie, i pominęły istotne

informacje tylko z tej przyczyny, że wydarzenia niezależne od ich woli przeszkodziły im w przyjęciu inspekcji.

288 Po pierwsze, w przeciwieństwie do tego, co można wywieść z motywów 10 i 25 rozporządzenia tymczasowego, art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie nakłada obowiązku, by wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego wymagał przeprowadzenia inspekcji na miejscu. Wynika to także z praktyki instytucji, która, w przypadku gdy niemożliwa jest weryfikacja określonych informacji na miejscu, opiera się na analizie dokumentów. Tak było w przypadku dochodzeń antydumpingowych, które doprowadziły do wydania rozporządzenia Rady (WE) nr 1212/2005 z dnia 25 lipca 2005 r. nakładającego ostateczne cła antydumpingowe na przywozy niektórych zamknięć włazów pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 199, s. 1), a także rozporządzenia Komisji (WE) nr 426/2005 z dnia 15 marca 2005 r. nakładającego tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz niektórych wykończonych tkanin odzieżowych z włókien poliestrowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 69, s. 6).

289 Po drugie, zdaniem skarżących instytucje dysponowały istotnymi informacjami na temat ich funkcjonowania, ponieważ w ramach dochodzenia antydumpingowego dotyczącego krzemomanganu Komisja potwierdziła, że działają oni w warunkach gospodarki rynkowej i że można im przyznać status przedsiębiorstwa rynkowego.

290 W drugim rzędzie skarżący twierdzą, że instytucje naruszyły art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, ponieważ poinformowały ich o odrzuceniu wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego dopiero w dniu 5 lipca 2007 r., czyli siedem miesięcy po wszczęciu dochodzenia. Zdaniem skarżących art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego wymaga, aby ustalenia tego dokonano w ciągu trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia, co potwierdził Sąd. Poza tym skarżący wskazują, że gdyby Komisja podjęła działania w wymaganym terminie trzech miesięcy, mogliby oni przyjąć inspekcję, ponieważ nie nałożyłaby się ona na wprowadzenie na giełdę.

291 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

292 W pierwszym rzędzie skarżący twierdzą, że odrzucając wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego z tego względu, że nie została przeprowadzona inspekcja, instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie i naruszyły art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego, ponieważ po pierwsze na podstawie tego przepisu nie jest wymagana żadna inspekcja, a po drugie instytucje dysponowały istotnymi informacjami dotyczącymi ich funkcjonowania, uzyskanymi w ramach postępowania antydumpingowego dotyczącego krzemomanganu.

293 Po pierwsze, co do argumentu dotyczącego faktu, że art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie wymaga przeprowadzenia inspekcji, odniesiono się już w pkt 274 powyżej do art. 6 ust. 8 oraz art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

294 Na mocy art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego Komisja jest zobowiązana do zweryfikowania w miarę możliwości prawdziwości informacji dostarczonych przez zainteresowane strony, na których zostały oparte wnioski. Ponieważ art. 6 ust. 8 rozporządzenia podstawowego nie zawiera ograniczenia zakresu obowiązku weryfikacji wykorzystanych danych w celu wsparcia wniosków instytucji, taki obowiązek rozciąga się na informacje dostarczone przez zainteresowaną stronę w ramach wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego.

295 Poza tym na mocy art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego Komisja może, do celów spełnienia obowiązku weryfikacji, przeprowadzić inspekcje w pomieszczeniach zainteresowanych stron, gdy uzna to za właściwe. Przepis ten nie zawiera żadnego ograniczenia możliwości przeprowadzania takich inspekcji, w zależności od informacji, które Komisja zamierza potwierdzić. Z powyższego wynika, że art. 16 ust. 1 rozporządzenia podstawowego zezwala Komisji na przeprowadzenie inspekcji w pomieszczeniach producenta eksportera w celu rozpatrzenia jego wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego i potwierdzenia prawdziwości dostarczonych jej informacji, jeśli uzna to za konieczne.

296 W konsekwencji fakt, że art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego nie wymaga przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach producenta eksportera, który złożył wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego, nie oznacza, że taka inspekcja nie może się odbyć. Podobnie nie można twierdzić, że zorganizowanie inspekcji w ramach rozpatrywania wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego nakłada dodatkowy wymóg względem tych ustanowionych w art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego.

297 Wniosek ten nie może być podważony precedensami przytoczonymi przez skarżących, w ramach których Komisja przy rozpatrywaniu wniosków o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego nie przeprowadziła inspekcji i ograniczyła się do analizy dokumentów.

298 Przede wszystkim bowiem, jak podniesiono w pkt 295 powyżej, zadaniem instytucji jest dokonanie oceny stosowności przeprowadzenia inspekcji. A zatem, o ile taka inspekcja może być niewłaściwa w ramach jednego dochodzenia antydumpingowego, nie oznacza to, że nie będzie ona niezbędna w ramach innego dochodzenia.

299 Następnie precedensy przytoczone przez skarżących nie są porównywalne z sytuacją w niniejszej sprawie. Zarówno w rozporządzeniu nr 1212/2005, jak i w rozporządzeniu nr 426/2005 instytucje, biorąc pod uwagę dużą liczbę producentów eksporterów

objętych dochodzeniem, którzy złożyli wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego, wykorzystały technikę kontroli wyrывkowej w rozumieniu art. 17 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 17 rozporządzenia nr 1225/2009). W tym kontekście instytucje przeprowadziły inspekcję wyłącznie w pomieszczeniach producentów eksporterów objętych próbą. W przypadku pozostałych producentów eksporterów instytucje ograniczyły się do przeprowadzenia analizy dokumentów.

300 Po drugie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego faktu, że instytucje dysponowały informacjami dotyczącymi sytuacji skarżących, uzyskanymi w ramach postępowania antydumpingowego dotyczącego krzemomanganu, należy przypomnieć, że na mocy art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego w celu przyznania statusu przedsiębiorstwa rynkowego konieczne jest ustalenie, na podstawie udokumentowanego wniosku, złożonego przez producenta będącego przedmiotem dochodzenia, że warunki gospodarki rynkowej przeważają w przypadku tego producenta w odniesieniu do produkcji i sprzedaży danego produktu podobnego. Z powyższego wynika, że wnioski sformułowane przez instytucje w ramach dochodzenia dotyczącego jednego produktu nie mogą być rozciągnięte na inny produkt. W tym względzie należy zauważyć, podobnie jak Rada, że o ile dochodzenie pozwala na ustalenie, że spółka spełnia kryteria wymagane do otrzymania statusu przedsiębiorstwa rynkowego w odniesieniu do jednego produktu, nie oznacza to automatycznie, że spełnia ona także te kryteria w odniesieniu do innego produktu, ponieważ na przykład państwo może posiadać strategiczny interes w odniesieniu do danego produktu i interweniuje w decyzje dotyczące jego ceny, kosztów i nakładów.

301 W konsekwencji dane uzyskane w ramach rozpatrywania wniosków o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego złożonych w dochodzeniu dotyczącym krzemomanganu nie mogą być wykorzystane do rozpatrzenia tych samych wniosków złożonych w dochodzeniu dotyczącym żelazokrzemu.

302 W drugim rzędzie, w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, postanowienie to przewiduje, co podkreślają skarżący, że kwestię, czy warunki rynkowe w przypadku producenta przeważają, należy rozstrzygnąć w ciągu trzech miesięcy od wszczęcia dochodzenia. W niniejszym przypadku ogłoszenie o wszczęciu dochodzenia zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym w dniu 30 listopada 2006 r. Termin trzech miesięcy upływał w dniu 28 lutego 2007 r. Tymczasem skarżący otrzymali odpowiedź na wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego w dniu 5 lipca 2007 r., czyli sześć miesięcy po wszczęciu dochodzenia. W konsekwencji należy podnieść, podobnie jak skarżący, że termin określony w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego został przekroczony.

303 Niemniej jednak taka nieprawidłowość może mieć wpływ na legalność zaskarżonego rozporządzenia tylko w przypadku, gdy skarżący wykażą, że gdyby odpowiedź na wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego została udzielona w terminie, byłaby ona odmienna. Tymczasem twierdzenie skarżących, zgodnie z którym, gdyby Komisja działała w taki sposób, aby zapewnić przestrzeganie trzymiesięcznego terminu, mogliby oni przyjąć inspekcję, nie jest poparte żadnym dowodem. Podczas rozprawy skarżący stwierdzili, że byliby w stanie przyjąć inspekcję – która miała mieć miejsce pomiędzy dniem 21 lutego a dniem 2 marca 2007 r. – gdyby została ona zorganizowana w styczniu 2007 r., ponieważ wprowadzenie na giełdę wymagało dodatkowego nakładu pracy dopiero od końca lutego 2007 r. Skarżący nie przedstawili żadnego dowodu w uzasadnieniu tego stwierdzenia. Przeciwnie, w piśmie z dnia 14 lutego 2007 r. i w swych pismach wyjaśnili, że w lutym 2007 r. przygotowania do wprowadzenia na giełdę trwały już od kilku miesięcy.

304 Poza tym, ponieważ zarówno wprowadzenie na giełdę, jak i dochodzenie dotyczące krzemomanganu prawdopodobnie spowodowały obciążenie pracą personelu skarżących w stosunkowo długim okresie, jest mało prawdopodobne, aby były one w stanie przyjąć inspekcję, nawet gdyby miała ona miejsce wcześniej, zważywszy, że wniosek o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego został złożony dopiero w dniu 15 grudnia 2006 r.

305 W takich okolicznościach należy stwierdzić, że skarżący nie wykazali, że nieprawidłowość stwierdzona w świetle art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego może uzasadniać stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

306 W konsekwencji należy oddalić trzecią część zarzutu trzeciego.

D — W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego prawa skarżących do obrony

1. W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie dostarczyły w odpowiednim czasie istotnego i spójnego streszczenia poufnych dokumentów

a) Argumenty stron

307 Skarżący utrzymują, że ich prawo do obrony zostało naruszone, ponieważ jakoś jawnych informacji, które zostały im udostępnione, a także moment dostarczenia informacji miały istotny wpływ na ich zdolność do udzielenia odpowiedzi na twierdzenie, zgodnie z którym sporny przywóz spowodował znaczną szkodę.

308 W pierwszym rzędzie podnoszą oni, że jawne informacje przekazane przez producentów wspólnotowych w formie wykazu danych były niewystarczające. Po pierwsze, nie

były one wystarczająco szczegółowe, aby umożliwić im zrozumienie istoty informacji poufnych. W tym względzie skarżący wyjaśniają, że w znacznej większości jawnym danym w formie wykazu nie towarzyszył żaden tekst wyjaśniający, co uniemożliwiłoby im rzeczywiste skorzystanie z prawa do obrony. Po drugie, zdaniem skarżących dane te nie obejmowały informacji dotyczących wszystkich przyczyn szkody. Na przykład brak było informacji dotyczących wywozu oraz sprzedaży spółkom powiązanym.

309 W drugim rzędzie skarżący twierdzą, że streszczenia danych w formie wykazu powinny być umieszczone wśród jawnych akt sprawy od stycznia 2007 r., podczas gdy zostały one dołączone do tych akt w dniu publikacji rozporządzenia tymczasowego, czyli w dniu 28 sierpnia 2007 r. Konkretnie oznacza to, że skarżący stracili dziewięć miesięcy, w trakcie których mogliby analizować te dane i dopiero na bardzo zaawansowanym etapie postępowania mogli powrócić do istotnej części danych, które już przedstawili. W szczególności nie mogli oni rozwiązać kwestii odłożonych na później i uzyskać określonych istotnych informacji przed upływem terminu przedłożenia uwag dotyczących ustaleń tymczasowych.

310 W trzecim rzędzie skarżący wyjaśniają, że streszczenia danych w formie wykazu, dołączone do jawnych akt sprawy w dniu 28 sierpnia 2007 r. podważają wcześniejsze jawne dane, co oznacza, że po przeprowadzeniu ich weryfikacji okazało się, że są one nieprawdziwe. Poza tym skarżący wskazują w replice, że informacje te charakteryzują się licznymi nieprawidłowościami, zwłaszcza w odniesieniu do informacji dotyczących FerroAtlántica i FerroPem.

311 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

- ³¹² Kwestię, czy prawo skarżących do obrony rzeczywiście zostało naruszone ze względu na złą jakość jawnej wersji streszczeń danych dostarczonych indywidualnie przez producentów wspólnotowych w odniesieniu do zmiany ich sytuacji ekonomicznej i ze względu na moment, w którym zostały one dołączone do jawnych akt sprawy, należy rozstrzygnąć w świetle art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego (art. 19 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1225/2009), a także orzecznictwa przytoczonego w pkt 110 powyżej.
- ³¹³ W pierwszym rzędzie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego niewystarczającego charakteru jawnej wersji wspomnianych streszczeń ze względu, po pierwsze, na brak tekstu wyjaśniającego, należy podnieść, że wspomniane streszczenia są w formie tabel uszczegółowiających, w odniesieniu do poszczególnych producentów i poszczególnych lat w okresie od 2003 r. do okresu objętego dochodzeniem, ewolucję 19 poszczególnych czynników szkody. O ile rzeczywiście dane umieszczone w tych tabelach są przedstawione w formie wykazu, o tyle umożliwiają one racjonalne zrozumienie sposobu, w jaki zmieniała się sytuacja poszczególnych producentów. Żaden tekst wyjaśniający nie jest konieczny w celu zrozumienia tych zmian i skarżący byli w stanie skutecznie przekazać stanowiska w przedmiocie tych zmian.
- ³¹⁴ Ponadto, mimo że skarżący twierdzą w ich pismach, że ze względu na brak tekstu wyjaśniającego byli zmuszeni do zgadywania, jaka jest rzeczywista sytuacja producentów wspólnotowych, tak że nie mogli skutecznie skorzystać z prawa do obrony, z ich uwag na temat dokumentu zawierającego informacje tymczasowe wynika, że w istocie kwestionują brak wyjaśnień dotyczących przyczyn tendencji zaobserwowanych w odniesieniu do każdego producenta wspólnotowego. Tymczasem instytucje nie były zobowiązane do zwracania się do producentów wspólnotowych o dostarczenie takich wyjaśnień, ponieważ na wspomnianych producentach nie spoczywa obowiązek przeprowadzania analizy nieprzypisania na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia

podstawowego (obecnie art. 3 ust. 7 rozporządzenia nr 1225/2009). Natomiast taka analiza powinna być przeprowadzona przez instytucje do celów ustaleń tymczasowych i ostatecznych. Innymi słowy, takiego wyjaśnienia nie należało szukać w jawnej wersji danych dostarczonych przez producentów wspólnotowych, ale w analizie przedstawionej przez instytucje.

315 Tymczasem, jak wynika z pkt 193–203 powyżej, instytucje zbadały przyczyny leżące u podstaw niektórych szczególnych tendencji odnoszących się do producentów wspólnotowych. Ponieważ analiza ta zawarta jest zarówno w rozporządzeniu tymczasowym, jak i w ustaleniach tymczasowych i ostatecznych, skarżący byli w stanie sformułować uwagi w tym zakresie, co zresztą uczynili. Na przykład w podrozdziale uwag dotyczących ustaleń tymczasowych, w którym skarżący potwierdzają konieczność dodania not wyjaśniających do jawnej wersji danych dotyczących zmiany indywidualnej sytuacji ekonomicznej producentów wspólnotowych, przedstawili oni kilka argumentów dotyczących przyczyn tendencji zaobserwowanych w odniesieniu do każdego producenta wspólnotowego.

316 A zatem należy stwierdzić, że skarżący skorzystali z prawa do obrony i instytucjom nie można zarzucić naruszenia tego prawa ze względu na brak not wyjaśniających do danych producentów wspólnotowych w formie wykazu w jawnej wersji akt sprawy.

317 Po drugie, w odniesieniu do argumentu dotyczącego braku danych dotyczących niektórych przyczyn szkody, należy zauważyć, że skarżący odnoszą się do danych dotyczących wywozu, a także sprzedaży spółkom powiązanym. Tymczasem, po pierwsze, wbrew twierdzeniom skarżących tabele streszczające dane producentów wspólnotowych obejmują dane dotyczące wywozu. Po drugie, w odniesieniu do danych dotyczących sprzedaży spółkom powiązanym, Rada wyjaśnia w swych pismach, że dane te nie są umieszczone w tabelach streszczających przyczyny powstania szkody dotyczące producentów wspólnotowych, ale znajdują się w innej części jawnych akt sprawy,

do której skarżący mieli wielokrotnie wgląd. W odpowiedzi na wniosek o przedstawienie dokumentów wydanych przez Sąd w ramach środka organizacji postępowania dane te zostały przedstawione przez Radę w formie, w jakiej umieszczone są w jawnych aktach sprawy.

318 W świetle powyższych rozważań należy oddalić jako bezzasadny argument dotyczący braku danych dotyczących niektórych przyczyn powstania szkody.

319 W drugim rzędzie, w odniesieniu do momentu, w którym jawne dane dotyczące producentów wspólnotowych zostały przekazane skarżącym, należy stwierdzić, że zostały one załączone do jawnych akt sprawy w dniu 28 sierpnia 2007 r. i że zaskarżone rozporządzenie zostało wydane dopiero w dniu 25 lutego 2008 r. Z pewnością skarżący nie mogli przedstawić stanowisk na temat tych danych przed wydaniem rozporządzenia tymczasowego. Niemniej jednak, zgodnie z orzecznictwem, nawet jeśli zasada prawa do obrony wymaga, aby producenci eksporterzy byli informowani o podstawowych faktach i ustaleniach, na podstawie których zmierza się do wprowadzenia celów tymczasowych, nieprzestrzeganie tego prawa nie może samo w sobie powodować nieważności rozporządzenia nakładającego cła ostateczne, gdy w trakcie procedury wydania tego rozporządzenia usunięto defekt powstały w procedurze wydania odpowiedniego rozporządzenia nakładającego cła tymczasowe (wyrok Trybunału z dnia 3 maja 2001 r. w sprawach połączonych C-76/98 P i C-77/98 P Ajinomoto i Nutra-Sweet przeciwko Radzie i Komisji, Rec. s. I-3223, pkt 67).

320 Ponieważ skarżący dysponowali przed wydaniem zaskarżonego rozporządzenia kilkoma miesiącami, by przedstawić stanowiska na temat tych danych, nie można stwierdzić, że ich prawo do obrony zostało naruszone w wyniku późnego włączenia wspomnianych danych do akt postępowania.

- 321 W trzecim rzędzie, w odniesieniu do niespójności i nieprawidłowości charakteryzujących te dane, skarżący nie mogą mylić nieprzestrzegania prawa do obrony z istnieniem merytorycznych błędów, które mogą mieć wpływ na legalność zaskarżonego rozporządzenia. Okoliczność, że skarżący twierdzą, iż dane dotyczące producentów wspólnotowych są niespójne i dotknięte nieprawidłowościami, nie wykazuje jednak, że Komisja naruszyła prawo skarżących do obrony.
- 322 Wobec powyższego należy oddalić pierwszą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

2. W przedmiocie części drugiej czwartego zarzutu, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie zareagowały na nieprawidłowości zawarte w jawnych aktach sprawy

a) Argumenty stron

- 323 Skarżący twierdzą, że nieprawidłowości w jawnych aktach sprawy, na które instytucje nie zareagowały mimo wniosków złożonych w tym zakresie, znacznie osłabiły wartość informacji dostępnych we wspomnianych aktach sprawy, naruszając w ten sposób znacznie ich zdolność do skorzystania z prawa do obrony. Po pierwsze, ani jawne akta sprawy, ani ustalenia ostateczne nie wskazują powodu, dla którego OFZ w latach 2003–2004 zmniejszyła zatrudnienie o połowę. Po drugie, ani w jawnych aktach sprawy, ani w ustaleniach ostatecznych nie wyjaśniono zasad podziału kosztów w związku z przejściem w 2005 r. FerroPem przez FerroAtlánticę. Tymczasem miało to istotny wpływ na rentowność tych przedsiębiorstw. Po trzecie, nie został dostarczony żaden tekst wyjaśniający dotyczący danych odnoszących się do inwestycji. Po czwarte, skarżący zadają pytanie, jak FerroAtlántica mogła zwiększyć sprzedaż,

podczas gdy sprzedaż Huty Łaziska zmniejszyła się o dwie trzecie. Po piąte, skarżący podkreślają rozbieżności pomiędzy informacjami dostarczonymi początkowo a informacjami dołączonymi do akt sprawy w terminie późniejszym.

324 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

325 Argument przedstawiony w niniejszej części czwartego zarzutu jest wariantem argumentu, który skarżący podnoszą w ramach pierwszej części tego zarzutu, zgodnie z którym pewne nieścisłości istniały w danych umieszczonych w jawnych aktach sprawy. Skarżący podkreślają obecność nieścisłości w danych zawartych w jawnych aktach sprawy i podnoszą, że zgłosili instytucjom te nieścisłości w toku postępowania, ale instytucje nie zareagowały.

326 W tym względzie, jak wyjaśniono w pkt 321 powyżej, skarżący nie mogą mylić nieprzestrzegania prawa do obrony z istnieniem merytorycznych błędów, które mogą mieć wpływ na legalność zaskarżonego rozporządzenia. Poza tym okoliczność, że skarżący twierdzą, iż dane dotyczące producentów wspólnotowych są niespójne i dotknięte nieprawidłowościami, nie dowodzi jednak, że Komisja naruszyła ich prawo do obrony.

327 W każdym razie, ponieważ skarżący twierdzą, że zwrócili uwagę instytucji na obecność tych nieprawidłowości, tym samym dowodzą, że skutecznie przedstawili stanowiska na temat tych nieprawidłowości. A zatem nie mogą powoływać się na naruszenie swojego prawa do obrony. Należy przypomnieć w tym względzie, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 110 powyżej przestrzeganie prawa do obrony nie wymaga w żadnym razie od instytucji, aby odpowiadały na każdy argument podniesiony przez producenta eksportera w toku postępowania, ale wyłącznie, aby umożliwiły zainteresowanym stronom skuteczną obronę ich interesów.

328 W związku z powyższym należy oddalić drugą część czwartego zarzutu jako bezzasadną.

3. W przedmiocie części trzeciej czwartego zarzutu, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie zareagowały na ich uwagi

a) Argumenty stron

329 Skarżący twierdzą, że instytucje naruszyły ich prawo do obrony, pomijając wiele podniesionych przez nich argumentów i nie uzasadniając ich odrzucenia. Skarżący wyjaśniają, że instytucje na przykład nie odpowiedziały na argumenty, zgodnie z którymi, po pierwsze nie mieli oni możliwości przyjęcia inspekcji i dołożyli wszelkich starań, by współpracować, po drugie ceny żelazokrzemu na rynku wspólnotowym były najwyższe na świecie, po trzecie zmniejszenie zatrudnienia poprzedziło spadek produkcji przemysłu wspólnotowego, po czwarte Huta Łaziska oświadczyła, iż jej produkcja w okresie objętym dochodzeniem wyniosła tylko 29% jej produkcji w 2003 r., podczas

gdy zasadniczo zatrudniała taką samą ilość pracowników jak w 2003 r., po piąte ceny żelazokrzemu podlegają takiej samej zmianie na wszystkich głównych rynkach na świecie, a po szóste, gdyby zostały uwzględnione wcześniejsze postępowania antydumpingowe w sektorze żelazokrzemu, prawdopodobnie środki antydumpingowe nie przyniosłyby konkretnych korzyści dla przemysłu wspólnotowego.

330 Rada, popierana przez interwenientów, kwestionuje argumenty skarżących.

b) Ocena Sądu

331 Z tytułu niniejszej części czwartego zarzutu wynika, że skarżący powołują się na naruszenie prawa do obrony. Należy jednak stwierdzić, że w istocie podnoszą oni naruszenie obowiązku uzasadnienia. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem należy interpretować zarzuty strony skarżącej raczej pod względem ich istoty niż ich kwalifikacji (wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 1961 r. w sprawach połączonych 19/60, 21/60, 2/61 i 3/61 Fives Lille Cail i in. przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 559). A zatem należy zbadać nie tylko zarzut dotyczący naruszenia prawa skarżących do obrony, ale także zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

332 W pierwszym rzędzie, w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia prawa skarżących do obrony należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 110 powyżej przestrzeganie prawa do obrony nie wymaga w żadnym razie od instytucji, aby odpowiadały na każdy argument podniesiony przez producenta

eksportera w toku postępowania, ale wyłącznie, aby umożliwiły zainteresowanym stronom skuteczną obronę ich interesów. Poza tym, ponieważ skarżący twierdzą, że podnieśli pewną liczbę argumentów w toku postępowania antydumpingowego, to tym samym dowodzą, że mieli okazję skutecznie przedstawić stanowiska. A zatem nie mogą powoływać się na naruszenie ich prawa do obrony.

333 W drugim rzędzie, w odniesieniu do zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadnienia, należy stwierdzić, że z zaskarżonego rozporządzenia i rozporządzenia tymczasowego wynika w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie, które doprowadziło instytucje do nałożenia ceł antydumpingowych tymczasowych, a następnie ostatecznych. W szczególności instytucje przeprowadziły analizę nieprzypisania na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego. Ponieważ wnioski z tej analizy zostały przedstawione w motywach 115–136 rozporządzenia tymczasowego i w motywach 96–101 zaskarżonego rozporządzenia, w świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 256 powyżej instytucje nie były zobowiązane ponadto do udzielenia odpowiedzi na argumenty podniesione przez skarżących co do poziomu i zmiany cen żelazokrzemu we Wspólnocie i pozostałych krajach świata, relacji pomiędzy zmniejszeniem zatrudnienia w przemyśle wspólnotowym a zmniejszeniem produkcji, szczególnej sytuacji Huty Łaziska, a także wcześniejszych postępowań antydumpingowych. Podobnie, ponieważ Komisja wyjaśniła w motywach 10 i 25 rozporządzenia tymczasowego, że jej zdaniem okoliczność, iż skarżący uniemożliwili przeprowadzenie inspekcji, uzasadniał pominięcie przedstawionych przez nich danych na podstawie art. 18 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, instytucje nie były zobowiązane do udzielenia odpowiedzi na szczegółowe argumenty skarżących dotyczące konsekwencji nieprzeprowadzenia inspekcji.

334 W każdym razie należy zauważyć, że instytucje odpowiedziały na wszystkie te argumenty. Po pierwsze, w odniesieniu do argumentów przytoczonych przez skarżących co do inspekcji Komisja w motywie 25 rozporządzenia tymczasowego odpowiedziała częściowo na te argumenty. Wyjaśnia bowiem w tych motywach, dlaczego nie mogła zastosować wniosków z dochodzenia dotyczącego krzemomanganu do dochodzenia dotyczącego żelazokrzemu. Po drugie, argumenty dotyczące poziomu i zmiany

cen żelazokrzemu we Wspólnocie i pozostałych krajach świata zostały uwzględnione w motywach 87–90 zaskarżonego rozporządzenia. Po trzecie, instytucje przeprowadziły analizę zatrudnienia i produkcji we Wspólnocie w motywach 91, 102 i 103 rozporządzenia tymczasowego. Po czwarte, instytucje uwzględniły szczególną sytuację Huty Łaziska między innymi w motywie 93 rozporządzenia tymczasowego, a także w motywach 100 i 101 zaskarżonego rozporządzenia. Po piąte, Rada wyjaśniła w motywach 117 i 118 zaskarżonego rozporządzenia, dlaczego twierdzi, że niemożliwe było odwołanie się do wcześniejszych postępowań antydumpingowych.

³³⁵ Z powyższego wynika, że skarżący nie wykazali naruszenia obowiązku uzasadnienia. W konsekwencji należy oddalić jako bezzasadne trzecią część czwartego zarzutu, a także czwarty zarzut w całości.

³³⁶ W świetle całości powyższych rozważań skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

³³⁷ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, zgodnie z żądaniem Rady i Euroalliages należy obciążyć ich kosztami postępowania.

338 Ponadto zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania przed Sądem państwa członkowskie i instytucje, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Komisja pokrywa zatem własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Transnational Company „Kazchrome” AO i ENRC Marketing AG pokrywają własne koszty, a także koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej i Euroalliages.**
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 25 października 2011 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu	II - 7461
Przebieg postępowania i żądania stron	II - 7464
Co do prawa	II - 7466
A — W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego związku przyczynowego między przywozem po cenach dumpingowych a szkodą	II - 7467
1. W przedmiocie wykładni zasad prawnych mających zastosowanie do analizy związku przyczynowego (pierwsza część zarzutu pierwszego)	II - 7468
a) Argumenty stron	II - 7468
b) Ocena Sądu	II - 7469
2. W przedmiocie indywidualnej oceny przyczyn szkody innych niż przywóz po cenach dumpingowych (części od drugiej do ósmej zarzutu pierwszego)	II - 7476
a) W przedmiocie drugiej części zarzutu pierwszego, dotyczącej kształtowania się popytu na stal oraz cen na rynku wspólnotowym i rynkach światowych	II - 7477
Argumenty stron	II - 7477
Ocena Sądu	II - 7479
b) W przedmiocie trzeciej części zarzutu pierwszego, dotyczącej skutków szkody, do których powstania przemysł wspólnotowy przyczynił się z własnej winy	II - 7483
W przedmiocie pierwszego twierdzenia, dotyczącego zmian profilu produkcji przez niektórych producentów wspólnotowych	II - 7483
— Argumenty stron	II - 7483
— Ocena Sądu	II - 7485
	II - 7577

W przedmiocie twierdzenia trzeciego, dotyczącego przestojów produkcji stosowanych przez pewnych producentów wspólnotowych ..	II - 7487
— Argumenty stron	II - 7487
— Ocena Sądu	II - 7489
W przedmiocie trzeciego twierdzenia, dotyczącego uwzględnienia teoretycznych nominalnych mocy produkcyjnych	II - 7493
— Argumenty stron	II - 7493
— Ocena Sądu	II - 7495
W przedmiocie czwartego twierdzenia, dotyczącego inwestycji zrealizowanych przez przemysł wspólnotowy w 2005 r. i w okresie objętym dochodzeniem	II - 7499
— Argumenty stron	II - 7499
— Ocena Sądu	II - 7500
c) W przedmiocie części czwartej zarzutu pierwszego, dotyczącej wpływu gwałtownego wzrostu kosztów surowców	II - 7503
Argumenty stron	II - 7503
Ocena Sądu	II - 7506
d) W przedmiocie części piątej zarzutu pierwszego, dotyczącej skutków spadku popytu w 2005 r.	II - 7511
Argumenty stron	II - 7511
Ocena Sądu	II - 7512
e) W przedmiocie szóstej części pierwszego zarzutu, dotyczącej skutków przywozu z innych krajów trzecich	II - 7514
Argumenty stron	II - 7514
Ocena Sądu	II - 7516

f)	W przedmiocie siódmej części pierwszego zarzutu, dotyczącej braku konkurencyjności producentów wspólnotowych przed pojawieniem się jakiegokolwiek szkodliwego dumpingu	II - 7520
	Argumenty stron	II - 7520
	Ocena Sądu	II - 7522
g)	W przedmiocie ósmej części pierwszego zarzutu w zakresie, w jakim dotyczy ona okoliczności właściwych producentom	II - 7525
	Argumenty stron	II - 7525
	Ocena Sądu	II - 7527
3.	W przedmiocie nieprzeprowadzenia łącznej analizy przyczyn szkody (części pierwsza i ósma pierwszego zarzutu)	II - 7531
a)	Argumenty stron	II - 7531
b)	Ocena Sądu	II - 7532
B —	W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego istnienia interesu Wspólnoty ..	II- 7535
1.	W przedmiocie pierwszej części zarzutu drugiego, dotyczącej wzrostu cen żelazokrzemu po okresie objętym dochodzeniem	II - 7535
a)	Argumenty stron	II - 7535
b)	Ocena Sądu	II - 7537
2.	W przedmiocie drugiej części zarzutu drugiego, dotyczącej poprzednich postępowań wykazujących, że środki antydumpingowe nie pomagają przemysłowi wspólnotowemu	II - 7542
a)	Argumenty stron	II - 7542
b)	Ocena Sądu	II - 7543
		II - 7579

3.	W przedmiocie trzeciej części zarzutu drugiego, dotyczącej analizy wpływu środków antydumpingowych na użytkowników	II - 7545
a)	Argumenty stron	II - 7545
b)	Ocena Sądu	II - 7547
C —	W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego braku współpracy, wykorzystania dostępnych danych i przyznania statusu przedsiębiorstwa rynkowego	II - 7550
1.	W przedmiocie pierwszej części zarzutu trzeciego, dotyczącej braku współpracy	II - 7550
a)	Argumenty stron	II - 7550
b)	Ocena Sądu	II - 7552
2.	W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, dotyczącej wykorzystania dostępnych danych, bez uwzględnienia danych weryfikowalnych	II - 7558
a)	Argumenty stron	II - 7558
b)	Ocena Sądu	II - 7558
3.	W przedmiocie trzeciej części zarzutu trzeciego, dotyczącej oddalenia wniosku o przyznanie statusu przedsiębiorstwa rynkowego	II - 7559
a)	Argumenty stron	II - 7559
b)	Ocena Sądu	II - 7561
D —	W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego prawa skarżących do obrony	II - 7565
1.	W przedmiocie części pierwszej zarzutu czwartego, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie dostarczyły w odpowiednim czasie istotnego i spójnego streszczenia poufnych dokumentów	II - 7565
a)	Argumenty stron	II - 7565
b)	Ocena Sądu	II - 7567

2.	W przedmiocie części drugiej czwartego zarzutu, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie zareagowały na nieprawidłowości zawarte w jawnych aktach sprawy	II - 7570
a)	Argumenty stron	II - 7570
b)	Ocena Sądu	II - 7571
3.	W przedmiocie części trzeciej czwartego zarzutu, dotyczącej naruszenia prawa skarżących do obrony w zakresie, w jakim instytucje nie zareagowały na ich uwagi	II - 7572
a)	Argumenty stron	II - 7572
b)	Ocena Sądu	II - 7573
	W przedmiocie kosztów	II - 7575